Promisiunea

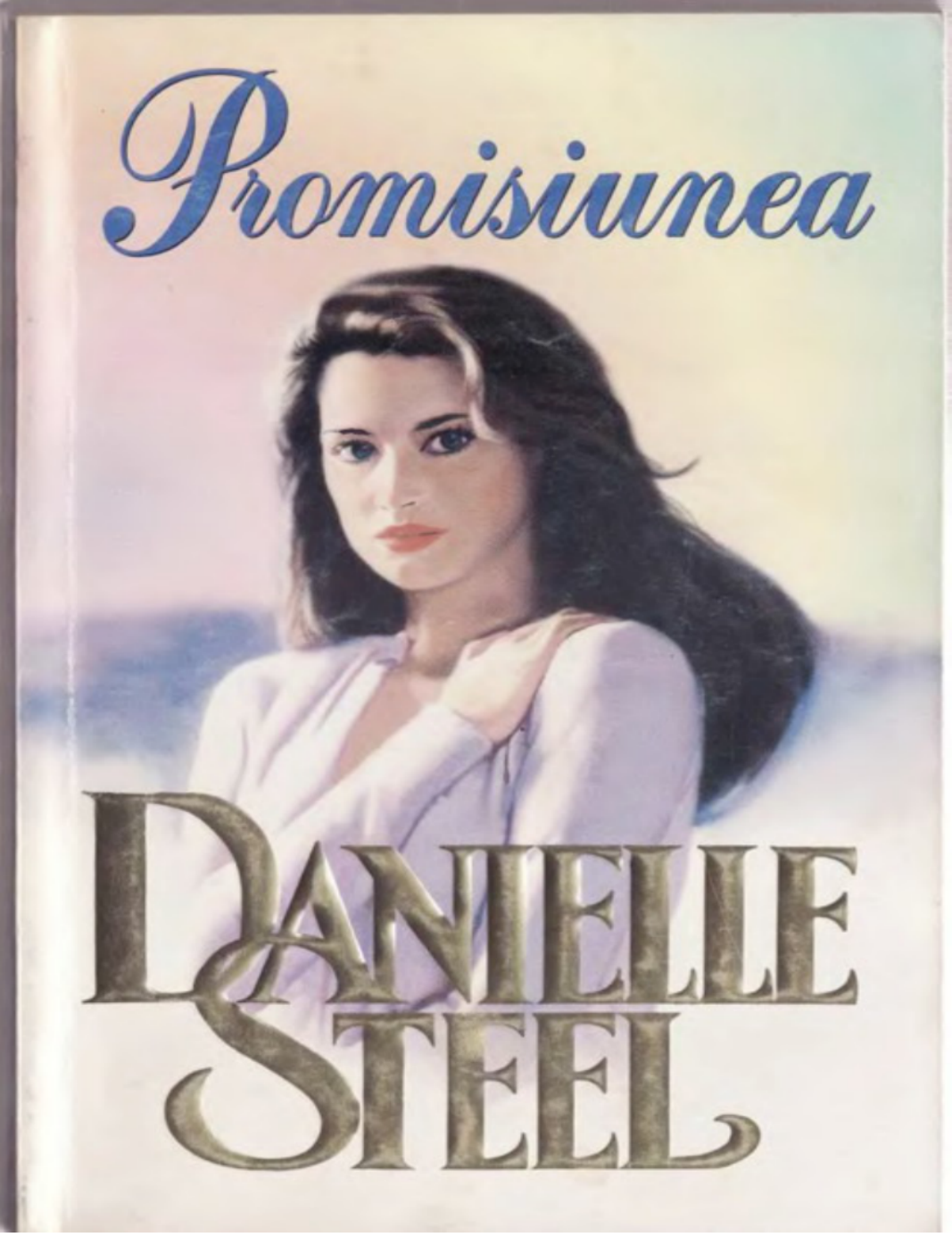

DANIELLE STEEL

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31

Danielle Steel

Promisiunea

Capitolul 1

Soarele dimineţii le încălzea spatele când îşi dezlegau bicicletele din faţa colegiului *Eliot* din campusul *Harvard.* Se opriră o clipă să-şi zâmbească. Era luna mai şi erau foarte tineri, Părul ei scurt strălucea în soare, îi întâlni ochii şi începu să râdă.

— Ei, domnule doctor în arhitectură, cum te simţi?

— Întreabă-mă asta peste două săptămâni, când îmi iau doctoratul.

Îi zâmbi la rândul lui, scuturându-şi o şuviţă de păr blond de pe frunte.

— La dracu' cu diploma ta, eu vorbeam despre noaptea trecută.

Îi zâmbi iar şi el o lovi peste fund.

— Deşteapto. Cum te simţi tu, domnişoară McAllister? Mai poţi să mergi?

Se urcaseră pe biciclete şi ea se uită la el peste umăr, jucăuş.

— Dar tu?

Şi cu aceasta o luă înainte, pedalând pe bicicleta mică şi elegantă pe care i-o dăruise el de ziua ei, cu câteva luni în urmă. Era îndrăgostit de ea. Fusese întotdeauna îndrăgostit de ea. Visase la ea toată viaţa. Şi o cunoştea de doi ani.

Dusese o viaţă singuratică la *Harvard* înainte de asta şi în anul doi se resemnase să continue aşa. Nu dorea ce doreau ceilalţi. Nu voia fete de la *Radcliffe, Vassar* sau *Wellesley.* Cunoscuse prea multe asemenea fete în liceu şi lui Michael i se părea mereu că lipseşte ceva. Voia mai mult. Suflet, substanţă.

Nancy era cu totul specială. Ştiuse asta din prima clipă când o văzuse în galeria de artă din Boston unde-şi expunea tablourile. În peisajele ei era o singurătate obsedantă, oamenii din tablourile ei aveau o tandreţe solitară care-l umplea de compasiune şi-l făcea să-şi dorească să le întindă o mână, lor, şi artistului care îi pictase. O văzuse în ziua aceea, stând acolo, cu o beretă roşie şi cu o haină veche de raton, cu tenul delicat îmbujorat de mersul pe jos până la galeria din strada Charles, cu ochii strălucind, cu faţa plină de viaţă. Nu dorise nicio femeie cum o dorise pe ea. Cumpărase două din picturile ei şi o dusese la cină la *Lockober's.* Dar restul durase mai mult. Nancy McAllister nu-şi dăruia uşor trupul sau inima. Fusese prea singură prea mult timp ca să se dăruiască uşor. La nouăsprezece ani era deja înţeleaptă şi cunoştea durerea. Durerea de a fi singură. Durerea de a fi părăsită. O chinuise de când fusese lăsată la orfelinat, în copilărie. Nu-şi mai putea aminti ziua când mama ei o abandonase acolo, cu puţin înainte de a muri. Dar îşi amintea frigul de pe coridoare. Mirosurile oamenilor străini. Sunetele dimineţii, când stătea în pat, luptându-se cu lacrimile. Avea să-şi amintească toate astea tot restul vieţii. Multă

vreme crezuse că nimic nu avea să umple golul din sufletul ei. Dar acum îl avea pe Michael.

Nu era întotdeauna o relaţie confortabilă, dar era puternică, bazată pe dragoste şi respect, îşi topiseră lumile lor separate una într-alta şi realizaseră ceva minunat şi rar. Şi nici Michael nu era un prost. Cunoştea riscurile de a se îndrăgosti de cineva „diferit", cum spunea mama lui, când avea ocazia. Dar Nancy nu avea nimic „diferit". Singurul lucru diferit era că era artistă, nu doar studentă. Nu se mai introspecta, era deja ceea ce dorea să fie. Şi, spre deosebire de alte femei pe care le cunoştea, nu audia candidaţi, ci îl alesese deja pe bărbatul pe care-l iubea. În doi ani de zile, n-o dezamăgise niciodată. Nancy era sigură că nici nu avea s-o dezamăgească vreodată; se cunoşteau prea bine unul pe altul. Ce ar mai fi putut fi pe care să nu-l ştie? Ştia totul. Glumele, secretele caraghioase, visurile copilăreşti, temerile disperate. Şi prin el, ajunsese să-i respecte familia. Chiar şi pe mama lui.

Michael se născuse într-o familie cu tradiţie şi fusese crescut pentru a moşteni un tron. Nu era un lucru pe care să-l trateze cu uşurinţă şi nici nu glumea măcar despre el. Era ceva care de fapt îl înspăimânta. Avea oare să fie la înălţimea legendei? Nancy însă ştia că o să fie. Bunicul lui, Richard Cotter, fusese arhitect, la fel şi tatăl lui. Bunicul lui Michael fusese cel care fondase imperiul. Dar unirea dintre firma *Cotter* şi averea *Hillyard,* prin căsătoria părinţilor lui Michael, crease imperiul *Cotter-Hillyard.* Richard Cotter ştiuse cum să facă bani, dar banii familiei Hillyard, banii susţinuţi de tradiţie, aduseseră cu ei ritualurile şi tradiţia puterii. Era uneori o mantie grea, dar nu una care să-i displacă lui Michael. Iar Nancy o respecta şi ea. Ştia că într-o zi Michael avea să fie la cârma imperiului *Cotter-Hillyard.* La început vorbiseră despre asta fără încetare şi apoi, mai târziu, când realizaseră cât de serioasă era relaţia lor. Dar Michael ştia că găsise o femeie care putea face faţă la toate şi răspunderilor de familie şi îndatoririlor de afaceri. Orfelinatul nu făcuse nimic pentru a o pregăti pe Nancy pentru rolul pe care avea să-l aibă, dar temelia părea să se afle în chiar sufletul ei.

O privi acum cu o mândrie aproape de nesuportat, în timp ce pedala în faţa lui, atât de sigură de ea însăşi, atât de puternică, cu picioarele mici mişcându-se agile, cu bărbia întoarsă peste umăr din când în când ca să-l privească şi să râdă. Ar fi vrut să o ia înainte şi s-o dea jos de pe bicicletă… acolo… pe iarbă… cum făcuse cu o noapte înainte… cum… îşi alungă gândul din minte şi porni în urmărirea ei.

— Hei, aşteaptă-mă, nebuno!

În câteva minute ajunse în dreptul ei şi, cum acum pedalau mult mai repede, întinse o mână în spaţiul strâmt dintre ei.

— Arăţi minunat astăzi, Nancy.

Vocea lui era o mângâiere în aerul de primăvară şi în jurul lor lumea era proaspătă şi verde.

— Ştii ce mult te iubesc?

— Hm, poate pe jumătate cât te iubesc eu, domnule Hillyard?

— Se vede ce bine ştii.

Michael o făcea întotdeauna fericită, făcea lucruri minunate. Aşa i se păruse din prima clipă când intrase în galerie şi o ameninţase că se dezbracă complet dacă nu-i vinde lui toate tablourile.

— Întâmplător te iubesc de cel puţin şapte ori mai mult decât mă iubeşti tu pe mine.

— Nu. Ea îi zâmbi din nou, ridică nasul în vânt şi îl depăşi iar. Eu te iubesc mai mult, Michael.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Moş Crăciun.

Şi cu aceasta se îndepărtă din nou şi el o lăsă să o ia înainte pe poteca îngustă. Erau într-o dispoziţie festivă, şi-i plăcea s-o privească. Silueta şoldurilor ei în blugii strâmţi, talia subţire, umerii delicaţi cu puloverul roşu legat în jurul lor şi legănarea minunată a părului întunecat. Ar fi putut s-o privească ani în şir. De fapt, exact asta avea de gând să facă. Ceea ce-i amintea… Toată dimineaţa voise să-i vorbească despre asta. Se apropie din nou de ea şi o bătu uşor pe umăr.

— Scuzaţi-mă, doamnă Hillyard.

Ea tresări auzind, apoi îi zâmbi timid, cu soarele luminându-i faţa. Michael vedea pistruii mărunţi, ca un praf de aur, cu care spiriduşii îi pudraseră faţa albă.

— Am spus… doamnă Hillyard…

Rosti cuvintele cu infinită plăcere. Aşteptase doi ani.

— Nu te grăbeşti puţin, Michael?

Nancy suna ezitant, aproape temătoare. Michael nu vorbise cu Marion încă. Indiferent ce plănuiau el şi Nancy.

— Nu cred că mă grăbesc cu nimic. Şi mă gândeam s-o facem de acum în două săptămâni. Imediat după absolvire.

Demult căzuseră de acord asupra unei nunţi restrânse şi intime. Nancy nu avea familie, iar Michael voia să împartă momentul cu ea, nu cu sute de invitaţi şi cu o armată de fotografi de societate.

— De fapt, mă gândeam să mă duc astă-seară la New York şi să vorbesc cu Marion despre asta.

— Astă-seară?

Cuvintele aveau un ecou de teamă şi Nancy lăsă bicicleta să se oprească. El încuviinţă din cap şi ea deveni gânditoare, privind la dealurile înverzite din jurul lor.

— Ce crezi că o să spună?

Se temea să-l privească. Se temea să audă.

— ”Da”, evident. Chiar te îngrijorează?

Dar era o întrebare stupidă şi amândoi ştiau asta. Aveau destule motive de îngrijorare. Marion nu era oricine. Era mama lui Michael şi avea toată delicateţea *Titanicului.* Era o femeie puternică, hotărâtă, de oţel şi beton. Preluase conducerea firmei familiei, după ce tatăl ei murise şi cu reînnoită hotărâre după moartea soţului ei. Nimic n-o oprea pe Marion Hillyard. Nimic. Categoric nu o bucăţică de fată sau unicul ei fiu. Dacă ea nu voia ca ei să se căsătorească, nimic nu avea s-o facă să le acorde „da”-ul de care Michael pretindea că este atât de sigur. Iar Nancy ştia exact ce gândea Marion Hillyard despre ea.

Marion nu făcuse niciodată un secret din sentimentele ei, oricum, nu din momentul când hotărâse că aventura lui Michael cu artista aia era serioasă. Îl chemase pe Michael la New York şi îl linguşise şi îl fermecase, apoi tunase şi fulgerase, îl amenințase şi îl momise. Iar apoi se resemnase sau cel puţin aşa lăsase impresia. Michael luase aceasta ca pe un semn încurajator, dar Nancy nu era atât de sigură. Avea sentimentul că Marion ştia ce face, pentru moment hotărâse să ignore situaţia. Nu se făcuseră invitaţii, nu se aduseseră acuzaţii, scuzele pentru lucrurile spuse lui Michael în trecut nu veneau, dar nu apăreau nici probleme noi. Pentru ea, Nancy pur şi simplu nu exista. Şi, în mod ciudat, Nancy era mereu surprinsă să-şi dea seama cât de tare o durea. Neavând familie, avusese întotdeauna speranţe legate de Marion. Că ar fi putut fi prietene, că Marion avea s-o placă şi cum s-ar fi dus împreună să facă cumpărături pentru Michael… că Marion ar fi putut fi mama pe care n-o avusese sau pe care n-o cunoscuse niciodată. Dar Marion nu se lăsa cu uşurinţă distribuită în acest rol. În doi ani, Nancy avusese destule ocazii să înţeleagă asta. Numai Michael rămânea cu încăpăţânare la părerea că mama lui avea să-şi schimbe atitudinea, că, o dată ce avea să accepte inevitabilul, aveau să fie cele mai bune prietene. Dar Nancy nu era deloc atât de sigură. Chiar îl forţase pe Michael să discute posibilitatea ca Marion să n-o accepte niciodată, să nu fie niciodată de acord cu căsătoria. Şi atunci? „Atunci ne urcăm în maşină şi ne ducem la primul judecător de pace. Suntem amândoi majori, ştii?” Nancy zâmbise simplităţii soluţiei lui. Ştia că nu putea fi atât de simplu. Dar ce conta? După doi ani împreună se simţeau oricum căsătoriţi.

Rămaseră tăcuţi pentru un lung moment, uitându-se la privelişte, apoi Michael o luă de mână pe Nancy.

— Te iubesc, fetiţo.

— Şi eu te iubesc.

Îl privi îngrijorată şi el îi închise ochii cu un sărut. Dar nimic nu putea reduce la tăcere întrebările pe care le aveau amândoi. Nimic, în afara întrevederii cu Marion. Nancy îşi lăsă bicicleta să cadă şi, cu un suspin, se strecură în braţele lui Michael.

— Aş vrea să fie mai uşor, Michael.

— O să fie. O să vezi. Mergem sau stăm aici toată ziua?

Nancy zâmbi când el îi ridică bicicleta. Într-o clipă porneau din nou, râzând şi jucându-se şi cântând, prefăcându-se că Marion nu există. Dar exista. Avea să existe mereu. Marion era mai mult o instituţie decât o femeie. Oricum, asta era în viaţa lui Michael. Şi acum şi în a lui Nancy.

Soarele se ridică mai sus pe cer, în timp ce ei pedalau pe drumul de ţară, luându-şi-o unul altuia înainte, sau mergând unul lângă altul, acum tachinându-se veseli, acum căzând pe gânduri. Era aproape de prânz când ajunseră la Revere Beach şi văzură o figură familiară apropiindu-se de ei. Era Ben Avery, cu o fată nouă alături. Încă o blondă cu picioare lungi.

— Salut, voi doi. Vă duceţi la târg?

Ben rânji la ei şi cu o mişcare vagă a mâinii le-o prezentă pe Jeannette. Se salutară cu toţii şi Nancy îşi puse mâna la ochi ca să se uite la târgul care se vedea în depărtare.

— Merită să ne oprim?

— Păi, da. Am câştigat un câine roz, arătă către creatura urâtă din coşul lui Jeannette, o ţestoasă verde pe care o pierduseră şi două cutii de bere. În plus, au porumb fiert şi e extraordinar.

— M-ai convins! Michael se uită la Nancy şi zâmbi: Mergem?

— Sigur. Voi doi vă întoarceţi deja?

Dar se vedea că asta fac. Ben avea o strălucire cunoscută în ochi şi Jeannette părea să fie de acord. Nancy zâmbi în sinea sa privindu-i.

— Mda, suntem sculaţi de la şase dimineaţa. Sunt mort. Apropo, ce faceţi astă-seară la cină? Nu vreţi să vă opriţi la o pizza?

Camera lui Ben era la câteva camere distanţă de a lui Michael.

— Ce facem la cină, señor?

Nancy se uită la Michael cu un zâmbet larg, dar el clătină din cap.

— Am o treabă de rezolvat diseară. Poate altădată.

Era o aluzie la Marion.

— O.K. Ne mai vedem.

Ben şi Jeannette le făcură cu mâna şi dispărură, în timp ce Nancy se uita la Michael.

— Chiar te duci s-o vezi astă-seară?

— Da. Şi nu-ţi mai face griji. Totul o să fie perfect. Apropo, mama spune că a obţinut slujba.

— Ben? întrebă Nancy pornind din nou spre târg.

— Da. Începem în aceeaşi zi. Departamente diferite, dar începem în aceeaşi zi.

Mike părea mulţumit. Se cunoştea cu Ben din şcoala primară şi erau ca fraţii.

— Ben ştie?

Michael clătină din cap cu un zâmbet expresiv.

— M-am gândit să-i las plăcerea să afle veştile pe cale oficială. Nu vreau să i-o stric.

Nancy îi răspunse cu alt zâmbet.

— Eşti drăguţ şi te iubesc.

— Mulţumesc, doamnă H.

— Încetează, Michael.

Îşi dorea prea tare numele ca să suporte să-l audă luat în râs, chiar şi de Michael.

— N-am de gând să încetez. Şi ai face bine să te obişnuieşti.

Părea brusc serios.

— O să mă obişnuiesc. Când va veni vremea. Dar până atunci, domnişoara McAllister e de-ajuns.

— Adică încă două săptămâni, ca să fim exacţi. Hai să ne întrecem.

O luară înainte, gâfâind şi râzând, iar Michael ajunse la intrarea târgului cu mai bine de treizeci de secunde înaintea ei. Dar amândoi erau bronzaţi şi sănătoşi şi lipsiţi de griji.

— Deci, domnule, ce facem întâi?

Dar ghicise deja şi ghicise bine.

— Porumb, bineînţeles. Mai ai nevoie să întrebi?

— Nu tocmai.

Îşi parcară bicicletele lângă un copac, ştiind că în zona aceea liniştită de ţară nu avea să le fure nimeni şi porniră braţ la braţ. Zece minute mai târziu îşi mâncau fericiţi porumbul, apoi luară hot dog şi băură bere rece. Nancy încheie cu o porţie imensă de vată de zahăr.

— Cum poţi să mănânci chestia aia?

— Simplu. E delicioasă.

Cuvintele ieşeau cu greu prin vata roz şi lipicioasă pe care o mânca. Dar avea figura fericită a unui copil de cinci ani.

— Ţi-am spus de curând ce frumoasă eşti?

Ea zâmbi către el, mânjită de zahărul roz, iar el luă batista şi-i şterse faţa.

— Dacă te cureţi puţin putem să ne facem o poză.

— Zău? Unde?

Nasul ei dispăru din nou când muşcă iar din vată.

— Eşti imposibilă. Acolo.

Arătă către o cabină unde-şi puteau băga capul în nişte găuri rotunde şi se puteau fotografia în costume incredibile. Se îndreptară într-acolo şi aleseră Rhett şi Scarlett O'Hara. Şi, destul de ciudat, nici măcar nu erau caraghioşi în poză. Nancy era superbă în costumul pictat. Frumuseţea delicată a feţei ei şi precizia trăsăturilor mergeau perfect cu costumul extrem de feminin al unei frumoase din Sud. Iar Michael arăta ca un tânăr aventurier. Fotograful le înmână fotografia şi primi dolarul.

— Ar trebui să o păstrez, aşa de bine arătaţi.

— Mulţumim.

Nancy era încântată de compliment, dar Mike se mulţumi să zâmbească. Era întotdeauna atât de mândru de ea. Numai două săptămâni şi… dar Nancy îl trase de mânecă şi-l scoase din visare.

— Uite acolo! Inele aruncate la ţintă!

Întotdeauna îşi dorise să joace aşa ceva la un târg când era mică, dar călugăriţele de la orfelinat spuseseră mereu că e prea scump.

— Putem?

— Sigur că da, draga mea.

Îi făcu o plecăciune adâncă, îi oferi braţul şi porni către stand, dar Nancy era prea entuziasmată ca să meargă încet. Sărea aproape ca un copil şi încântarea ei îl fermeca.

— Putem acum?

— Sigur, iubito.

Puse jos un dolar şi omul de la ghişeu îi întinse de patru ori numărul obişnuit de inele. Cei mai mulţi clienţi plăteau un sfert de dolar. Dar Nancy era lipsită de experienţa jocului şi greşi toate aruncările. Michael o privea amuzat.

— Care e premiul pe care-l ocheşti?

— Mărgelele. Ochii îi străluceau ca ai unui copil şi vorbele abia dacă-i erau mai mult decât o şoaptă. N-am mai avut niciodată un colier aşa îndrăzneţ.

Era un lucru pe care şi-l dorise întotdeauna în copilărie. Ceva strălucitor, sclipitor şi frivol.

— Eşti uşor de mulţumit, iubirea mea. Eşti sigură că n-ai prefera căţelul roz?

Era exact ca aceia pe care-l avea Jeannette în coş, dar Nancy scutură hotărâtă din cap:

— Mărgelele.

— Dorinţa ta e ordin pentru mine.

Şi aruncă toate trei inelele perfect la ţintă. Cu un zâmbet, omul de la stand îi înmână mărgelele, iar Michael i le puse lui Nancy la gât.

— *Voilá, mademoiselle.* Ale tale sunt. Crezi că ar trebui să le asigurăm?

— Vrei să încetezi să mai râzi de mărgelele mele? Eu cred că sunt superbe.

Le atinse delicat, încântată să ştie că străluceau la gâtul ei.

— Eu cred că tu eşti superbă. Altceva îţi mai doreşte inima?

Ea îi zâmbi.

— Vată de zahăr.

Îi mai cumpără vată de zahăr şi se întoarseră încet la biciclete.

— Obosită?

— Nu tocmai.

— Vrei să mai mergem puţin? Mai sus e un loc minunat. Putem să stăm puţin să privim valurile.

— Sună grozav.

Porniră din nou, dar de data aceasta mai încet. Atmosfera de carnaval pierise şi amândoi erau cufundaţi în propriile gânduri. Se apropiau de Nahart, când el văzu locul pe care-l alesese, pe o limbă de pământ, sub copaci cu coroană bogată şi Nancy se bucură că mai făcuseră şi bucata aceea de drum.

— O, Michael, e minunat.

— Nu-i aşa?

Se aşezară pe un petec de iarbă, chiar unde începea limba îngustă de pământ şi în depărtare se vedeau valurile spărgându-se de un recif aflat chiar sub suprafaţa apei.

— Întotdeauna mi-am dorit să te aduc aici.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Rămaseră tăcuţi, ţinându-se de mâini, apoi Nancy se ridică brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să fac ceva.

— Acolo, în tufişuri.

— Nu, prostule. Nu asta.

Nancy alerga deja către un loc de pe plajă şi el o urmă încet, întrebându-se ce avea de gând. Ea se opri lângă o stâncă mare şi încercă din toate puterile s-o mişte, dar fără succes.

— Hei, caraghioaso, stai să te ajut. Ce vrei să faci cu ea?

Era uimit.

Vreau doar ş-o mişc o clipă… aşa.

Stânca se mişcă la eforturile lui Michael şi se dădu la o parte, arătând o pată umedă pe nisip. Repede, Nancy îşi scoase mărgelele albastre, strălucitoare, le ţinu o clipă în mână, cu ochii închişi, apoi le dădu drumul în nisip, sub piatră.

— O.K., pune-o la loc.

— Peste mărgele?

Ea dădu din cap, fără să piardă din privire strălucirea albastră.

— Mărgelele astea vor fi legătura noastră, o legătură fizică, îngropate atâta timp cât va dura stânca şi plaja şi copacii. Bine?

— Bine. Zâmbi blând. Suntem foarte romantici.

— De ce nu? Dacă eşti atât de norocos, încât să ai dragoste, sărbătoreşte-o! Oferă-i un cămin!

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. O.K., ăsta-i căminul ei.

— Acum, hai să facem o promisiune. Promit să nu uit ce se află aici sau să uit ce înseamnă. Acum tu.

Îi atinse mâna şi el îi zâmbi din nou. Niciodată n-o iubise mai mult.

— Iar eu promit… promit să nu-mi iau niciodată rămas-bun de la

tine…

Şi apoi, fără niciun motiv aparent, râseră. Pentru că era atât de bine să fi tânăr, să fi romantic, chiar să fi prost. Întreaga zi era atât de minunată.

— Ne întoarcem acum?

Ea dădu din cap a încuviinţare şi mână-n mână se întoarseră unde-şi lăsaseră bicicletele. Iar două ore mai târziu erau înapoi în micuţul apartament al lui Nancy, pe Spark Street, lângă campus. Mike privi în jur în timp ce se lăsa să cadă, obosit, pe sofa şi îşi dădu seama din nou cât de mult îi plăcea apartamentul ei, cât de mult îl resimţea ca pe un cămin. Singurul cămin adevărat pe care-l avusese vreodată. Apartamentul mamut al mamei lui nu i se păruse niciodată cu adevărat un cămin, cum era acest loc. Avea amprenta minunată a lui Nancy peste tot: tablourile pe care le pictase de-a lungul anilor, culorile calde, de pământ, pe care le alesese pentru decoraţiuni, canapeaua moale de catifea cafenie şi covorul de blană pe care-l cumpărase de la un prieten.

Întotdeauna erau flori peste tot şi plantele de care avea mare grijă. Masa mică de marmură, sclipitor de curată, pe care mâncau şi patul de fier care scârţâia de plăcere de câte ori făceau dragoste.

— Ştii cât demult iubesc locul ăsta, Nancy?

— Da, ştiu. Privi cu nostalgie în jur. Şi eu. Ce facem după ce ne căsătorim?

— Luăm toate lucrurile astea minunate la New York şi le găsim un cămin plăcut acolo. Apoi ceva îi atrase atenţia. Ce-i asta? Ceva nou?

Se uita la şevalet, pe care se afla un tablou aflat în faza de început, dar care avea deja puterea de a-i face o impresie de neuitat. Era un peisaj cu copaci pe un câmp dar, apropiindu-se, văzu un băieţel ascuns într-un copac, legănându-şi picioarele.

— O să se mai vadă după ce pui frunzele în copac?

— Probabil. Dar noi o să ştim oricum că e acolo. Îţi place?

Ochii îi străluciră văzându-i aprobarea. Întotdeauna Michael îi înţelegea perfect lucrările.

— Îl iubesc.

— Atunci o să fie cadoul meu de nuntă, când îl termin.

— S-a făcut. Şi, vorbind de cadouri de nuntă… Se uită la ceas. Era deja ora cinci şi voia să fie la aeroport la şase. Ar trebui să plec.

— Chiar trebuie să te duci astă-seară?

— Da. E important. Mă întorc în câteva ore. Ar trebui să ajung la Marion pe la şapte şi jumătate sau opt, în funcţie de traficul din New York. Pot să prind ultima cursă înapoi, la unsprezece şi să fiu acasă la miezul nopţii. O.K.?

— O.K.

Dar Nancy ezita. O deranja că pleca. N-ar fi vrut să-l lase, dar nu

ştia de ce.

— Sper să fie bine.

— Sunt sigur că o să fie.

Dar amândoi ştiau că Marion făcea numai ce voia ea, asculta numai ce voia să audă şi înţelegea numai ce-i convenea. Dar cumva Michael era sigur că aveau s-o câştige de partea lor. Trebuia. Trebuia s-o aibă pe Nancy. Indiferent ce se întâmpla. O luă în braţe o ultimă oară, înainte de a-şi pune o cravată la gât, peste cămaşa sport pe care o purta şi de a înhăţa o jachetă de pe spătarul unui scaun. Le lăsase acolo de dimineaţă. Ştia că avea să fie cald la New York, dar mai ştia şi că trebuia să apară la Marion acasă cu cămaşă şi cravată. Era esenţial. Marion nu tolera hippioţii sau necunoscuţii… ca Nancy. Amândoi ştiau la ce avea de făcut faţă când se sărutară în faţa uşii.

— Noroc.

— Te iubesc.

Multă vreme Nancy rămase în apartamentul tăcut, privind fotografia pe care şi-o făcuseră la târg. Rhett şi Scarlett, îndrăgostiţii nemuritori, în costumele lor caraghioase de lemn, scoţând capetele prin găuri. Dar nu arătau caraghios. Arătau fericiţi. Se întrebă dacă Marion putea înţelege asta, dacă ştia să facă diferenţa între fericit şi caraghios, între real şi imaginar. Se întreba dacă Marion avea să înţeleagă ceva.

Capitolul 2

Masa din sufragerie strălucea ca suprafaţa unui lac. Perfecţiunea ei sclipitoare era tulburată doar către margine, unde se afla un singur tacâm, aşezat pe un şervet de pânză irlandeză crem. Lângă farfurie era un serviciu de cafea de argint şi un clopoţel de argint. Marion Hillyard se lăsă pe spate în scaun cu un suspin, expirând fumul ţigării pe care tocmai o aprinsese. Era obosită. Duminicile o oboseau întotdeauna. Uneori muncea mai mult acasă decât la birou. Întotdeauna îşi petrecea duminicile rezolvând corespondenţa personală, controlând registrele pe care le ţinea menajera, făcând liste cu ce avea nevoie pentru reparaţii în apartament şi de lucruri cu care trebuia să-şi completeze garderoba şi făcând planuri de meniuri. Era o muncă obositoare, dar o făcea de ani de zile, chiar dinainte de a începe să conducă firma. Şi, după ce preluase conducerea, continuase să-şi petreacă duminicile controlând gospodăria şi îngrijindu-l pe Michael în ziua liberă a guvernantei. Amintirea o făcu să zâmbească şi pentru o clipă închise ochii. Acele duminici fuseseră preţioase, câteva ore fără amestecul nimănui, fără să i-l ia cineva de lângă ea. Duminicile ei nu mai erau aşa; de prea mulţi ani nu mai fuseseră aşa. Pe sub gene i se strecură o lacrimă strălucitoare; rămase nemişcată pe scaun, văzându-l cum era cu optsprezece ani în urmă, un băieţel de şase ani, pe de-a-ntregul al ei. Cum îl iubise pe copilul acela! Ar fi făcut orice pentru el. Şi făcuse. Condusese un imperiu pentru el, dusese moştenirea unei generaţii către alta. Era cel mai mare dar al ei pentru Michael. Cotter-Hillyard. Şi ajunsese să iubească firma aproape la fel demult cum îl iubea pe propriul ei fiu.

— Arăţi minunat, mamă.

Deschise ochii surprinsă şi-l văzu stând în arcada uşii camerei lambrisate. Vederea lui aproape că o făcu să plângă. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze cum o făcea cu ani în urmă, dar în loc de asta îi zâmbi uşor.

— Nu te-am auzit intrând.

Nicio invitaţie să se apropie, niciun semn a ceea ce simţea. Cu Marion nimeni nu putea şti ce se petrece pe dinăuntru.

— Am deschis cu cheia mea. Pot să intru?

— Sigur. Vrei nişte desert?

Michael intră încet în cameră, cu un zâmbet nervos jucându-i în colţul gurii şi apoi, ca un copil, se uită în farfuria ei.

— Hm… ce a fost asta? Parcă ar fi fost ciocolată, nu?

Ea chicoti şi clătină din cap. N-avea să crească niciodată. În unele privinţe.

— Profiterol. Vrei şi tu? Mattie e încă în bucătărie.

— Probabil mâncând ce a mai rămas.

Amândoi râseră, ştiind că era probabil adevărat, dar Marion întinse mâna după clopoţel. Mattie apăru într-o clipă, în uniforma neagră cu dantelă albă, palidă şi zâmbitoare. Îşi petrecuse toată viaţa servindu-i pe alţii, numai cu câte o scurtă duminică din când în când pe care o putuse considera a ei şi fără nimic de făcut o dată ce sosea mult dorita zi liberă.

— Da, doamnă?

— Nişte cafea pentru domnul Hillyard, Mattie. Şi… dragul meu, desert? El clătină din cap. Atunci doar cafea.

— Da, doamnă.

Pentru o clipă Michael se întrebă, cum făcuse de multe ori, de ce mama lui nu le mulţumea niciodată servitorilor. De parcă ar fi fost născuţi ca să-i facă pe plac. Dar ştia că mama lui aşa credea. Întotdeauna fusese înconjurată de servitori şi de secretare şi de toate ajutoarele posibile. Fusese crescută în singurătate, dar şi în confort. Mama ei murise într-un accident când Marion avea trei ani, împreună cu singurul frate al lui Marion, moştenitorul tronului Cotter. Accidentul o lăsase pe Marion ca substitut. Şi se achitase foarte eficient de sarcină.

— Ce mai e pe la facultate?

— E aproape de sfârşit, mulţumesc lui Dumnezeu, încă două săptămâni.

— Ştiu. Sunt foarte mândră de tine, să ştii. Un doctorat e un lucru minunat, mai ales în arhitectură. O să-l contactăm pe tânărul Avery săptămâna asta, în legătură cu slujba. Nu i-ai spus nimic, nu-i aşa?

Părea mai mult curioasă decât serioasă; de fapt, nu-i păsa. I se păruse cam copilăresc din partea lui Michael să vrea atât de mult să-i facă o surpriză lui Ben.

— Nu, nu i-am spus. O să fie foarte încântat.

— Aşa şi trebuie să fie. E o slujbă excelentă.

— O merită.

— Sper. (Nu ceda niciodată.) Şi tu? Eşti gata să te apuci de muncă? Biroul tău o să fie gata săptămâna viitoare.

Ochii lui Marion se aprinseră. Era un birou superb, lambrisat cum fusese al tatălui lui, cu schiţe care-i aparţineau tatălui ei, cu fotolii şi o canapea impresionantă de piele şi plin de mobilă georgiană. O cumpărase la Londra într-o vacanţă.

— E cu adevărat splendid, scumpule.

— Bine. Îi zâmbi o clipă mamei sale. Am câteva lucrări pe care vreau să le înrămez, dar o să aştept până o să văd puţin decorul.

— Nici măcar asta nu e nevoie să faci. Am tot ce-ţi trebuie pentru pereţi.

Şi el la fel. Desenele lui Nancy. Ochii lui se aprinseră brusc, iar ai

ei deveniră atenţi. Văzuse ceva pe faţa lui.

— Mama…

Se aşeză alături de ea, oftând şi întinzându-şi picioarele, când Mattie sosi cu cafeaua.

— Mulţumesc, Mattie.

— Cu plăcere, domnule Hillyard. Îi zâmbi la fel de cald cum făcea întotdeauna. Era mereu atât de drăguţ cu ea, de parcă i-ar fi părut rău c-o deranjează, nu ca… Mai doriţi ceva, doamnă?

— Nu. De fapt… Michael, vrei să ducem astea în bibliotecă?

— Bine.

Poate că avea să fie mai uşor de vorbit acolo. Sufrageria mamei lui îi amintea întotdeauna de sălile de bal pe care le văzuse în casele vechi. Nu încuraja conversaţia intimă şi categoric nu inspira dulcea persuasiune. Se ridică şi o urmă, coborând cele trei trepte mochetate şi intrând în biblioteca ce se afla imediat în stânga. Aceasta avea o vedere splendidă spre Fifth Avenue şi spre Central Park, dar şi un şemineu cald şi doi pereţi acoperiţi de cărţi.. Cel de-al patrulea perete era dominat de portretul tatălui lui Michael, dar era o lucrare care-i plăcea, în care tatăl lui părea plin de căldură, ca un om pe care ţi-ar fi făcut plăcere să-l cunoşti. Când era copil venea uneori să privească portretul şi să-i vorbească tatălui său cu voce tare. Mama îl găsise făcând asta o dată şi-i spusese că e ceva absurd. Dar mai târziu o văzuse plângând în camera aceea, privind la portret cum făcuse şi el.

Mama lui se cuibări pe locul ei obişnuit, un scaun *Louis XV* tapiţat cu damasc bej, în faţa focului. În seara aceea rochia ei era de aproape aceeaşi culoare şi, pentru o clipă, în strălucirea focului, lui Michael i se păru aproape frumoasă. Fusese cândva, nu cu prea mult timp în urmă. Acum avea cincizeci şi şapte de ani. Michael se născuse când avea treizeci şi trei de ani. Înainte de asta nu avusese timp pentru copii. Iar pe vremea aceea fusese foarte frumoasă. Avusese acelaşi păr blond ca mierea pe care-l avea Michael, dar acum încărunţea şi pe faţa ei viaţa pălise. Fusese înlocuită de alte lucruri. Mai ales de afaceri. Iar ochii cândva albaştri-cicoare păreau aproape cenuşii acum. De parcă ar fi venit în adâncul lor iarna.

— Am sentimentul că ai venit aici astă-seară ca să vorbeşti cu mine despre ceva important, Michael. S-a întâmplat ceva? Ai lăsat o fată însărcinată? Ţi-ai lovit maşina? Ai accidentat pe cineva?

Nimic nu era ireparabil, bineînţeles, atâta timp cât îi spunea ei. Era fericită că venise.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Dar vreau să discut ceva cu tine. (Greşit. Se crispă aproape vizibil auzindu-şi propriile cuvinte. „Să discute.” Ar fi trebuit să spună că avea ceva să-i comunice, nu să discute cu ea. Fir-ar să fie.) Mi-am spus că e vremea să fim cinstiţi unul cu altul.

— Vorbeşti ca şi cum de obicei n-am fi.

— În legătură cu unele lucruri nu suntem. Se încordase tot şi se aplecă înainte în scaun, conştient de privirea tatălui său peste umăr. Nu suntem cinstiţi când vorbim despre Nancy, mamă.

— Nancy?

Avea o voce fără intonaţie şi lui Michael îi veni să sară la ea şi s-o plesnească. Ura felul în care-i pronunţa numele. Ca pe al unuia dintre servitori.

— Nancy McAllister. Prietena mea.

— A, da. Urmă o pauză interminabilă în care ea scoase din ceaşcă linguriţa minusculă de email şi o puse pe farfurioară. Şi în ce fel nu suntem cinstiţi în privinţa lui Nancy?

Ochii îi erau învăluiţi de o gheaţă cenuşie.

— Tu încerci să te prefaci că nu există. Iar eu încerc să nu mă supăr pentru asta. Dar adevărul este, mamă… că mă însor cu ea. Trase aer în piept şi se lăsă pe spătarul scaunului. În două săptămâni.

— Înţeleg.

Marion Hillyard era perfect nemişcată. Nu i se mişcau nici ochii, nici mâinile, nici faţa. Nimic.

— Aş putea întreba de ce? E gravidă?

— Bineînţeles că nu.

— Ce noroc! Atunci de ce, dacă pot să întreb, te însori cu ea? Şi de ce în două săptămâni?

— Pentru că atunci îmi iau diploma, pentru că atunci mă mut la New York, pentru că atunci încep munca. Pentru că e logic.

— Pentru cine?

Gheaţa se întărea. Marion îşi puse cu grijă un picior peste altul, cu sunetul alunecos al mătăsii. Michael se simţea neliniştit sub constanţa privirii ei. Nu-şi mutase privirea de la el nici măcar o dată. Ca şi în afaceri, era neiertătoare. Putea face pe oricine să se îndoiască şi în cele din urmă să cedeze.

— Pentru noi, mamă.

— Ei bine, nu şi pentru mine. Ni s-a cerut să construim un centru medical la San Francisco, de către acelaşi grup care a construit *Hartford Centre*. N-o să ai timp pentru o nevastă. O să trebuiască să contez pe tine pentru următorii doi ani. Ca să fiu cinstită, dragul meu, aş prefera să aştepţi.

Era primul semn de blândeţe pe care-l văzuse şi aproape că-l făcu să se întrebe dacă nu cumva exista totuşi vreo speranţă.

— Nancy o să fie un mare câştig pentru noi amândoi, mamă. N-o să fie un motiv de neatenţie pentru mine şi nicio pacoste pentru tine. E o fată minunată.

— Poate că da, dar în privinţa câştigului… te-ai gândit la scandal?

În ochii ei se oglindea acum victoria. Se pregătea să-i dea lovitura

finală şi brusc Michael îşi ţinu respiraţia, pradă neajutorată, neştiind unde avea să lovească, sau cum.

— Ce scandal?

— Ţi-a spus cine este, nu-i aşa?

O, Doamne! Ce urma acum?

— Ce vrei să spui, cine este?

— Exact asta. O să fiu foarte precisă.

Şi dintr-o singură mişcare felină îşi puse jos ceaşca de cafea şi lunecă până la biroul ei. Din sertarul de jos scoase un dosar şi i-l înmână în tăcere lui Michael. El îl ţinu în mână o clipă, temându-se să se uite înăuntru.

— Ce e asta?

— Un raport. Am angajat un detectiv particular să o cerceteze pe mica ta prietenă artistă. N-am fost foarte încântată. (Un eufemism. Fusese îngrozită.) Te rog, aşează-te şi citeşte-l.

Nu se aşeză, dar, fără chef, deschise dosarul şi începu să citească. În primele douăsprezece rânduri se spunea că tatăl lui Nancy fusese ucis în închisoare când ea era încă un sugar, iar mama ei murise alcoolică doi ani mai târziu. Reieşea şi că tatăl ei executa o sentinţă de şapte ani pentru atac armat.

— Fermecători oameni, nu-i aşa, dragul meu?

Vocea ei era uşor dispreţuitoare şi brusc Michael aruncă dosarul pe birou, de unde foile se împrăştiară pe podea.

— Nu citesc gunoiul ăsta.

— Nu, dar te însori cu el.

— Ce importanţă are cine au fost părinţii ei? E vina ei?

— Nu. Ghinionul ei. Şi al tău, dacă te însori cu ea. Michael, fi înţelegător. Intri într-o firmă în a cărei fiecare afacere sunt implicate milioane de dolari. Nu-ţi poţi permite riscul unui scandal. O să ne distrugi. Bunicul tău a fondat firma asta acum cincizeci de ani şi tu o distrugi pentru o aventură amoroasă? Nu fi nebun. E timpul să creşti, băiatul meu. Zilele de zbenguială se termină. În exact două săptămâni.

Acum îl privea feroce. Nu avea de gând să piardă bătălia aceasta, indiferent ce trebuia să facă.

— N-am de gând să discut asta cu tine, Michael. Nu ai de ales.

Întotdeauna îi spusese asta. Fir-ar să fie, întotdeauna…

— Pe dracu'! urlă el brusc, învârtindu-se prin cameră. N-am de gând să fac sluj în faţa ta şi a regulilor tale tot restul vieţii, mamă! Nu! Ce crezi tu, că o să mă aduci la firmă, o să mă şcoleşti până te retragi şi apoi o să mă conduci ca pe o păpuşă de pe şezlongul din camera ta? Pe dracu', nu! Vin să lucrez cu tine. Dar asta-i tot. Nu eşti proprietara vieţii mele, nici acum, nici mai târziu şi am dreptul să mă însor cu cine îmi place!

— Michael!

Îi întrerupse un ciocănit neaşteptat în uşă şi rămaseră privindu-se ca doi jaguari într-o cuşcă. Felina bătrână şi cea tânără, fiecare temându-se întrucâtva de celălalt, fiecare însetat de victorie, fiecare luptând pentru supravieţuire. Stăteau la capetele opuse ale camerei, tremurând de furie, când intră George Calloway, care simţi imediat că a surprins o scenă de mare intensitate. Era un bărbat blând şi elegant, de aproape şaizeci de ani, care fusese mâna dreaptă a lui Marion timp de ani de zile. Mai mult decât atât, el reprezenta o mare parte din puterea firmei *Cotter-Hillyard.* Dar, spre deosebire de Marion, rareori ieşea în frunte; prefera să-şi exercite puterea din umbră. Cu multă vreme în urmă învăţase care sunt avantajele forţei ascunse. Câştigase încrederea şi admiraţia lui Marion cu ani în urmă, când ea luase locul soţului ei la firmă. Pe vremea aceea fusese doar o sinecură, iar George fusese cel care condusese de fapt *Cotter-Hillyard* în cursul primului an, timp în care o învăţase atent şi conştiincios tot ce ştia. Şi-şi făcuse bine treaba. Marion învăţase tot ce-i predase el şi chiar măi mult. Acum era ea însăşi puternică, dar se mai bizuia încă pe George pentru fiecare afacere majoră. Iar pentru el asta însemna totul. Să ştie că, după toţi aceşti ani, ea încă mai avea nevoie de el. Erau o echipă, tăcută, inseparabilă, fiecare mai puternic datorită celuilalt. Uneori se întreba dacă Michael ştia cât de apropiaţi sunt cu adevărat. Se îndoia. Michael fusese întotdeauna raţiunea de a fi a mamei sale. De ce şi-ar fi bătut el vreodată capul să observe cât de mult o iubea George? Într-un fel, nici chiar Marion nu înţelegea., Dar George accepta asta. Îşi revărsa căldura şi energia asupra firmei. Şi poate, într-o zi… George se uită la Marion cu îngrijorare, învăţase să recunoască liniile tensionate din jurul gurii ei şi ciudata paloare de sub machiajul atent aplicat.

— Marion, te simţi bine?

Ştia despre sănătatea ei mai multe decât oricine altcineva. I se confesase cu ani în urmă. Cineva trebuia să ştie, de dragul firmei. Avea tensiune îngrozitor de mare şi probleme serioase cu inima.

Pentru o clipă nu primi niciun răspuns, apoi ea îşi desprinse ochii de la fiul ei ca să se uite la vechiul prieten şi asociat.

— Da… da, sunt bine. Scuză-mă. Bună seara, George. Intră.

— Cred că am venit într-un moment nepotrivit.

— Nicidecum, George, eu tocmai plecam.

Michael se întoarse ca să-l privească, fără să poată măcar să se prefacă a zâmbi. Apoi se uită din nou la mama sa, dar nu se apropie de ea.

— Noapte bună, mamă.

— Te sun mâine, Michael. Putem să discutăm la telefon.

El ar fi vrut să-i spună ceva îngrozitor, s-o sperie, dar nu putea, nu ştia cum. Şi la ce bun?

— Michael…

Nu-i răspunse; îi strânse solemn mâna lui George şi ieşi din bibliotecă fără să se uite înapoi. Nu văzu expresia din ochii mamei sale şi grija din cei ai lui George când ea se prăbuşi înapoi pe scaun şi-şi acoperi faţa cu mâini tremurătoare. În ochi avea lacrimi pe care le ascunse chiar şi faţă de George.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Vrea să facă un lucru nebunesc.

— Poate că nu. Cu toţii ameninţăm cu lucruri nebuneşti din când în când.

— La vârsta noastră ameninţăm, la vârsta lui facem.

Toate eforturile ei fuseseră în zadar. Raportul detectivului, telefoanele, totul… Oftă şi se rezemă încet de spătarul scaunului delicat.

— Ţi-ai luat medicamentele azi? Ea clătină din cap aproape imperceptibil. Unde sunt?

— În poşeta mea. În spatele biroului.

El se îndreptă către birou, fără să spună nimic despre paginile raportului împrăştiate pe podea şi găsi poşeta neagră de crocodil, cu închizătoare de aur. O cunoştea bine; i-o dăruise de Crăciun, cu trei ani în urmă. Găsi medicamentul şi se întoarse lângă ea, ţinând cele două pastile în palmă. Ea auzi clinchetul ceştii şi deschise ochii. De data aceasta îi zâmbea.

— Ce m-aş face fără tine, George?

— Ce m-aş face eu fără tine?

Nu putea să suporte nici măcar ideea.

— Să plec acum? Trebuie să te odihneşti.

— N-aş face decât să mă supăr din cauza lui Michael.

— Mai vine să lucreze la firmă?

— Da, era altceva.

Atunci era vorba despre fată. George ştia şi despre asta, dar nu voia s-o preseze acum pe Marion. Era destul de supărată, dar cel puţin îi revenea culoarea în obraji şi, după ce luă cele două pastile, îşi scoase o ţigară din portţigaret. El i-o aprinse şi-i privi faţa. Era o femeie frumoasă. Întotdeauna crezuse asta. Chiar şi acum, când îmbătrânea şi era din ce în ce mai bolnavă. Se întrebă dacă Michael ştia cât era de bolnavă. Nu ştia, pentru că altfel n-ar fi supărat-o aşa.

Ce nu ştia George era că şi Michael era la fel de supărat. Lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii, în timp ce taxiul îl ducea la aeroport.

O sună pe Nancy imediat ce ajunse la terminal. Zborul lui pleca în douăzeci de minute.

— Cum a mers?

Nu-şi putuse da seama din tonul vocii lui.

— Bine. Acum vreau să faci ceva. Vreau să împachetezi nişte lucruri, să te îmbraci şi să fi gata într-o oră şi jumătate, când ajung

acolo.

— Gata pentru ce?

Era uluită. El făcu o pauză, apoi zâmbi. Era primul zâmbet de două ore încoace.

— Pentru o aventură, dragostea mea. O să vezi.

— Eşti nebun.

Râdea cu râsul ei melodios.

— Da, nebun după tine.

Se simţea din nou el însuşi, din nou totul avea un sens. Era înapoi la Nancy. Nimeni nu-i putea lua asta, nici mama lui, niciun raport, nimeni şi nimic. Jurase în ziua aceea, pe plaja unde erau îngropate mărgelele, să nu-şi ia niciodată rămas bun de la ea şi credea în asta.

— O.K., Nancy, dă-i drumul. O şi poartă ceva vechi, ceva nou…

Acum nu mai zâmbea, rânjea de-a dreptul.

— Vrei să spui…

Vocea ei coborî, uimită.

— Vreau să spun că ne căsătorim astă-seară. E în regulă?

— Da, dar…

— Dar nimic.

— Dar de ce astă-seară?

— Din instinct. Ai încredere în mine. În plus, e lună plină.

— Probabil că da.

Acum zâmbea şi ea. Se mărita. Ea şi Michael se căsătoreau!

— Ne vedem într-o oră, iubito. Şi… Nancy?

— Da?

— Te iubesc.

Închise telefonul şi fugi către poartă. Fu ultimul pasager care se îmbarcă în avionul de Boston. Acum nu-l mai putea opri nimic.

Capitolul 3

Bătea la uşă de aproape zece minute, dar nu intenţiona să renunţe. Ştia că Ben e acolo.

— Ben! Haide… Ben!! … Pentru numele lui Dumnezeu, omule…

Încă o rundă de bubuituri în uşă şi apoi, în sfârşit, zgomot de paşi şi o trosnitură bruscă. Uşa se deschise şi apăru un Ben adormit, confuz şi îmbrăcat sumar, frecându-şi bărbia.

— Isuse, e numai ora unsprezece. De ce dormi la ora asta? Dar rânjetul de pe faţa lui Ben îi răspunse concludent: Isuse! Eşti beat.

— Până-n vârfurile degetelor.

Ben îşi privi picioarele, cu un zâmbet tâmp, clătinându-se nesigur.

— Mă rog, o să te trezeşti rapid. Am nevoie de tine.

— Ai pe dracu'. Şase ginuri cu tonic şi crezi c-o să le arunc? Rah…

— Lasă asta. Îmbracă-te.

— Sunt îmbrăcat. Se holbă nefericit când Mike aprinse lumina. Hei, ce dracu' faci?

Dar Mike se mulţumi să zâmbească îndreptându-se către bucătăria în dezordine.

— Ce ai făcut aici? Ai detonat o grenadă?

— Mda. Şi o să-ţi bag şi ţie una în…

— Hei, hei, asta e o ocazie specială.

Mike se întoarse să-i zâmbească din uşa bucătăriei şi pentru o clipă în ochii lui Ben străluci speranţa.

— Putem să bem în cinstea ei?

— Cât vrei tu. Dar mai târziu.

— Rahat.

Se lăsă să cadă pe un scaun, cu capul legănându-se pe spătarul moale.

— Nu vrei să afli ce ocazie e?

— Nu, dacă nu pot să beau în cinstea ei! Termin facultatea. Pentru asta pot să beau.

— Iar eu mă însor.

— Drăguţ. Apoi se îndreptă în scaun şi deschise ochii. Ce faci?

— M-ai auzit: Nancy şi cu mine ne căsătorim.

Mike o spuse cu mândria calmă a cuiva care ştie ce vrea.

— Asta e o petrecere de logodnă?

Ben se ridică, cu o expresie de încântare. Drace, asta merita măcar încă o jumătate de duzină de ginuri. Poate chiar şapte sau opt.

— Nu e o petrecere de logodnă, Avery. Ţi-am spus. E o nuntă.

— Acum? Din nou confuzie. Hillyard era o pacoste. De ce acum?

— Pentru că aşa vrem. În plus, eşti prea beat ca să pricepi. Poţi să te aduni destul ca să fi cavaler de onoare?

— Sigur. Nemernicule, chiar ai de gând să…

Sări de pe scaun, râgâi oribil şi lovi cu piciorul în măsuţa de cafea.

— Du-te şi pune-ţi nişte haine pe tine fără să te sinucizi făcând-o. Îţi fac nişte cafea.

— Mda…

Încă mai mormăia când intră în dormitor, dar se întoarse ceva mai treaz. Purta chiar şi o cravată, cu un tricou în dungi roşu cu albastru, Mike se uită la el şi clătină din cap zâmbind.

— Puteai măcar să alegi o cravată care să meargă cu tricoul.

Cravata era maron, cu un model bej şi negru.

— Chiar am nevoie de cravată? Brusc, arăta îngrijorat. N-am găsit una care să meargă.

— Trage-ţi doar fermoarul şi suntem gata. S-ar putea totuşi să ai nevoie de celălalt pantof.

Ben privi în jos şi văzu că avea doar un pantof, apoi începu să râdă.

— O.K., sunt beat. Dar de unde să ştiu că o să ai nevoie de mine astă-seară? Puteai măcar să-mi spui de dimineaţă.

— De dimineaţă, nu ştiam.

Răspunsul aduse o expresie de seriozitate pe figura lui Ben.

— Nu ştiai?

— Nu.

— Eşti sigur de chestia asta?

— Foarte. Şi uite ce e, nu-mi ţine discursuri. M-am săturat de discursuri astă-seară. Fă-te prezentabil, ca să putem s-o luăm pe Nancy.

Îi întinse prietenului său o cană aburindă de cafea şi Ben luă o înghiţitură lungă, apoi făcu o grimasă.

— Ce risipă de gin bun.

— Îţi iau altul după nuntă.

— Apropo, unde o faceţi?

— O să vezi. E un orăşel mic şi frumos, de care sunt îndrăgostit de ani de zile. Am petrecut o vară acolo, când eram copil. E doar la vreo oră de aici. E un loc perfect.

— Ai actele?

— N-avem nevoie. E unul din oraşele alea ţăcănite unde faci totul pe loc. Eşti gata?

Ben goli cana de cafea şi dădu din cap.

— Cred că da. Isuse, sunt emoţionat! Tu nu eşti speriat?

Se uită la Mike, ceva mai treaz acum, dar Mike părea ciudat de calm.

— Câtuşi de puţin.

— Poate că tu ştii ce faci. Eu nu ştiu… numai că… o căsătorie…

Clătină din cap şi se uită din nou la propriile picioare. Asta îi

aminti că mai avea un pantof de căutat.

— Oricum, Nancy e o fată nemaipomenită.

— Mai mult de atât. Mike găsi celălalt pantof sub canapea şi i-l întinse. E tot ce mi-am dorit vreodată.

— Atunci sper ca nunta asta să vă aducă amândurora tot ce vă doriţi, Mike. Mereu.

În ochi îi apăru o expresie de tandreţe şi Mike îl îmbrăţişă.

— Mulţumesc.

Apoi amândoi îşi feriră privirile, nerăbdători să pornească, să râdă din nou, să guste momentul cu bucurie, nu cu solemnitate.

— Arăt bine?

Ben îşi căută portofelul în buzunarul pantalonilor, apoi îşi căută cheile.

— Arăţi minunat.

— O, fir-ar… drace… unde-mi sunt cheile?

Se uită neajutorat în jur când Mike începu să râdă de el. Cheile erau prinse de una din găicile de la pantaloni.

— Haide, Avery. Hai să plecăm de aici.

Plecară amândoi, braţ la braţ, cântând cântecele de petrecere ale verii trecute. Îi putea auzi întreaga clădire, dar nu îi păsa nici unuia: blocul era populat de studenţii care nu locuiau în campus şi cu două săptămâni înainte de vacanţa de vară toată lumea petrecea.

Zece minute mai târziu opreau în faţa casei lui Nancy, pe strada Spark şi ea le făcu cu mâna, agitată, de la fereastră, când Mike claxonă. I se părea că e gata de ore în şir. O clipă mai târziu stătea lângă maşină şi amândoi bărbaţii rămaseră fără glas. Mike fu cel care vorbi primul.

— Doamne, Nancy… arăţi superb! De unde ai luat asta?

— O aveam.

Schimbară un zâmbet lung şi niciunul dintre ei nu se mişcă. Deodată se simţea cât se poate de mireasă, în ciuda orei târzii şi a circumstanţelor neobişnuite. Purta o rochie lungă din dantelă albă şi pe cap avea o tocă mică din satin albastru peste părul negru-albăstrui. Purtase rochia la nunta unei prietene, cu trei ani în urmă, dar Mike n-o văzuse niciodată. Avea sandale albe şi o batistă foarte veche şi foarte frumoasă de dantelă.

— Vezi, ceva vechi, ceva nou… batista a fost a bunicii.

Iar toca era albastră. Era atât de frumoasă, că pentru o clipă Mike nu ştiu ce să spună. Chiar şi Ben părea să se fi trezit complet când se uită la ea.

— Arăţi ca o prinţesă, Nancy.

— Mulţumesc, Ben.

— Hei, ascultă, ai ceva de împrumut?

— Ce vrei să spui?

— Nu ştii… ceva vechi, ceva nou… ceva împrumutat…

Ea râse şi scutură din cap.

— Bine, poftim.

Ben îşi aplecă gâtul şi începu să bâjbâie cu mâna. O clipă mai târziu scoase un lanţ îngust şi frumos de aur.

— Să ştii că e doar un împrumut. Sora mea mi l-a dat pentru absolvire, dar l-am deschis mai devreme. Ţi-l împrumut pentru nuntă.

Se aplecă peste portiera maşinii ca să i-l prindă la gât şi lanţul se aşeză pe decolteul delicat al rochiei.

— E perfect.

— Şi tu la fel, spuse Mike coborând din maşină ca să-i ţină uşa. Fusese atât de uluit de cum arăta, că nu fusese în stare să se mişte. Treci în spate, Avery. Iubito, tu stai în faţă.

— Nu poate să stea la mine în braţe? protestă Ben slab, chinuindu-se să treacă în spate, dar Mike se încruntă la el. O.K., omule, nu te enerva. M-am gândit doar că, fiind cavalerul de onoare…

— O să fi mort dacă nu-ţi ţii gura.

Dar era totul doar glumă. Nancy se aşeză pe locul din faţă şi zâmbi către bărbatul care avea să-i fie soţ. Avu o clipă de nelinişte gândindu-se la Marion, dar şi-o scoase din mine. Era un moment în care trebuia să se gândească numai la ea şi la Michael.

— Ce seară nebună… dar îmi place.

Glumele şi răstimpurile de tăcere alternară pe drumul către orăşelul pe care-l alesese Mike, iar în cele din urmă, niciunul dintre ei nu mai vorbi. Toţi aveau multe în minte. Michael se gândea la întrevederea cu mama sa, iar Nancy la tot ce ziua aceea însemna pentru ea.

— Mai e mult, iubire?

Nancy începea să se agite, iar batista bunicii se mototolise în mâinile ei.

— Numai cinci mile. Aproape am ajuns. Michael întinse mâna după a lui Nancy. Doar câteva minute, iubito şi ne căsătorim.

— Atunci grăbeşte-te, domnule, înainte să încep să mă sperii, strigă Ben din spate şi toţi râseră.

Mike apăsă pe acceleraţie şi luă curba următoare, dar râsul se transformă rapid într-un ţipăt când Michael trase disperat de volan ca să evite un camion care ocupa ambele benzi de circulaţie, îndreptându-se nemilos către ei, rulând prea repede, aproape scăpat de sub control. Şoferul probabil adormise şi singurele sunete pe care Nancy şi le putea aminti erau un „0, nu!” disperat al lui Ben şi propriile ţipete răsunându-i în urechi. Apoi nesfârşitul sunet de geamuri sparte… trosnete… metal scrâşnind, răsucindu-se, urlând, motoare izbite, braţe care se ridicau, tapiţerie de piele sfâşiată, plastic crăpând, în timp ce totul era acoperit de sticlă spartă. Apoi totul se

opri şi universul se întunecă.

Lui Ben i se păru că trecuseră ani până să se trezească. Avea capul izbit de bord şi în urechi auzea bubuituri cumplite. În jurul lui totul era întunecat şi i se părea că în gură are un pumn de nisip. Deschise ochii într-un răstimp care i se păru de ore întregi şi cu atâta efort, încât aproape că i se făcu rău. La început nu înţelese ce vedea. Nimic nu părea să aibă vreo logică, dar apoi realiză că privea în ochiul drept al lui Michael. Era alături de el, pe locul din faţă, dar nu-l vedea decât pe Michael şi pe faţă îi curgea un firicel subţire de sânge. Era o privelişte ciudată, dar pentru o clipă asta fu tot ce făcu Ben… îl privi… pe Mike… sângerând… Isuse! Îşi dădu seama ce se întâmplase. Accident… fusese un accident… Mike conducea şi… îşi ridică privirea şi încercă să se uite în sus, dar o izbitură ca de pumn îl forţă să lase din nou capul în jos. Îi trebuiră câteva minute ca să-şi regăsească răsuflarea şi să poată deschide ochii din nou. Mike era tot acolo, sângerând, dar acum Ben văzu că respiră, iar de data aceasta nu se întâmplă nimic când se mişcă. Putea să-şi ridice capul şi ce văzu drept în faţa lui Mike fu camionul care-i lovise, răsturnat pe o parte a drumului. Ce nu văzu fu şoferul, care zăcea mort sub cabina camionului. Avea să treacă ceva vreme până să-l vadă cineva. Apoi Ben mai realiză ceva… şi anume că privea prin ferestrele deschise. Nu mai rămăsese niciun geam întreg în maşină, toată sticla era pe ei, spartă în particule minuscule în jurul lor. Iar pe partea lui Mike nu mai exista nici uşă. Apoi îşi mai aminti ceva. Mai fusese cineva în maşină… Nancy… şi unde se duceau? Era atât de greu să gândească, îl durea atât de rău capul şi când se mişcă îl săgetă o durere în picior, până-n şold. Se mişcă pentru a scăpa de durere şi atunci o văzu. Nancy… Isuse… era Nancy într-o rochie roşu cu alb, zăcând cu faţa în jos pe capotă… Nancy… era probabil moartă… nici nu-i mai păsa de propria durere acum, se târî peste bord până lângă ea. Trebuia s-o întoarcă… să ajungă la ea… s-o ajute… Nancy… Şi apoi văzu pudra fină care acoperea părul lui Nancy. Pe toată rochia ei erau cioburi de parbriz, pe tot capul… peste tot… Dumnezeule… Cu ultimele puteri, o întoarse pe o parte şi apoi, ca un copil îngrozit, începu să suspine.

— O, Doamne…

Nu mai exista nicio faţă mai jos de toca albastră de satin, mânjită de sânge. Nu-şi putea da seama dacă era moartă sau trăia dar, pentru o clipă îngrozitoare, speră să fi murit, pentru că pur şi simplu nu mai exista nicio Nancy. Nu mai exista nici măcar o amintire a unei feţe cândva frumoase. Apoi, din fericire, leşină în sângele ei şi-n propriile lacrimi.

Capitolul 4

Părea atât de dureros de palid. Marion Hillyard stătea într-un colţ al camerei, cu o expresie întunecată pe figură. Mai fusese acolo, în aceeaşi cameră, în aceeaşi zi, privind faţa aceea… nu chiar aceeaşi faţă, sau aceeaşi cameră, dar i se părea că nu se schimbase nimic. Era la fel ca atunci când Frederick avusese atacul coronarian care-l ucisese în câteva ore. Ea stătuse acolo, la fel de nemişcată, la fel de speriată, la fel de singură. Iar el… Frederick… simţi un suspin care-i urca în gât şi inspiră adânc, scurt. Nu putea să plângă. Nu putea să gândească aşa ceva. Soţul ei murise. Michael nu. Nimic nu avea să i se întâmple lui Michael. Nu avea să lase să i se întâmple nimic. Se atârna de el cu fiecare dram de putere pe care-l avea.

Un moment îşi întoarse privirea către faţa infirmierei. Femeia îl privea cu intensitate pe Michael, dar fără vreun semn de alarmă. Michael fusese în comă toată ziua, după accidentul de ieri. Marion ajunsese acolo la cinci dimineaţa. Dar dacă ar fi fost nevoie, ar fi venit şi pe jos. Nimic n-ar fi oprit-o să ajungă lângă Michael; trebuia să fie acolo ca să-l ţină în viaţă. Era tot ce mai avea acum. Michael şi firma… iar firma era pentru el. Tot ce făcuse fusese pentru el… mă rog, poate nu totul pentru el, dar în cea mai mare parte. Era cel mai mare dar pe care i-l putea face. Darul puterii, darul succesului. Nu putea să dea cu piciorul la toate acestea pentru căţeaua aceea… nu putea să le dea cu piciorul murind. Isuse! Era numai vina ei, afurisita aia de fată. Probabil că ea fusese cea care-l împinsese la asta. Era…

Infirmiera se apropie în grabă şi-i ridică pleoapele lui Michael, iar Marion se crispă şi uită la ce se gândea. Se ridică tăcută şi i se alătură infirmierei. Orice ar fi fost de văzut, voia să vadă. Dar nu era nimic. Nicio schimbare. Femeia impasibilă îi prinse pentru o clipă încheietura mâinii, apoi rosti aceleaşi cuvinte. „Nicio schimbare.” Făcu semn către coridor şi Marion o urmă. De data aceasta grija femeii nu era pentru Michael, ci pentru mama lui.

— Doctorul Wickfield mi-a spus să vă cer să plecaţi la ora cinci, doamnă Hillyard. Şi mă tem că…

Se uită ameninţătoare la ceas, apoi zâmbi a scuză. Era cinci şi un sfert. Marion era la căpătâiul lui Michael de exact douăsprezece ore. Stătuse acolo fără întrerupere toată ziua, bând doar două ceşti de cafea. Dar nu era obosită, nu-i era foame, nu-i era nimic. Şi nu voia să plece.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă. O să ies doar puţin pe coridor şi apoi mă întorc.

Nu avea de gând să-l părăsească. Niciodată. Îl părăsise pe Frederick. Doar pentru o oră, ca să mănânce. Insistaseră să mănânce

ceva şi atunci se întâmplase. Murise cât era ea plecată. De data asta nu avea să se întâmple aşa. Ştia că, atâta timp cât stătea acolo, Michael nu putea muri. Rănile erau în cea mai mare parte interne, dar chiar şi Wickfield spunea că avea să iasă curând din comă. Cu toate acestea, nu voia să rişte. Şi despre Frederick spuseseră că avea să reziste. În ochi avea lacrimi când se aşeză, privind în gol la zidul bleu din spatele infirmierei.

— Doamnă Hillyard? Femeia îi atinse blând braţul şi Marion tresări. Ar trebui să vă odihniţi puţin. Doctorul Wickfield a oprit o cameră la etajul trei, pentru dumneavoastră.

— Nu e nevoie.

Îi zâmbi fără expresie infirmierei şi se îndreptă spre capătul holului. Soarele strălucea prin fereastra de acolo şi se aşeză atentă pe pervaz, ca să fumeze prima ţigară de ore întregi, privind soarele care apunea deasupra bisericuţei albe din orăşelul cochet din New England. Slavă Domnului că oraşul doar părea îndepărtat, dar de fapt era la mai puţin de o oră depărtare de Boston. Nu avuseseră nicio problemă să aducă cei mai buni doctori pentru Michael şi o dată ce avea să suporte, avea să fie mutat într-un spital din New York. Dar cel puţin ştia că între timp era pe mâini bune. Din punct de vedere medical, Michael fusese cel mai afectat. Avery era destul de zgâlţâit, dar era treaz şi în viaţă şi tatăl lui îl dusese cu o ambulanţă la Boston… îşi rupsese o mână, un şold, un picior şi clavicula, dar avea să se facă bine. Iar fata… ei bine, era vina ei şi nu avea niciun, motiv să… Marion strivi ţigara cu o mişcare furioasă a piciorului. Şi fata avea să se facă bine. Avea să trăiască, oricum. Singurul lucru pe care-l pierduse era faţa. Şi poate că era cu atât mai bine. Pentru o fracţiune de secundă Marion îşi dori să îşi învingă mânia, să poată să-i pară rău pentru fată, pentru cazul în care povestea aia cu mila creştinească era adevărată, pentru cazul în care sentimentele ei ar fi putut să influenţeze situaţia lui Michael… pentru cazul în care exista un Dumnezeu care o putea pedepsi, luându-i-l. Dar n-o putea face. O ura pe fată cu fiecare fibră a fiinţei sale.

— Mi se pare că am lăsat dispoziţii să te odihneşti.

Marion se întoarse în direcţia din care venea vocea, tresărind, apoi zâmbi obosită când îl văzu pe doctorul Wickfield. Wicky.

— Nu asculţi niciodată de nimeni, Marion?

— Nu, dacă pot să evit. Ce face Michael?

Se încruntă şi scoase o altă ţigară.

— Tocmai m-am uitat la el. E stabil. Ţi-am spus, o să scape. Lasă-i timp. A avut un şoc puternic.

— Şi eu, când am primit vestea. El dădu din cap, compătimitor. Eşti sigur, că nu va avea urmări ireparabile? Făcu o pauză, apoi spuse cuvintele îngrozitoare: Leziuni pe creier?

Wickfield o bătu liniştitor pe braţ şi se aşeză alături de ea pe pervazul ferestrei. În spatele lor, orăşelul arăta ca o poză pe o carte poştală.

— Ţi-am spus, Marion. După câte ştim acum, o să se facă bine. Bineînţeles, totul depinde de cât rămâne în comă. Dar încă nu mă îngrijorează.

— Pe mine da.

Erau doar trei cuvinte în gura femei foarte puternice şi pe doctor îl surprinseră. O privi mai atent. Marion Hillyard avea laturi pe care nimeni nu le-ar fi bănuit vreodată.

— Ce-i cu fata? Continuă ea.

Era din nou Marion pe care-o ştia, cu ochii îngustaţi în spatele fumului de ţigară, cu faţa aspră. Teama dispăruse.

— Pentru ea nu se va schimba mare lucru. Oricum, nu pentru moment. A fost într-o stare stabilă toată ziua, dar nu putem face nimic pentru ea. În primul rând, e prea curând şi în al doilea, nu există în ţară decât unul sau doi oameni care să poată face tipul ăsta de reconstrucţie totală. Pur şi simplu n-a mai rămas nimic din faţa ei, nici un singur os intact, niciun nerv, niciun muşchi. Singurul lucru care n-a fost distrus sunt ochii.

— Ca să vadă mai bine cu ei.

Doctorul Wickfield tresări auzind tonul cu care spusese asta.

— Michael conducea, Marion. Nu ea.

Dar Marion se mulţumi să dea din cap. Nu avea niciun rost să discute asta cu el. Ea ştia a cui era vina. A fetei.

— Ce se întâmplă cu cineva în situaţia asta, dacă nu i se face o operaţie reparatorie? 0 să trăiască?

— Din nefericire, da. Dar o viaţă tragică. Nu poţi să iei o fată de douăzeci şi doi de ani şi s-o transformi într-o asemenea oroare şi să te aştepţi să se obişnuiască. Nimeni n-ar putea. Era… era frumoasă înainte?

— Bănuiesc că da. Nu ştiu. Nu ne-am cunoscut niciodată.

Tonul ei era aspru, la fel şi ochii.

— Înţeleg. În orice caz, o aşteaptă o realitate dură. Or să facă ce se poate în spitalul de aici când îşi mai revine puţin, dar nu e prea mare lucru de făcut. Are ceva bani?

— Deloc.

Marion rosti cuvântul ca pe o sentinţă la moarte. Era cel mai rău lucru pe care-l putea spune despre cineva.

— Atunci nu are prea multe alternative. Mă tem că specialiştii n-o fac din milă.

— Ai pe cineva anume în minte?

— Păi, ştiu nişte nume. Două, de fapt. Cel mai bun e în San Francisco.

În ochii doctorului Wickfield se aprinse o luminiţă. Cu banii ei, Marion Hillyard ar fi putut… dacă…

— Se numeşte Peter Gregson. Ne-am cunoscut acum câţiva ani. E un om uimitor.

— Ar putea face asta?

Wickfield simţi o pornire de admiraţie pentru femeie. Aproape că ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, dar nu îndrăzni.

— Ar putea fi singurul care să fie în stare. Să-l… vrei să-l sun?

Ezitase să spună cuvintele, dar ea se uită la el cu ochii aceia reci, calculaţi şi se întrebă ce avea în minte. Valul de admiraţie aproape că se transformă în teamă.

— O să te anunţ.

— Bine. Se uită la ceas şi se ridică. Aş vrea să te duci jos şi să te odihneşti acum. Vorbesc serios.

— Ştiu. Îi făcu favoarea unui zâmbet rece. Dar n-o să mă duc. Ştii şi tu asta. Trebuie să fiu cu Michael.

— Chiar dacă te ucizi făcând-o?

— N-o să mă ucid. Sunt prea rea ca să mor, Wicky. În plus, încă mai am o grămadă de lucruri de făcut.

— Merită?

O privi cu curiozitate pentru un moment. Dacă ar fi avut măcar a zecea parte din ambiţia ei, ar fi fost un mare chirurg, dar n-o avea şi nu era. Şi nu era nici măcar sigur c-o invidiază.

— Merită?

De data aceasta o spuse mai blând şi ea încuviinţă din cap.

— Categoric… să nu te îndoieşti nicio secundă. Mi-a dat tot ce am dorit de la viaţă.

„Doar dacă nu-l pierd pe Michael”. Închise ochii şi alungă gândul.

— Bine, îţi mai acord o oră cu el şi apoi mă întorc. Şi nu-mi pasă dacă trebuie să îţi fac o injecţie cu Nembutal şi să te târăsc de aici eu însumi, dar tot pleci. Clar?

— Foarte. Se ridică, aruncă ţigara pe podea, o strivi, şi-l bătu pe obraz. Şi, Wicky… Ridică spre el privirea, pe sub, genele lungi, castanii şi pentru o clipă fu toată numai blândeţe şi frumuseţe. Îţi mulţumesc.

El o sărută blând pe obraz, o strânse de braţ şi se dădu un pas înapoi:

— O să fie bine, Marion, o să vezi. Nu îndrăzni să mai pomenească despre fată. Puteau vorbi despre asta mai târziu. Zâmbi şi se îndepărtă, iar ea rămase acolo, singură şi vulnerabilă. Era mulţumit că-l sunase pe George Calloway înainte. Marion avea nevoie de cineva alături. Se gândi la ea cât parcurse coridorul şi cât ea îl urmări cu privirea. Nu se mişcase din locul unde o lăsase. Porni apoi încet, singură, înapoi spre camera lui Michael, trecând de uşi deschise şi de

uşi închise, pe lângă speranţe care nu aveau să mai învie niciodată şi pe lângă inimi frânte. Şi pe lângă puţinii care aveau să supravieţuiască. Acesta era un etaj rezervat celor în stare critică şi din camerele pe lângă care trecea nu se auzea niciun sunet. Ajunse la jumătatea coridorului, unde auzi suspine sfâşietoare din spatele unei uşi deschise. Sunetele erau atât de slabe, încât la început crezu că i s-a părut. Apoi văzu numărul camerei şi-şi dădu seama. Se opri ca în faţa unui zid, privind fix uşa şi întunericul din spatele ei.

Se vedea neclar patul dintr-un colţ, dar camera era în întuneric; toate transperantele şi perdelele fuseseră trase, de parcă pacientul n-ar fi trebuit atins de lumină. Marion rămase acolo un moment, temându-se să intre, dar ştiind că trebuia; apoi încet, un pas după altul, uşor, în vârful picioarelor, înaintă câţiva paşi şi se opri din nou. Suspinele erau mai clare acum şi apăreau la intervale mai scurte.

— E cineva aici?

Întreg capul fetei era acoperit de bandaje, iar vocea era stranie şi înecată.

— E cineva? Strigă mai tare de data aceasta. Nu pot să văd.

— Ai ochii acoperiţi de bandaje. Nu s-a întâmplat nimic cu ochii tăi. Dar vorbele îi fură întâmpinate doar de noi suspine. De ce eşti trează?

Marion îi vorbea pe un ton neutru. Nu erau vorbe de încurajare. Erau lipsite de orice sentiment şi Marion se simţea ca într-un vis. Dar ştia că trebuie să se afle acolo. Trebuia. Pentru binele lui Michael.

— Nu ţi-au dat ceva ca să dormi?

— Nu are efect. Mă tot trezesc.

— Durerea e foarte mare?

— Nu, sunt amorţită. Cine… cine eşti?

Îi era teamă să-i spună. În loc de asta, se apropie de pat şi se aşeză pe scaunul de vinilin pe care probabil infirmiera îl adusese acolo. Mâinile fetei erau şi ele acoperite de bandaje şi atârnau inutile pe lângă ea. Marion îşi aminti că Wicky îi spusese cum fata îşi folosise din reflex mâinile ca să îşi acopere faţa. Fuseseră aproape la fel de distruse ca şi faţa, ceea ce avea să fie îngrozitor pentru ea, ca artist. În esenţă, toată viaţa ei era distrusă. Tinereţea, frumuseţea, munca ei. Şi iubirea ei. Dar acum Marion ştia ce trebuia să spună.

— Nancy…

Era prima oară când îi pronunţa numele, dar acum nu mai conta. Nu avea de ales.

— Ţi-au… Vocea ei era lină şi calmă: Ţi-au spus despre faţa ta?

Urmă o tăcere completă, un timp îndelungat, apoi un oftat sfâşietor îşi croi drum prin bandaje.

— Ţi-au, spus cât de greu ar fi să te opereze?

Suspinele erau acum furioase.

— M-au minţit. Mi-au spus…

— Nu e decât un singur om care o poate face, Nancy şi costă sute de mii de dolari. Nu ţi-i poţi permite. Şi nici Michael.

— Nu l-aş lăsa niciodată să facă asta. Acum era mânioasă pe voce şi pe soartă. Nu l-aş lăsa niciodată….

– Atunci ce-o să faci?

— Nu ştiu.

Şi suspinele reîncepură.

— Ai putea să dai ochii cu el aşa?

„Nu”-ului înecat îi trebuiră minute ca să iasă.

— Crezi că te-ar iubi aşa? Chiar dacă ar încerca, pentru că ar considera că îl leagă loialitatea, nişte obligaţii, cât ar putea dura? Cât demult ai suporta să ştii cum arăţi şi ce-i faci lui Michael?

Nancy scotea acum sunete înspăimântătoare. Gemea ca şi cum avea să vomite şi Marion se întrebă dacă nu cumva avea să vomite şi ea.

— Nancy, n-a mai rămas nimic din tine. N-a mai rămas nimic din viaţa pe care ai dus-o până azi.

Rămaseră în tăcerea interminabilă şi Marion îşi spuse că avea să-şi amintească toată viaţa de suspinele acelea. Dar trebuia să fie dureros, altfel nu avea să se poată niciodată.

— Deja l-ai pierdut. Nu-i poţi face asta. Iar el… el merită mai mult de-atât. Dacă-l iubeşti, ştii asta. Şi… şi la fel meriţi şi tu. Dar ai putea avea o viaţă nouă, Nancy.

Fata nici măcar nu se osteni să răspundă, ci continuă să suspine.

— Ai putea avea o viaţă nouă. O lume nouă. Aşteptă până când suspinele deveniră din nou furioase, apoi încetară: O faţă nouă.

— Cum?

— La San Francisco e un om care te-ar putea face din nou frumoasă. Care te-ar putea face să pictezi din nou. Ar lua mult timp şi mulţi bani, dar ar merita, Nancy… nu-i aşa?

În colţul gurii lui Marion era un zâmbet mic. Acum era pe teren familiar. Era ca şi când ar fi făcut o afacere de mai multe milioane de dolari. De sute de milioane de dolari. Toate erau la fel.

De sub bandaje ieşi un suspin înăbuşit.

— Nu ne putem permite.

Marion se înfioră când auzi pluralul. Ei nu mai erau un „noi”. Nu fuseseră niciodată. Ea şi Michael erau „noi”. Nu această… această… Inspiră adânc şi încercă să se liniştească. Avea treabă de făcut. Era singura formulă sub care se putea gândi la ce avea de făcut. Nu se putea gândi la faţă. Numai la Michael.

— Tu nu poţi, Nancy. Dar eu pot. Ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Da.

— Înţelegi că l-ai pierdut deja pe Michael? Că n-ar putea niciodată

supravieţui tensiunii şi tragediei care s-a întâmplat cu tine, asta dacă supravieţuieşte oricum, înţelegi asta, nu?

— Da.

— Şi ştii că ar fi o răutate să încerci să-l supui la asta, ca să-l faci să-şi dovedească loialitatea faţă de tine?

Nu putea pronunţa cuvântul „dragoste”. Fata nu era vrednică de asta. Asta trebuia să-şi spună Marion.

— Înţelegi asta, Nancy? Pauză. Înţelegi?

De data aceasta fu un cuvânt mic şi ostenit. Părea epuizată.

— Da.

— Atunci ai pierdut deja tot ce puteai pierde, nu?

— Da.

Cuvântul nu avea nicio intonaţie, niciun strop de viaţă în el. Era ca şi cum viaţa însăşi se scurgea din faţă.

— Nancy, aş vrea să-ţi propun o afacere.

Era Marion Hillyard în cea mai bună formă a sa. Dacă fiul ei ar fi auzit-o şi-ar fi dorit s-o ucidă.

— Aş vrea să te gândeşti la faţa aceea nouă. La o viaţă nouă, la o nouă Nancy. Gândeşte-te la asta. Şi la ce ar însemna. Ai fi din nou frumoasă, ai putea avea din nou prieteni, ai putea să te plimbi la restaurante, la magazine, la filme, ai putea avea haine frumoase şi ai putea ieşi cu bărbaţi. Altfel… oamenii s-ar înspăimânta când, te-ai apropia de ei. N-ai putea să te duci nicăieri, să faci nimic. Copiii ar plânge când te-ar vedea. Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi viaţa? Dar ai o alternativă.

Lăsă vorbele să-şi facă efectul.

— Nu, nu am.

— Ba da, ai. Îţi dau eu această posibilitate. O să-ţi dau eu acea viaţă nouă. O faţă nouă, o lume nouă. Un apartament într-un alt oraş, cât timp se face operaţia, orice îţi trebuie, orice vrei. Nu vor fi probleme, Nancy şi într-un an sau doi coşmarul se va sfârşi.

— Şi apoi?

— Eşti liberă. Noua viaţă e a ta.

Urmă o pauză nesfârşită, în care Marion se pregăti să dea lovitura pe care-o aştepta Nancy.

— Cu condiţia să nu-l mai cauţi niciodată pe Michael. Noua faţă e a ta numai dacă renunţi la Michael. Dar dacă nu accepţi… darul meu, ştii că l-ai pierdut deja, oricum. Aşa că de ce să trăieşti tot restul vieţii ca un monstru, dacă nu e nevoie?

— Dar dacă Michael nu onorează angajamentul? Dacă eu mă ţin departe de el, dar el nu?

— Tot ce-ţi cer e să-mi promiţi că o să te ţii departe de el. Ce face Michael e treaba lui.

— Şi o să te ţii de cuvânt? Dacă mă vrea… oricum… Dacă mă

caută, atunci e treaba lui?

— O să mă ţin de cuvânt.

Nancy se simţea victorioasă. Îl cunoştea pe Michael infinit mai bine decât îl cunoştea mama lui. Michael n-ar fi renunţat niciodată la ea. Avea s-o caute şi să încerce s-o ajute să treacă prin chinurile acelea, dar până atunci ea avea să fie deja aproape de a se regăsi. Mama lui nu putea învinge de data asta, oricât ar fi încercat. Acceptând târgul, Nancy devenea trişor, pentru că ştia deja care avea să fie rezultatul. Dar trebuia s-o facă. Trebuia. Nu exista nicio altă cale.

— O faci?

Marion aproape că-şi ţinu răsuflarea, aşteptând cuvântul pe care şi-l dorea, cuvântul care avea să-l elibereze pe Michael şi cuvântul veni în cele din urmă. „Promit să nu-mi iau niciodată rămas bun de la tine.” Nancy ştia că aşa avea să fie.

— Răspunsul tău, Nancy?

Marion nu mai suporta să aştepte. Inima ei nu mai rezista.

— Da.

Capitolul 5

Nancy auzi trenul de aterizare ieşind din burta avionului şi pentru a suta oară de când începuse zborul întinse orbeşte mâna după cea care i se oferise şi înainte. Era straniu de alinător să o ţină de mână pe infirmieră şi îi făcea plăcere că putea deja discerne între ele. Una din femei avea mâini subţiri, delicate, cu degete lungi; avea întotdeauna mâinile reci, dar felul în care o ţinea pe Nancy dovedea nespusă forţă. O făcea să se simtă mai puternică doar atingând-o. Cealaltă infirmieră avea mâini calde, plinuţe şi moi, care te făceau să te simţi în siguranţă şi iubit. O bătea de multe ori pe Nancy pe braţ şi ea fusese cea care îi făcuse cele două injecţii ca să-i calmeze durerile. Avea o voce caldă şi plăcută. Prima femeie avea un uşor accent. Nancy ajunsese deja să le placă foarte mult pe amândouă.

— Nu mai durează mult, draga mea. Se vede deja golful. Ajungem imediat.

De fapt, mai erau încă douăzeci de minute. Iar Peter Gregson conta pe cele douăzeci de minute în timp ce gonea pe şosea cu *Porsche*-ul lui negru. La aeroport se întâlnea cu ambulanţa. Putea să o roage pe una din fetele de la birou să-i ia maşina mai târziu, în cursul zilei. Voia să vină în oraş împreună cu fata aceea. Îl intriga. Trebuia să fie cineva ca Marion Hillyard să fie atât de îngrijorată din cauza ei. Patru sute de mii de dolari erau o sumă mare şi numai trei sute îi reveneau lui. Cealaltă sută era pentru a-i asigura fetei tot confortul în următoarele optsprezece luni. Şi aşa avea să fie. Îi promisese lui Marion Hillyard. Dar ar fi avut grijă de asta oricum. Făcea parte din ceea ce făcea el. Avea să ajungă să cunoască fiecare părticică a sufletului fetei. Aveau să devină mai mult decât prieteni; el avea să fie totul pentru ea, iar ea pentru el. Trebuia să fie aşa, pentru că până când faţa aceea nouă avea să apară, ea va deveni persoana pe care o va reprezenta faţa aceea. Peter Gregson avea să-i dea naştere lui Nancy McAllister, după o sarcină de optsprezece luni. Trebuia să fie o fată foarte curajoasă. Dar aşa avea să fie. Va avea el grijă de asta. Vor face faţă împreună. Ideea în sine îl încânta. Îi plăcea ceea ce făcea şi într-un fel straniu o iubea deja pe Nancy. Ce avea să facă din ea? Ce avea să devină? Avea să-i dăruiască tot ce avea de dăruit.

Se uită la ceas şi apăsă pe acceleraţie. Maşina era una din evadările lui preferate. De asemenea îşi pilota propriul avion, făcea scufundări submarine ori de câte ori avea ocazia, schia şi escaladase mai mulţi munţi din Europa. Era un om căruia îi plăcea să cucerească înălţimi. Să desfidă imposibilul şi să câştige. De aceea îşi iubea munca. Oamenii îl acuzau că se juca de-a Dumnezeu. Dar de fapt nu era asta. Ceea ce-l stimula era fiorul de a înfrunta şansa potrivnică. Şi nu fusese încă

înfrânt. Nici de femei, nici de munţi, nici de cer, nici măcar de un pacient. La patruzeci şi şapte de ani câştigase tot ce atinsese şi avea să câştige şi acum. El şi Nancy aveau să câştige împreună. Părul negru îi flutura uşor în vânt şi ochii îi scăpărau de viaţă. Era încă bronzat după o excursie în Tahiti, purta pantaloni gri şi un pulover moale, de caşmir albastru, care se potrivea perfect cu culoarea ochilor. Era întotdeauna impecabil îmbrăcat, perfect aranjat. Era un bărbat excepţional de atrăgător, dar nu era numai atât. Vitalitatea, electricitatea din el atrăgeau atenţia asupra lui chiar mai mult decât înfăţişarea.

Opri în faţa aeroportului exact în momentul când avionul lui Nancy ateriza. Arătă poliţistului un permis special, iar acesta dădu aprobator din cap şi-i promise să se uite la maşină. Chiar şi poliţistul îi zâmbi lui Gregson. Peter era un bărbat pe care nu-l puteai ignora. Avea un farmec absolut irezistibil şi o forţă care se vădea în tot ce făcea. Îi făcea pe oameni să vrea să se afle în preajma lui.

Îşi croi drum fără probleme prin holul aeroportului şi îi vorbi grăbit unui supraveghetor. Omul puse mâna pe un telefon şi în câteva clipe Peter fu introdus pe o uşă, coborî nişte scări, urcă într-un vehicul aeroportuar, o luară către pistă, unde văzu ambulanţa aşteptând, cu asistenţii atenţi când avea să fie coborât pacientul din avion. Îi mulţumi şoferului şi se grăbi spre ambulanţă, unde verifică rapid dacă ordinele lui fuseseră îndeplinite. Fuseseră, până la ultima literă. Tot ce-i trebuia se afla acolo. Era greu de spus în ce formă avea să se afle Nancy după zbor, dar el dorise să fie adusă la San Francisco imediat, ca să poată urmări lucrurile cu atenţie. Avea multe planuri de făcut şi munca avea să înceapă în câteva zile.

Ceilalţi pasageri aşteptară câteva minute, până când Nancy fu scoasă prin partea din faţă a avionului. Stewardesele se traseră înapoi, cu priviri grave, ferindu-şi ochii de la sticlele şi flacoanele de transfuzie care atârnau deasupra fetei bandajate, dar infirmierele îi vorbiră tot timpul cât fu debarcată. Lui Peter îi plăcea cum arătau infirmierele, tinere, dar competente şi păreau să lucreze bine împreună. Asta era ceea ce dorea. Aveau să facă parte dintr-o echipă tot timpul următorului an şi toată lumea era importanţă. Nu era loc pentru nemulţumiri sau pentru incompetenţă. Toată lumea trebuia să se poarte cât se poate de bine, inclusiv Nancy. Dar de asta va avea el grijă. Ea va fi starul spectacolului. O privi adusă către el pe targă şi aşteptă până fu aşezată cu atenţie în ambulanţă. Le zâmbi infirmierelor, dar nu spuse nimic, ci ridică o mână, cerându-le să aştepte până ce el se aşeză lângă Nancy. Întinse o mână şi o apucă pe a ei.

— Bună, Nancy. Eu sunt Peter. Cum a fost călătoria?

De parcă ar fi fost reală. De parcă ar mai fi fost încă o persoană adevărată, nu doar o legumă fără faţă. Simţi cum o cuprinde un val de

uşurare la auzul vocii lui.

— Mă simt bine. Sunteţi doctorul Gregson?

Părea obosită, dar interesată.

— Da. Dar Peter era ceva mai puţin formal.

Ei îi plăcu felul în care spusese asta şi, dacă ar fi putut, i-ar fi zâmbit.

— Ai venit să mă întâmpini?

— Tu n-ai fi venit să mă întâmpini pe mine?

— Ba da. Ar fi vrut să dea din cap, dar nu putea. Mulţumesc.

— Mă bucur că ai venit. Ai mai fost vreodată în San Francisco, Nancy?

— Nu.

— O să-ţi placă. Şi o să-ţi găsim un apartament care o să-ţi placă atât de mult, că n-o să mai vrei să pleci niciodată de aici. Cei mai mulţi oameni nu mai vor, să ştii. O dată ce ajung aici, doresc să rămână pentru totdeauna. Am venit de la Chicago acum vreo cincisprezece ani şi n-ai mai putea să mă duci înapoi nici cu forţa.

Ea râse de felul cum spuse el asta şi el îi zâmbi.

— Eşti din Boston?

O trata ca şi cum le-ar fi făcut cunoştinţă nişte prieteni. Dar voia s-o facă să se relaxeze după lungul zbor. Iar câteva minute de nemişcare îi făceau bine. Şi infirmierele erau fericite că aveau ocazia să-şi întindă oasele, vorbind cu cei doi asistenţi. Din când în când priveau către doctorul Gregson, care tot mai vorbea cu Nancy şi deja începuseră să-l placă. Radia căldură.

— Nu, sunt din New Hampshire. Acolo am crescut, oricum. Într-un orfelinat. M-am mutat la Boston la optsprezece ani.

— Sună foarte romantic. Sau era un orfelinat ca în Dickens?

O atinse uşor, pe o notă veselă. Nancy râse la întrebarea despre Dickens.

— Deloc. Călugăriţele erau minunate. Atât de minunate, că mi-am dorit şi eu să devin călugăriţă.

— O, Doamne. Ascultă…

Ea râse de tonul vocii lui.

— Când terminăm cu proiectul ăsta, tânără doamnă, o să fi gata de Hollywood. Dacă te duci să te ascunzi pe undeva, prin vreo mănăstire, te… te… mă arunc de pe pod, fir-ar să fie. Ai face bine să-mi promiţi că nu te duci să te călugăreşti pe undeva.

Asta era uşor. Trebuia să se pregătească pentru Michael. Visurile ei de a deveni Sora Agnes Marie păliseră cu ani în urmă, dar voia să-l necăjească puţin pe Gregson. Îl plăcea deja.

— Of, bine.

O spuse bosumflată, dar cu râs în glas.

— Promiţi? Haide, spune… promit.

— Promit.

— Ce promiţi?

Râdeau amândoi acum.

— Promit să nu mă călugăresc.

— Oooh. E mult mai bine.

Le făcu semn celor două. Infirmiere să li se alăture, iar asistenţii se urcară pe locurile din faţă. Era gata de drum acum, iar el nu voia s-o obosească cu prea multă pălăvrăgeală.

— De ce nu mă prezinţi prietenelor tale?

— Păi, să vedem, mâinile reci înseamnă Lily, iar cele calde Gretchen.

Toţi patru râseră.

— Mulţumesc mult,. Nancy.

Lily întinse mâna după a pacientei sale şi i-o strânse uşor, în timp ce Nancy zâmbi în sinea sa. Se simţea în siguranţă cu noii săi prieteni şi nu se putea gândi decât la cum avea să arate pentru Michael, când totul avea să se termine. Îi plăcea Peter Gregson şi fără niciun motiv îşi dădu seama că avea să facă din ea o persoană foarte specială, pentru că îi păsa de ea.

— Bun venit la San Francisco, micuţo.

Mâinile răcoroase ale lui Lily fură înlocuite de ale lui, puternice, graţioase şi el o ţinu de mână tot drumul până-n oraş. Într-un fel ciudat, o făcu să se simtă ca şi cum s-ar fi întors acasă.

Capitolul 6

Uşile ambulanţei se deschiseră şi infirmierii aduseră targa în hotel. Directorul aştepta să-i salute. Întregul apartament de la ultimul etaj le fusese rezervat. Nu intenţionau să stea decât o zi sau două, dar hotelul avea să fie un răgaz între spital şi casă. Marion avea întâlniri de afaceri la Boston şi, în plus, dintr-un motiv oarecare, Michael insistase să stea câteva zile la un hotel înainte de a se întoarce acasă. Iar mama lui era dispusă să-i facă orice hatâr.

Infirmierii ambulanţei îl aşezară atenţi pe pat şi Michael se strâmbă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, n-am nimic. Toată lumea a spus că sunt refăcut.

— Dar nu e nevoie să te oboseşti.

— Să mă obosesc?

Privi în jurul său prin cameră şi gemu. Ea le dădu un bacşiş celor doi infirmieri, care dispărură pe loc. Camera era plină de flori, iar pe masa de lângă pat era un coş imens cu fructe. Mama lui era proprietara hotelului, îl cumpărase cu ani în urmă, ca investiţie.

— Acum relaxează-te, dragul meu. Nu te enerva. Vrei să mănânci ceva?

Ea voise să o mai ţină pe infirmieră, dar până şi doctorul spusese că nu e necesar şi l-ar fi scos cu totul din minţi pe Michael. Tot ce trebuia să facă Michael era acum să o ia încet câteva săptămâni şi apoi se putea întoarce la lucru. Dar avea altceva de făcut întâi.

— Ce-ai zice de masa de prânz? întrebă Marion.

— Sigur. Escargot. Scoici Rockefeller. Şampanie. Ouă de broască ţestoasă şi caviar.

Se ridică în capul oaselor în pat, ca un copil cu toane..

— Ce combinaţie revoltătoare, iubitule.

Dar, de fapt, Marion nu-l asculta cu adevărat. Se uită la ceas.

— Te rog, comandă tu ceva. George trebuie să ajungă în orice clipă. Avem o şedinţă la ora unu.

Ieşi neatentă din cameră, căutându-şi servieta şi Michael auzi soneria de la uşă. O clipă mai târziu, George Calloway intră în cameră.

— Ei, Michael; cum te simţi?

— După două săptămâni în spital, în care n-am făcut nimic, mă simt cât se poate de jenat.

Încerca să ia situaţia în glumă, dar în ochi avea încă o expresie îndurerată. Mama lui o remarcase, dar o puse pe seama oboselii. Îndepărtase din minte orice altă explicaţie şi nu discutase niciodată despre asta cu Michael. Vorbiseră despre afaceri, despre planurile pentru centrul medical de la San Francisco. Niciodată despre accident.

— Am trecut să-ţi văd biroul azi-dimineaţă. Arată foarte frumos. George zâmbi şi se aşeză pe marginea patului.

— Sunt convins.

Michael o urmări pe mama sa întrând în cameră. Purta un costum gri *Chanel,* o bluză de mătase moale, cercei de perle şi trei şiraguri de perle la gât.

— Mama are un gust remarcabil.

— Da, aşa e.

George îi zâmbi cald, dar ea le făcu un semn agitat cu mâna amândurora.

— Încetaţi cu periuţa; o să întârziem. George, ai toate hârtiile de care avem nevoie?

— Sigur.

— Atunci, hai să mergem. Se îndreptă grăbită către patul lui Michael şi se aplecă să-l sărute pe creştet. Odihneşte-te, dragule. Şi nu uita să comanzi prânzul.

— Da, doamnă. Succes la întâlnire.

Ea ridică fruntea şi zâmbi de plăcerea anticipării.

— Norocul nu are nimic de-a face cu asta.

Cei doi bărbaţi râseră, iar Michael îi privi ieşind. Apoi se ridică din pat.

Rămase răbdător şi liniştit, aşteptând şi gândindu-se. Ştia exact ce are de făcut. Plănuia asta de două săptămâni. Trăia pentru acest moment. Nu se putea gândi la nimic altceva. De aceea sugerase hotelul, de fapt insistase asupra lui şi o îndemnase pe mama sa să participe ea însăşi la şedinţele din Boston. Avea nevoie de după-amiaza aceea pentru el însuşi. Nu voia să rateze nimic din cauză că l-ar fi putut prinde ei. Voia să fie sigur că plecaseră. Rămase nemişcat exact o jumătate de oră. După aceea ştia sigur ce avea de făcut. Repetase în minte de o sută de ori. Se repezi la valiza de la picioarele patului şi scoase ce-i trebuia. Pantaloni gri, cămaşă albastră, ciorapi, lenjerie. I se părea că trecuseră o mie de ani de când nu mai purtase haine şi fu surprins de cât de ameţit se simţea îmbrăcându-se. Se aşeză de trei sau de patru ori, ca să-şi tragă răsuflarea. Era ridicol să se simtă atât de slăbit şi nu voia să cedeze. Nu mai voia să aştepte încă o zi. Se ducea acolo imediat. Îi trebui aproape o jumătate de oră să se îmbrace şi să se pieptene, apoi sună la recepţie să i se cheme un taxi. Era palid, dar încântarea pe care i-o provoca planul său îl făcea să se simtă mai bine. Simplul gând îl readucea la viaţă, cum nimic altceva nu reuşise în ultimele două săptămâni. La intrare îl aştepta taxiul.

Îi dădu şoferului adresa şi se lăsă pe pernele maşinii cu un sentiment de fericire. Era ca şi cum ar fi avut o întâlnire cu ea, ca şi cum ea l-ar fi aşteptat, de parcă ea ar fi ştiut. Zâmbi în sinea sa tot drumul şi-i dădu şoferului un bacşiş generos. Nu voia să-l aştepte

maşina. Nu voia să-l aştepte nimeni. Voia să stea acolo singur, oricât ar fi avut chef. Cocheta chiar cu ideea de a continua să plătească chiria apartamentului, ca să poată veni acolo oricând ar fi vrut. Era la distanţă de numai o oră de zbor de New York şi în felul acesta ar fi avut întotdeauna apartamentul. Apartamentul lor. Ridică privirea la clădire cu un sentiment de afecţiune familiară şi aproape că rosti cu voce tare cuvintele pe care le avea în gând: „Bună, am venit." Spusese aceste cuvinte de mii de ori înainte, imaginându-se intrând pe uşă şi găsind-o aşezată la şevalet, cu mâinile, braţele şi uneori chiar cu faţa mânjite de vopsele. Dacă era foarte absorbită de ceea ce făcea, uneori nu-l auzea intrând.

Urcă încet scările, obosit, dar plin de bucuria întoarcerii acasă. Nu voia decât să urce şi să se aşeze, lângă ea, cu ea… cu lucrurile ei… Aceleaşi mirosuri familiare invadau clădirea şi se auzea zgomotul apei curgând, al unui copil, o pisică miorlăind în holul de la parter, un claxon urlând afară. Auzea la un radio un cântec italian şi pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva era în atelierul ei. Avea cheia în mână când ajunse la etajul ei şi se opri pentru un lung moment. Pentru prima oară în ziua aceea simţi lacrimi arzându-i pleoapele. Ştia totuşi adevărul. Ea nu era acolo. Nu mai era. Era moartă. Rosti cuvântul cu voce tare de câteva ori, forţându-se să-l spună, forţându-se să-l creadă. Nu voia să fie unul dintre cei care nu priveau adevărul în faţă, care se prefăceau că adevărul nu există, i-ar fi fost ruşine de asta. Dar din când în când îşi scotea faptul din minte, doar pentru a-l face să revină şi să-l lovească în plin. Cum se întâmplă şi acum. Răsuci cheia în broască şi aşteptă, de parcă cineva ar fi putut totuşi veni să-i deschidă. Dar nu era nimeni acolo. Deschise uşa încet, apoi rămase cu gura căscată.

— O, Doamne! Unde e… unde…

Dispăruseră. Toate. Fiecare masă, fiecare scaun, plantele, tablourile, şevaletul ei, vopselele ei. Hainele, toate…

— Isuse, Nancy!

Apoi se trezi plângând, cu lacrimi fierbinţi curgându-i pe faţă, în timp ce smucea toate uşile casei. Nimic. Chiar şi frigiderul dispăruse. Rămase nemişcat o clipă, apoi o luă la fugă în jos, coborând treptele două câte două, până ajunse la apartamentul administratorului, la subsol. Bubui în uşă până când bătrânelul deschise uşa, cât îi permitea lanţul de siguranţă şi privi afară cu teamă în ochi. Dar îl recunoscu pe Michael şi deschise uşa, cu un început de zâmbet pe faţă, până ce Michael îl luă de guler şi începu să-l zguduie.

— Unde-i sunt lucrurile, Kawolski? Unde dracu' sunt? Ce-ai făcut cu ele? Tu le-ai luat? Cine le-a luat? Unde-i sunt lucrurile?

— Ce lucruri? Cine… o, Doamne… nu, nu, n-am luat nimic. Au venit acum două săptămâni. Mi-au spus că…

Tremura de groază, iar Michael de furie.

— Cine dracu' sunt „ei"?

— Nu ştiu. Cineva m-a sunat şi mi-a spus că apartamentul o să fie liber. Că domnişoara McAllister e… că a… Văzu lacrimile pe faţa lui Michael şi îi fu teamă să continue: … Ştiţi. Ei bine, ei mi-au spus că apartamentul o să se elibereze la sfârşitul săptămânii. Au venit două infirmiere şi au luat unele lucruri, apoi camionul de la *Goodwill* a venit a doua zi de dimineaţă.

— Infirmiere? Ce infirmiere?

În mintea lui Michael era pauză. Şi *Goodwill?* Cine-i chemase?

— Nu ştiu cine erau. Dar arătau ca nişte infirmiere, erau îmbrăcate în alb. N-au luat mare lucru. Numai geanta aia mică şi tablourile ei. *Goodwill* a luat restul. Eu n-am luat nimic. Pe cuvânt. N-aş fi făcut aşa ceva. Nu unei fete drăguţe ca…

Dar Michael nu-l mai asculta. Deja se repezise în jos pe scări, în timp ce bătrânul îl privea, clătinând din cap. Bietul băiat. Probabil că tocmai aflase.

— Hei… hei. Michael se întoarse, iar bătrânul coborî vocea. Îmi pare rău.

Michael se mulţumi să dea din cap şi ieşi în stradă. Cum ştiuseră infirmierele? Cum putuseră face asta? Probabil că luaseră puţinele bijuterii pe care le avea, câteva nimicuri şi tablourile. Poate că cineva le spusese ceva la spital. Vulturi, ciugulind cadavrele. Dumnezeule, dacă le-ar fi văzut, ar fi… strânse pumnii, apoi ridică braţul, chemând un taxi. Cel puţin… poate… merita să încerce. Se strecură în maşină, ignorând durerea care începea să-i chinuie ceafa.

— Unde-i cel mai apropiat Goodwill?

— Ce bunăvoinţă?

Şoferul molfăia un trabuc şi nu era interesat în niciun fel de bunăvoinţă.

— Magazin *Goodwill.* Ştii tu, haine vechi, mobilă veche.

— A, da. O.K.

Puştiul nu părea a fi clientul unui asemenea magazin, dar o cursă era o cursă. Era un drum de vreo cinci minute de la apartamentul lui Nancy până la magazin şi aerul proaspăt care-i bătea în faţă îl ajută pe Michael să-şi revină din şocul vidului pe care-l găsise. Era ca şi când ţi-ai fi luat pulsul şi ţi-ai fi dat seama că ţi s-a oprit inima.

Ajunseră. Michael îi mulţumi, absent, plăti dublul cursei şi coborî. Nu era nici măcar sigur că vrea să între. Dorise să vadă lucrurile ei în apartamentul ei, unde le era locul. Nu într-un magazin vechi şi împuţit şi prăfuit, cu etichete pe ele. Şi ce ar fi făcut? Le-ar fi cumpărat pe toate? Şi după aceea? Intră în magazin cu un sentiment de singurătate, obosit şi confuz. Nimeni nu se oferi să-l ajute şi începu să se plimbe fără scop pe un coridor, apoi pe altul, fără să găsească nimic cunoscut,

nimic familiar şi începu brusc să sufere, nu pentru lucrurile care i se păruseră atât de importante de dimineaţă, ci pentru fata care le avusese. Era pierdută şi nimic din ce găsise sau nu avea să mai găsească nu mai avea nicio importanţă. Lacrimile începură să-i curgă pe faţă şi ieşi încet afară, în stradă.

De data aceasta nu opri niciun taxi. O luă pe jos. Orbeşte şi singur, într-o direcţie pe care picioarele păreau s-o cunoască, dar mintea nu. Nu mai ştia nimic. Tot trupul lui era ca de gelatină, iar inima ca de piatră. Brusc, în magazinul acela nenorocit, viaţa lui luase sfârşit. Acum înţelegea ce însemna. Stând la un semafor, aşteptând culoarea verde, fără să-i pese dacă mai venea vreodată sau nu, leşină.

Se trezi câteva clipe mai târziu, înconjurat de mulţime. Pe un petic de iarbă, unde-l cărase cineva. Deasupra lui văzu un poliţist, privindu-l atent.

— Eşti bine, fiule?

Era sigur că puştiul nu era nici beat, nici drogat, dar era îngrozitor de cenuşiu la faţă. Mai degrabă era bolnav. Sau poate doar flămând, sau aşa ceva. Dar părea să aibă bani, deci nu putea fi un caz de subnutriţie.

— Mda. Sunt O.K. Am ieşit din spital azi-de-dimineaţă şi cred că am exagerat puţin.

Zâmbi trist, dar feţele din jurul lui începură să se învârtească în clipa când vru să se ridice. Poliţistul observă ce se întâmplă şi goni mulţimea din jur. Apoi se întoarse către Michael.

— Chem o maşină de patrulare să te ducă acasă.

— Nu, zău, mă simt bine.

— Lasă asta. N-ai vrea mai bine să te duci la spital?

— Drace, nu!

— Bine, atunci te ducem acasă. Vorbi într-un walkie-talkie, apoi se lăsă pe vine lângă Michael. Vin într-o clipă. Eşti bolnav de multă vreme?

Michael clătină din cap, apoi îşi privi mâinile.

— De două săptămâni.

Încă mai avea o cicatrice mică pe tâmplă, dar era prea mică pentru ca poliţistul s-o observe.

— Păi, ia-o încet.

Maşina poliţiei opri lângă ei şi poliţistul îl ajută pe Michael să se ridice. Se simţea bine acum. Palid, dar mai sigur pe picioare decât fusese la început. Privi peste umăr şi încercă să-i zâmbească poliţistului. Numai că tentativa de zâmbet nu reuşi decât să-l facă pe poliţist să se întrebe ce nu era în regulă. În ochii puştiului era un fel de disperare.

Le dădu poliţiştilor o adresă la un bloc depărtare de hotel şi le mulţumi când coborî din maşină. Apoi merse pe jos. Când ajunse în

apartament, acesta era tot gol şi pentru o clipă se gândi să se dezbrace şi să se bage la loc în pat, dar nu mai avea niciun sens să joace jocul acesta. Făcuse ce voise să facă. Nu-i adusese niciun folos, dar cel puţin o făcuse. De fapt o căutase pe Nancy. Ar fi trebuit să ştie că n-o putea găsi nici acolo, nici în altă parte. N-o putea găsi decât în unicul loc în care încă mai trăia, în inima lui.

Uşa apartamentului se deschise în timp ce el privea pe fereastră, dar nu se întoarse. Nu voia să-i vadă, nici să audă despre şedinţă, nici să se prefacă a-i fi bine. Nu-i era bine. Şi se putea să nu-i mai fie niciodată bine.

— De ce te-ai sculat, Michael?

Mama lui o spusese ca şi când urma să împlinească şapte ani, nu douăzeci şi cinci. Se întoarse încet, fără să spună nimic, apoi îi zâmbi lui George.

— E timpul să mă scol, mamă. Nu pot să stau la nesfârşit în pat. De fapt, astă-seară mă duc la New York.

— Ce faci?

— Mă duc la New York.

— Dar de ce? Tu ai vrut să stai aici.

Părea cu adevărat nedumerită.

— Ai fost la întâlnire. (Şi eu la a mea.) Nu mai avem niciun motiv să stăm aici. Şi vreau să fiu la birou mâine. Corect, George?

George se uită neliniştit la el, speriat de durerea şi suferinţa care se oglindeau în ochii lui Michael. Poate că avea să-i facă bine să fie mai ocupat. Nu părea foarte puternic deocamdată, dar să stea degeaba trebuia să fie greu pentru el. Avea prea mult timp de gândire.

— S-ar putea să ai dreptate, Michael. Şi, oricum, la început poţi să lucrezi câte o jumătate de zi.

— Cred că aţi înnebunit amândoi. De-abia a ieşit din spital azi-dimineaţă.

— Iar tu, bineînţeles, eşti celebră pentru cât de multă grijă ai de tine însăţi. Nu, mamă?

Îşi ridică nasul spre ea şi Marion se prăbuşi pe canapea.

— Bine, bine, spuse ea cu un zâmbet.

— Cum a fost întâlnirea?

Michael se aşeză în faţa ei şi încercă să pară interesat. Va trebui să se prefacă aşa de multe ori, pentru că în după-amiaza aceea luase o hotărâre. Avea să înceapă să trăiască numai pentru un singur lucru. Munca sa. Nu mai avea nimic altceva.

Capitolul 7

— Gata?

— Cred că da.

Nu simţea nimic mai sus de umeri, era ca şi cum ar fi avut capul tăiat. Iar luminile puternice ale sălii de operaţie o făceau să vrea să mijească ochii şi nu putea face nici măcar asta. Tot ce putea vedea clar era faţa lui Peter aplecată asupra ei, barba îngrijit tunsă, acoperită de masca chirurgicală şi ochii jucăuşi. Petrecuse aproape trei săptămâni studiind radiografiile, măsurând, schiţând, desenând, plănuind, pregătindu-se şi vorbind cu ea. Singura fotografie pe care o avea Nancy fusese făcută în ziua accidentului, la târg. Dar faţa îi era parţial acoperită de placajul caraghios în care ea şi Michael îşi băgaseră capetele ca să se fotografieze. Cu toate acestea îşi putea face o idee, era un punct~de pornire; dar el mergea mult mai departe de atât. Nancy avea să fie o fată cu totul diferită când totul se va termina, o persoană cum oricine şi-ar fi dorit să fie. Îi zâmbi din nou văzând cum i se îngreunează pleoapele.

— Trebuie să stai trează acum şi să vorbeşti cu mine. Poţi să moţăi, dar să nu adormi.

Altfel s-ar fi putut îneca în propriul sânge, dar ea nu trebuia să ştie asta. De aceea, o distra cu glume şi povestiri, îi punea întrebări, o făcea să se gândească, să caute răspunsuri; să-şi amintească numele tuturor călugăriţelor pe care le cunoscuse în copilărie.

— Eşti sigură că nu mai vrei să devii Sora Agnes Marie?

— Îm-hm. Am promis.

Continuară să se tachineze în cursul celor trei ore cât dură operaţia, iar mâinile lui nu se opriră nicio clipă. Pentru Nancy era ca şi cum ar fi urmărit un balet.

— Şi gândeşte-te, în câteva săptămâni o să stai în propriul tău apartament, poate ceva cu o vedere frumoasă şi apoi… hei, adormilă, ce zici de o panoramă? Vrei să vezi golful din dormitor?

— Sigur. De ce nu?

— Numai „sigur”? Ştii, cred că eşti cam răsfăţată de priveliştea pe care o ai aici, în spital, Nancy.

— Nu-i adevărat. Îmi place.

— Bine, o să mergem împreună să căutăm ceva şi mai bun. Bine?

— Bine. Chiar şi pe jumătate adormită, părea mulţumită. Pot să adorm acum?

— Ştii ceva, prinţesă, aproape că poţi. Doar câteva minute şi o să te trimitem în camera ta şi poţi să dormi cât vrei.

— Bine.

— Te-am plictisit? Ea chicoti din cauza expresiei lui jignite. Uite,

iubito… totul e… gata.

Îşi ridică privirea către asistent, dădu din cap, se dădu un pas înapoi şi infirmiera îi făcu lui Nancy o injecţie. Apoi Peter se trase într-o parte şi zâmbi ochilor pe care-i cunoştea deja atât de bine. Restul nu-l văzuse încă. Dar văzuse ochii. Şi îi cunoştea perfect. La fel cum şi ea îi cunoştea pe ai lui.

— Ştii că azi e o zi specială?

— Da.

— Ştii? De unde ştii?

Pentru că era ziua lui Michael, dar nu voia să-i spună asta. Michael împlinea douăzeci şi cinci de ani. Se întrebă ce făcea.

— Ştiu, asta-i tot.

— Ei bine, e specială pentru mine fiindcă este începutul. Prima operaţie, primul nostru pas pe drumul minunat către regăsirea ta. Ce zici de asta?

Îi zâmbi iar şi ea închise ochii şi adormi. Injecţia îşi făcuse efectul.

***

— La mulţi ani, şefule.

— Nu-mi spune aşa, nemernicule. Dumnezeule, arăţi groaznic, Ben.

— Mulţumesc.

Ben îşi privi prietenul în timp ce intra în birou, sprijinit în cârje şi cu ajutorul unei secretare. Îl aşeză într-un fotoliu şi se retrase din biroul înghesuit şi lambrisat al lui Michael.

— Ce mai loc ţi-au aranjat. Al meu o să arate la fel?

— Poţi să-l iei pe ăsta. Eu îl urăsc.

— Ce drăguţ. Ce-i nou?

Conversaţia era puţin tensionată. Se mai văzuseră de două ori de când Ben venise la Boston, dar efortul de a evita subiectul Nancy era prea mult pentru ei. Nu se puteau gândi la nimic altceva.

— Doctorul spune că pot să încep lucrul săptămâna viitoare.

Michael râse şi clătină din cap.

— Eşti nebun de legat, Ben.

— Şi tu nu?

Privirea lui Mike se umbri.

— Eu n-am avut nimic rupt.

„Oricum, nimic vizibil.”

— Ţi-am spus, ai o lună. Două, dacă trebuie. De ce nu te duci în Europa cu sora ta?

— Să fac ce? Să stau într-un scaun cu rotile şi să visez la bikini-uri? Vreau să vin la muncă. Ce zici de două săptămâni?

— O să vedem.

Urmă o tăcere lungă, apoi brusc Mike se uită la prietenul său cu o expresie de amărăciune, pe care Ben n-o mai văzuse.

— Şi apoi ce?

— Ce vrei să spui, Mike, „şi apoi ce”?

— Exact asta. Muncim să ne scoatem ochii pentru următorii cincizeci de ani, regulăm cât mai mulţi oameni, facem cât mai mulţi bani şi ce-i cu asta? Şi ce mare lucru e ăsta?

— Eşti într-o dispoziţie minunată. Ce s-a întâmplat? Ţi-ai strivit degetul în birou?

— O, pentru Dumnezeu, fi şi tu o dată serios. Vorbesc serios. Nu te gândeşti niciodată la asta? Ce dracu’ înseamnă toate astea?

Ben ştia ce înseamnă şi acum nu se mai putea evita întrebarea.

— Nu ştiu, Mike. Accidentul m-a făcut şi pe mine să mă gândesc la asta. M-a făcut să mă întreb ce-i important în viaţa mea, în ce cred.

— Şi la ce rezultat ai ajuns?

— Nu sunt sigur. Cred că sunt doar recunoscător că sunt aici. Poate m-a învăţat ce importantă e viaţa, ce bună e când o ai. Vorbi cu lacrimi în ochi. Tot nu înţeleg de ce s-a întâmplat cum s-a întâmplat. Aş vrea… aş vrea… Vocea i se frânse. Aş vrea să fi fost eu.

Mike închise ochii ca să-şi ascundă lacrimile, apoi ocoli biroul şi se apropie de prietenul său. Rămaseră acolo un moment, cu lacrimile curgându-le pe feţe, îmbrăţişaţi, simţind cum prietenia de zece ani îi îmbărbăta cum nimic altceva n-ar fi putut.

— Mulţumesc, Ben.

— Hei, ascultă. Ben îşi şterse lacrimile de pe obraji cu mâneca jachetei. Vrei să ieşim şi să ne îmbătăm? Ce dracu’, e ziua ta, de ce nu?

Mike râse, apoi, ca un băieţel atras într-o conspiraţie, dădu din cap.

— Drace, e aproape ora cinci. Nu mai am nicio şedinţă. Mergem la *Oak Room.*

Îl ajută pe Ben să iasă din cameră, să se urce într-un taxi şi peste o jumătate de oră erau în drum spre o beţie cruntă.

Mike nu ajunse înapoi în apartamentul mamei sale decât după miezul nopţii, iar când ajunse avu nevoie de mult ajutor din partea portarului ca să urce la etaj. A doua zi de dimineaţă, îl găsi dormind pe podeaua camerei sale. Dar măcar supravieţuise aniversării.

Abia dacă vedea când ajunse la micul dejun. Mama lui era deja acolo, într-o rochie neagră, citind *The New York Times.* Lui Mike îi veni să vomite când simţi mirosul cornurilor şi al cafelei.

— Trebuie să te fi distrat bine aseară.

Tonul lui Marion era glacial.

— Am ieşit cu Ben.

— Aşa mi-a spus şi secretara ta. Sper să-ţi faci din asta un obicei.

O, Doamne. De ce nu?

— Din ce? Din a mă îmbăta?

— Nu. Din a pleca devreme. Şi celălalt lucru, de fapt. Probabil

arătai fermecător când ai venit acasă.

— Nu-mi amintesc.

Încerca cu disperare să nu vomite cafeaua.

— Mai e ceva ce nu-ţi aminteşti. Puse ziarul pe masă şi se uită fix la el. Aveam o întâlnire la cină aseară, la *Twenty One*. Te-am aşteptat două ore. Cu alţi nouă oameni. Aniversarea ta, îţi aminteşti?

Isuse! Asta era tot ce-i mai trebuia.

— Nu mi-ai spus de nouă persoane. M-ai invitat doar la cină. Am crezut că n-o să fim decât noi doi.

Era inutil acum, evident.

— Şi ar fi fost în regulă să mă plantezi doar pe mine, nu?

— Nu, am uitat pur şi simplu, pentru numele lui Dumnezeu! N-a fost exact aniversarea mea favorită.

— Îmi pare rău.

Dar nu arăta ca şi cum şi-ar fi amintit de ce aniversarea aceasta era diferită pentru el, sau ca şi cum i-ar fi păsat. Părea doar enervată.

— Iar asta îmi aminteşte de altceva, mamă. O să mă mut în propria mea locuinţă.

Ea îşi ridică privirea, surprinsă.

— De ce?

— Pentru că am douăzeci şi cinci de ani. Lucrez pentru tine, mamă. Nu trebuie să şi locuiesc cu tine.

— Nu „trebuie” să faci nimic.

Începea să-şi pună întrebări despre băiatul acela, Avery şi despre ce fel de influenţă avea. Asta suna ca o idee de-a lui.

— Mamă, hai să nu discutăm asta acum. Am o durere de cap incredibilă.

— Mahmureală. Marion se uită la ceas şi se ridică. Ne vedem la birou într-o jumătate de oră. Nu uita de întâlnirea cu cei de la Houston. Te simţi în stare?

— O să fiu. Şi, mamă… îmi pare rău pentru apartament, dar cred că e vremea.

Ea îl privi fără expresie, apoi oftă.

— Poate că este, Michael. Poate că este. La mulţi ani, apropo.

Se aplecă să-l sărute, iar el chiar zâmbi, în ciuda durerii teribile de cap.

— Ţi-am lăsat un mic cadou pe birou.

— Nu trebuia.

— Nu exista niciun cadou care să mai aibă importanţă. Ben înţelesese asta. Nu-i dăduse nimic.

— Aniversările sunt aniversări în definitiv, Michael. Ne vedem la birou.

După plecarea ei, Michael rămase multă vreme în sufragerie, uitându-se la privelişte. Ştia exact ce apartament dorea. Numai că era

la Boston. Dar avea să facă orice ca să găsească unul exact la fel la New York. Într-un fel încă nu renunţase la vis. Deşi ştia că e o nebunie să se agaţe de el.

Capitolul 8

— Bună, Sue. Domnul Hillyard este aici?

Ben avea o dispoziţie de ora cinci când ajunse la uşa biroului lui Mike; nu era complet distrus, dar era uşurat că ziua era pe sfârşite. Abia dacă avusese timp să se aşeze toată ziua, cu atât mai puţin să se relaxeze.

— Este. Să-i spun că sunteţi aici?

Secretara îi zâmbi şi Ben se trezi că atenţia îi este atrasă de silueta ascunsă cu grijă. Marion Hillyard nu aproba secretarele sexy, nici chiar pentru fiul ei… sau poate mai ales pentru fiul ei? Ben clătină din cap, întrebându-se.

— Nu, mulţumesc. Mă anunţ singur.

Trecu de biroul ei, purtând dosarele pe care le luase cu el ca scuză şi bătu la uşa grea de stejar.

— E cineva acasă?

Nu răspunse nimeni, aşa că bătu din nou. Tot fără folos. Se întoarse întrebător către secretară.

— Eşti sigură că e aici?

— Categoric.

Ben încercă din nou şi de data aceasta un mârâit răguşit din partea cealaltă a uşii îl invită înăuntru.

— Dormi, sau ce?

Michael îşi ridică privirea şi-i rânji prietenului său.

— Aş vrea eu. Uită-te la dezordinea asta.

Era înconjurat de dosare; schiţe, machete, desene, rapoarte. Era suficient ca să ţină ocupaţi zece oameni, timp de un an.

— Stai jos, Ben.

— Mulţumesc, şefule.

Ben nu putea rezista tentaţiei de a-l lua peste picior.

— Of, taci. Ce-i în dosarele pe care mi le-ai adus?

Îşi trecu mâna prin păr şi se lăsă pe spate în fotoliul greu de piele cu care începuse să se obişnuiască. Se obişnuise şi cu desenele impersonale de pe pereţi. Nu mai contau. Nu-i mai păsa. Nu se uita niciodată la pereţi, sau la biroul său, sau la secretară… sau la viaţa sa. Se uita la munca sa şi la nimic altceva. Trecuseră patru luni.

— Te rog să nu-mi spui că mi-ai adus o colecţie de probleme cu afurisitul ăla de centru comercial din Kansas City. M-au înnebunit.

— Şi ţie îţi place la nebunie. Spune-mi, Mike, care-i ultimul film pe care l-ai văzut? *Podul de pe râul Kwai,* sau *Fantasia?* Nu ieşi niciodată de aici?

— Când am ocazia. Mike se uită la câteva hârtii şi întrebă: Deci, ce-i cu dosarele?

— Doar un pretext. Am vrut să vin să vorbesc cu tine.

— Şi nu poţi fără o scuză? zâmbi Michael către el.

Era ca în copilărie, când se vizitau unul pe celălalt în cameră cu teme închipuite asupra cărora trebuiau să se consulte.

— Uit mereu că mama ta nu e bătrânul Sanders de la St. Jude's.

— Slavă Domnului!

De fapt, amândoi ştiau că era chiar mai rea, dar niciunul nu-şi permise-să recunoască. Detesta să vadă oamenii „plimbându-se" pe holuri, după cum se exprima ea şi de obicei se uita repede la dosarele pe care le aveau în mână.

— Deci ce s-a întâmplat, Ben? Cum a fost la Hamptoni în vara asta?

Ben rămase tăcut o clipă, privindu-l, înainte de a răspunde.

— Chiar îţi pasă?

— De tine, sau de Hamptoni?

Zâmbetul lui Mike părea lipit pe figură şi avea paloarea cadaverică a iernii, nu a toamnei. Era evident că nu se dusese nicăieri toată vara.

— Îmi pasă de tine, Ben.

— Dar nu şi de tine însuţi. Te-ai uitat de curând în oglindă? Ai speria-o şi pe mama lui Frankenstein. Vrem să vii la Cape în weekend-ul ăsta. Şi ei vor. Şi vreau şi eu. Şi, ascultă, dacă spui nu, înconjur biroul ăla şi te iau pe sus. Trebuie să ieşi de aici, fir-ar să fie.

Ben nu mai zâmbea. Era al dracului de serios şi Mike ştia. Dar clătină din cap.

— Mi-ar plăcea, Ben. Dar nu pot. Trebuie să am grijă de Kansas City şi zece mii de alte probleme, pe care nu putem să le rezolvăm. Ştii şi tu. Ai fost ieri la şedinţă.

— La fel cu douăzeci şi trei de alţi oameni. Lasă-i pe ei să se descurce. Măcar pentru un weekend. Sau orgoliul tău e atât de puternic, încât nu laşi pe nimeni altcineva să se ocupe de munca ta?

Dar ştiau amândoi că nu era vorba de asta. Munca devenise drogul lui. Îl anestezia complet. Şi exagerase cu munca încă din ziua când venise la birou.

— Haide, Mike, fă-ţi o favoare. Măcar de data asta.

— Pur şi simplu, nu pot, Ben.

— Fir-ar să fie, omule, ce să-ţi mai spun? Uită-te la tine. Nu-ţi pasă? Te ucizi şi pentru ce? Vocea lui răsună în birou şi-l lovi pe Michael cu o forţă aproape fizică. La ce dracu-ţi foloseşte, Mike? Dacă te sinucizi, n-o aduci înapoi. Eşti viu, fir-ar să fie. Ai douăzeci şi cinci de ani şi eşti viu şi-ţi iroseşti viaţa, trudind ca afurisita de maică-ta. Asta vrei? Să fi ca ea? Să trăieşti, să mănânci, să dormi, să bei şi să mori pentru afurisita asta de firmă? Asta e acum totul pentru tine? Ăsta eşti tu? Nu cred. Ştiu că e altcineva în pielea ta, un om pe care-l iubesc. Dar se pare că-l tratezi ca pe un câine şi n-am de gând să te las

să faci asta. Ştii ce ar trebui să faci? Ar trebui să fi undeva, culcându-te cu secretara aia drăguţă care stă la uşa ta, sau cu zece alte fufe pe care le întâlneşti la cele mai bune petreceri din oraş. Scoală-te şi ieşi din sicriu, Mike, înainte să…

Dar Mike i-o tăie înainte de a putea termina. Era aplecat peste birou, tremurând, mai palid ca înainte.

— Ieşi dracului din biroul meu, Ben, până nu te omor. Ieşi!!!

Era urletul unui leu rănit şi o clipă cei doi bărbaţi rămaseră privindu-se, zguduiţi şi speriaţi de ceea ce spuseseră şi simţiseră.

— Îmi pare rău. Mike se aşează din nou şi-şi luă capul în mâini. Hai s-o lăsăm baltă pentru azi.

Nu-şi ridică privirea la Ben, care traversă încet camera, îl atinse pe umăr şi ieşi, închizând fără zgomot uşa în urma sa. Nu mai era nimic de spus.

Secretara lui Michael se uită întrebător la Ben când acesta trecu pe lângă ea, dar nu spuse nimic. Auzise urletul lui Mike. Întregul etaj l-ar fi putut auzi, dacă ar fi ascultat. Ben trecu pe lângă Marion pe hol, în drum spre biroul lui, dar era ocupată cu ceva ce-i arăta Calloway, iar Ben nu era în dispoziţia de a schimba obişnuitele amabilităţi. Era sătul de ea şi de ce îl lăsa pe Mike să facă din el însuşi. Ei îi folosea că el muncea în halul în care muncea; era bine pentru firmă, pentru imperiu, pentru dinastie… şi-l făcea pe Ben să-i fie greaţă.

Părăsi biroul la şase şi jumătate în seara aceea şi, când ridică privirea spre geamul lui Mike, lumina era încă aprinsă. Ştia că avea să fie aprinsă şi la unsprezece sau la douăsprezece noaptea. Şi de ce nu? La ce dracu' să se ducă acasă? În apartamentul gol pe care-l închiriase cu trei luni în urmă? Găsise un apartament drăguţ pe Central Park South şi ceva din împărţirea acestuia îi amintea lui Ben de apartamentul lui Nancy de la Boston. Era sigur că şi Mike observase. Poate de aceea îl şi închiriase. Dar apoi se întâmplase ceva. Puţina viaţă care-i mai rămăsese îl părăsise. Începuse munca aceea nebunească, un maraton al demenţei. Aşa că nu se mai obosise sa facă nimic cu apartamentul. Rămăsese acolo, rece şi gol şi pustiu. Puţinul mobilier pe care-l dusese acolo era compus din două scaune pliante, un pat şi o lampă urâtă care stătea pe podea. Toată casa răsuna de ecouri ale singurătăţii; arăta ca şi cum chiriaşul fusese evacuat în dimineaţa aceea. Pe Ben îl deprima simplul gând de a se întoarce acasă într-un asemenea loc şi îşi putea imagina ce însemna pentru Mike asta, dacă mai observa ce înconjura şi Ben începea să se îndoiască şi de asta. Îi dăruise trei plante pentru apartament la începutul lui iulie şi toate trei muriseră înainte de sfârşitul lunii. Ca şi lampa cea urâtă, stăteau acolo, neiubite şi uitate.

Lui Ben nu-i plăcea ce se întâmpla, dar nimeni nu putea face nimic. Nimeni în afară de Nancy, iar ea era moartă. Gândul la ea încă-i mai

provoca lui Ben o durere aproape fizică, cum era junghiul pe care-l simţea în gleznă şi-n şold când obosea. Dar fracturile se vindecaseră repede; tinereţea îl ajutase. Spera să se întâmple la fel şi cu Mike. Dar rănile lui Mike erau fracturi multiple, în locuri pe care nici măcar nu le cunoştea. Doar în ochii lui se puteau vedea rănile. Sau pe faţa lui, spre sfârşitul zilei… sau în colţurile lăsate ale gurii, în momentele când nu se controla, când stătea la birou şi privea în zare, la priveliştea nesfârşită.

Capitolul 9

— Ei, domnişoară? M-am ţinut de cuvânt? Ai sau nu cea mai spectaculoasă privelişte din oraş?

Peter Gregson stătea pe terasă alături de Nancy. Faţa ei era încă în mare parte bandajată, dar ochii îi jucau şi avea mâinile libere. Arătau diferit, dar erau minunate. Făcu un gest larg în jurul ei. De unde se aflau puteau vedea întregul golf, cu Golden Gate la stânga, cu Alcatraz la dreapta, Marine County chiar în faţă, iar de pe cealaltă parte a terasei se vedea oraşul în partea lui de sud şi de est. Terasa imensă îi oferea în egală măsură priveliştea apusului şi a răsăritului şi îşi petrecea întreaga zi stând acolo. Vremea fusese superbă de când se mutase. Peter îi găsise apartamentul, aşa cum îi promisese.

— Ştii, devin oribil de răsfăţată.

— Meriţi. Şi pentru că mi-ai amintit, ţi-am adus ceva.

Bătu din palme ca un copil. Întotdeauna îi aducea câte ceva. O jucărie nostimă, un vraf de reviste sau de cărţi, o pălărie caraghioasă, o eşarfă pe care să şi-o pună peste bandaje, brăţări ca să sărbătorească mâinile ei refăcute. Era un flux continuu de cadouri, dar cel din ziua aceea era cel mai mare. Cu o expresie misterioasă de plăcere Peter îşi părăsi locul de pe terasă şi intră în apartament. Cutia pe care o adusese era destul de mare şi părea grea. Când i-o puse în braţe, descoperi că avusese dreptate.

— Ce este, Peter? Parcă ar fi o piatră.

Zâmbi printre bandaje şi el râse.

— Da, e cel mai mare smarald pe care l-am găsit la prăvălia de gablonţuri.

— Perfect!

Dar darul era mai minunat decât bănuise ea. În cutie se dovedi a fi un aparat de fotografiat foarte scump şi foarte complicat.

— Peter! Dumnezeule, ce dar! Nu pot să…

— Ba sigur că poţi. Şi sper să văd că faci cu el o treabă foarte serioasă.

Amândoi ştiau cât de nefericită era că nu putea să mai picteze. Acum nu mai avea scuza mâinilor bandajate. Dar nu putea. Ceva din ea o împiedica de fiecare dată când se gândea măcar la asta. Tablourile pe care infirmierele le aduseseră din apartamentul ei de la Boston se aflau încă în portofoliul negru, ascunse într-o debara. Nici nu voia să le vadă, cu atât mai puţin să lucreze la ele. Dar un aparat de fotografiat putea fi diferit. Peter văzu sclipirea din ochii ei şi speră să fi deschis o uşă nouă. Avea nevoie de noi uşi deschise. Niciuna din cele vechi nu avea să-i arate ceea ce-şi dorea. Ar fi fost mai bine pentru ea să înceapă ceva nou.

— Există şi o carte de instrucţiuni, fabulos de complicată, pentru care zece ani de facultate de medicină nu par să mă fi pregătit. Poate te descurci tu.

— Drace, sigur că da.

Se uită în cărticica groasă şi rămase pierdută în ea câteva momente, cu aparatul în mână, uitându-şi prietenul, apoi dădu cartea la o parte, absentă.

— E fantastic, Peter. Uite… chestia asta de aici, dacă o împingi…

Era pierdută, complet vrăjită şi Peter se lăsă pe spătarul fotoliului cu un zâmbet încântat. Abia peste o jumătate de oră îl observă din nou. Îşi ridică brusc privirea, cu bucurie în ochi şi Peter îşi dădu seama cât era de recunoscătoare.

— E cel mai minunat dar pe care l-am primit vreodată.

Cu excepţia mărgelelor albastre de la Michael, la târg… dar se strădui să şi le scoată din minte. Peter era obişnuit cu înnourările bruşte ale privirii ei, atunci când gândurile mai vechi veneau s-o bântuie. Ştia că aveau s-o părăsească o dată cu trecerea timpului.

— Ai adus film?

— Sigur. Scoase o cutie mai mică din buzunar şi i-o aruncă în poală. Cum aş fi putut să uit filmul?

— Tu nu uiţi niciodată nimic.

Încărcă rapid aparatul şi începu să-l fotografieze pe el, apoi peisajul, apoi o pasăre care trecea în zbor peste terasă.

— Probabil că or să fie oribile, dar e un început.

El o privi în tăcere o vreme. Apoi o luă pe după umeri şi intrară în apartament.

— Ştii, mai am un dar pentru tine azi, Nancy.

— Un *Mercedes.* Vezi, întotdeauna ghicesc.

— Nu, de data asta e serios. O privi cu un zâmbet blând şi atent. O să împart cu tine un prieten. O doamnă foarte specială.

Pentru o clipă, Nancy simţi înţepătura geloziei, dar ceva din ochii lui Peter îi spuse că nu era cazul. El o simţi urmărindu-l atent şi continuă:

— O cheamă Faye Allison şi am fost colegi de facultate. Este, fără îndoială, unul din cei mai competenţi psihiatri din Vest, poate din ţară, este o foarte bună prietenă şi o persoană foarte specială. Cred c-o să-ţi placă.

— Şi?

Nancy aştepta, tensionată şi curioasă.

— Şi… cred că ar fi o idee bună să o vezi pentru o vreme. Ştii şi tu. Am mai vorbit despre asta înainte.

— Nu crezi că mă adaptez bine?

Părea jignită şi lăsă aparatul din mână ca să-l privească foarte serioasă.

— Cred că te descurci minunat, Nancy, dar ai măcar nevoie de încă cineva cu care să vorbeşti. Ne ai pe Lily, pe Gretchen şi pe mine şi asta-i tot. Nu mai vrei pe încă cineva cu care să vorbeşti?

Ba da. Pe Michael. Fusese, cel mai bun prieten al ei atâta vreme. Dar pentru moment, Peter îi era de ajuns.

— Nu sunt sigură.

— Cred că o să fi, după ce o cunoşti pe Faye. E incredibil de caldă şi de bună. Şi a avut foarte multă simpatie pentru cazul tău, de la bun început.

— Ştie de mine?

— De la început.

Faye fusese acolo în noaptea când sunaseră Marion Hillyard şi doctorul Wickfield, dar nu era nevoie ca Nancy să ştie asta. El şi Faye erau amanţi, cu intermitenţe, de ani de zile, mai mult pentru companie şi bună înţelegere decât ca rezultat al vreunei mari pasiuni. Erau mai ales buni prieteni.

— Vine să bea cafeaua cu noi în după-amiaza asta. Te deranjează?

Dar Nancy ştia că nu avea de ales.

— Bănuiesc că nu.

Deveni gânditoare. Nu era deloc sigură că îi plăcea această schimbare în decorul vieţii sale, mai ales că era vorba de o femeie. O cuprinse imediat un sentiment de competiţie şi de neîncredere.

Până o cunoscu pe Faye Allison. Nimic din ce-i spusese Peter nu o pregătise pentru căldura pe care o iradia femeia. Era înaltă, subţire şi blondă, cu trăsături delicate. Avea ochi calzi şi atenţi, întotdeauna avea o glumă spontană, un răspuns spontan, un hohot spontan de râs în ochi. Dar puteai simţi că era oricând gata să fie serioasă şi plină de înţelegere. Peter le lăsă singure după prima oră şi Nancy îşi dădu seama că se bucură.

Vorbiră despre o mie de lucruri, dar deloc despre accident. Boston, pictură, San Francisco, copii, oameni, facultatea de medicină. Faye îi povesti lui Nancy frânturi din viaţa ei, iar Nancy îi împărtăşi lucruri pe care nu le spusese nimănui de multă vreme, de când îl cunoscuse pe Michael. Poveşti despre orfelinat, lucruri adevărate, nu cele amuzante pe care i le spusese lui Peter. Singurătatea, întrebările despre cine era ea cu adevărat, de ce fusese lăsată acolo, ce însemna să fi cu totul singur pe lume. Apoi, fără niciun motiv aparent, îi spuse lui Faye despre aranjamentul cu Marion Hillyard. Niciun fel de şoc, niciun fel de reproş, numai căldură şi înţelegere în felul în care ascultă Faye Allison, iar Nancy se trezi împărtăşindu-i sentimente care îşi aveau, rădăcinile în trecut, cu mult înaintea accidentului. Dar uşurarea că-i spusese despre Marion Hillyard era imensă.

— Ştii, sună atât de straniu, dar… Ezită, simţindu-se caraghioasă, ca un copil. Dar eu… eu n-am avut niciodată familie, crescând la

orfelinat. Maica Superioară a fost cel mai apropiat surogat de mamă pe care l-am avut, dar era mai degrabă ca o mătuşă bătrână şi nemăritată. Totuşi, în ciuda a ceea ce ştiam despre Marion de la Michael, de la prietenul lui, Ben, a ceea ce simţeam, în ciuda tuturor acestora, întotdeauna am visat, am sperat că o să mă placă şi că o să fim prietene.

Ochii i se umplură de lacrimi neaşteptate şi-şi feri privirea.

— Te-ai gândit că ţi-ar putea deveni mamă?

Nancy dădu din cap, fără nicio vorbă, apoi îşi şterse lacrimile şi râse chinuit.

— Nu-i aşa că-i o nebunie?

— Deloc. Era o presupunere normală. Erai îndrăgostită de Michael. Nu aveai niciun fel de familie. Era normal să vrei s-o adopţi pe a lui. De asta te doare atât de tare aranjamentul cu ea?

Dar cunoştea deja răspunsul, la fel ca şi Nancy.

— Da. A fost dovada a cât de tare mă ura.

— Eu n-aş merge atât de departe, Nancy. După cum se arată lucrurile, a făcut foarte mult pentru tine. Te-a trimis la Peter ca să-ţi refaci faţa.

În afară de traiul mai mult decât confortabil pe care i-l asigurase cât avea să se întâmple asta.

— Doar dacă renunţam la Michael. Marion mă respingea, atât în ce-o privea pe ea, cât şi pe el. Atunci mi-am dat seama că nu avuseserăm niciodată nicio şansă în faţa ei. A fost o clipă cumplită. Oftă, apoi vocea i se îmblânzi. Am mai pierdut şi cu alte ocazii, dar am supravieţuit.

— Îţi aminteşti când ţi-ai pierdut părinţii?

— Nu cu adevărat. Eram prea mică atunci când a murit tata, şi nu cu mult mai mare când mama m-a lăsat la orfelinat. Îmi amintesc de ziua când mi-au spus că a murit. Am plâns, dar nu ştiu foarte exact de ce. Nu cred că mi-o amintesc. Poate doar pentru că m-am simţit abandonată.

— Aşa cum te simţi acum?

Era o presupunere, dar una corectă.

— Poate. Sentimentul acela de „şi acum cine o să aibă grijă de mine?” Mă gândesc la asta uneori. Dar atunci ştiam că orfelinatul o să aibă grijă de mine până creşteam. Acum ştiu că o să aibă Peter şi banii lui Marion, până sunt complet recuperată. Dar apoi?

— Dar Michael? Crezi că o să se întoarcă la tine?

— Uneori da. De cele mai multe ori îmi spun că da.

Urmă o pauză lungă.

— Iar de celelalte ori?

— Încep să mă îndoiesc. La început mi-am spus că poate îi era teamă de felul în care arătam, de cum s-ar fi simţit văzându-mă. Dar

până acum a aflat de operaţii şi trebuie să-şi dea seama că am făcut progrese. Deci, de ce n-a venit încă? Se întoarse şi o privi pe Faye drept în ochi. Asta mă tot întreb.

— Şi ai găsit răspunsuri la întrebarea asta?

— Niciunul prea plăcut. Uneori îmi spun că l-a convins ea că o fată din mediul „dezagreabil" din care provin eu i-ar dăuna profesional. Marion Hillyard a construit un imperiu şi contează pe Michael pentru a continua tradiţia familiei. Iar asta nu include căsătoria cu o oarecare, crescută la orfelinat, o artistă. Marion vrea ca el să se însoare cu vreo moştenitoare care să-i merite numele.

— Crezi că asta contează pentru el?

— Nu conta, dar acum… nu mai ştiu.

— Ce se întâmplă dacă-l pierzi?

Nancy se cutremură, dar nu răspunse. Însă ochii ei spuneau totul.

— Ce se întâmplă dacă el n-a fost în stare să facă faţă la ceea ce ţi s-a întâmplat? Şi asta se poate, Nancy. Unii bărbaţi nu sunt atât de curajoşi pe cât ne place nouă să credem.

— Nu ştiu. Poate că aşteaptă până se termină totul.

— Atunci nu l-ai urî? Pentru că n-a fost aici când ai avut nevoie de el?

Nancy răspunse printr-un suspin lung.

— Poate că da. Nu prea ştiu. Mă gândesc mult la asta, dar nu prea am răspunsuri.

— Numai timpul are răspunsurile. Tu nu trebuie să ştii decât ce simţi tu. Asta-i tot. Ce simţi despre tine însăţi. Despre noul tău eu. Eşti încântată? Speriată? Furioasă că o să arăţi altfel? Uşurată?

— Toate la un loc. Amândouă râseră de sinceritatea ei. Ca să-ţi spun adevărul, mă îngrozeşte. Poţi să-ţi închipui, să te priveşti în oglindă, după douăzeci şi trei de ani şi să vezi pe altcineva acolo! Dumnezeule, să zici că nu trebuie să-ţi faci griji!

Râse, dar în râsul ei era teamă adevărată.

— Îţi faci griji?

— Uneori. De cele mai multe ori nu mă gândesc la asta.

— Dar la ce te gândeşti?

— Sincer?

— Sigur.

— La Michael. Uneori la Peter. Dar mai ales la Michael.

— Începi să te îndrăgosteşti de Peter?

În întrebare nu se simţea niciun fel de ezitare. Acum vorbea doctorul Allison, nu Faye. Nu se gândea decât la Nancy.

— Nu, n-aş putea să mă îndrăgostesc de Peter. E un om minunat, un prieten bun. Într-un fel, e ca tatăl minunat pe care nu l-am avut niciodată. Îmi aduce tot timpul cadouri. Dar… eu îl iubesc pe Michael.

— Ei, atunci trebuie să vedem ce o să se întâmple.

Faye Allison se uită la ceas şi fu uimită. Vorbeau de aproape trei ore. Era trecut de şapte.

— Dumnezeule, ştii cât e ceasul?

Nancy se uită şi ea la ceas, cu ochii mari de surpriză.

— Hei! Cum am reuşit asta? Apoi zâmbi. O să mai vii să mă vezi, Faye? Peter a avut dreptate. Eşti o doamnă foarte specială.

— Mulţumesc. Mi-ar face plăcere. De fapt… Peter spunea că am putea să ne vedem regulat. Ce ai zice?

— Aş zice că ar fi minunat să am pe cineva cu care să stau de vorbă, ca azi.

— Nu pot să-ţi promit de fiecare dată câte trei ore. Râseră amândouă şi Nancy o conduse către uşă. Ce-ai zice de trei şedinţe pe săptămână, profesional? Şi ne putem întâlni şi separat, ca prietene. Sună bine?

— Sună minunat.

Îşi strânseră mâna şi Nancy fu uimită să-şi dea seama că aştepta deja cu nerăbdare prima lor întâlnire oficială, peste două zile.

Capitolul 10

Nancy se aşeză confortabil pe scaunul de lângă foc şi oftă rezemându-şi capul de spătar. Venise cu cinci minute mai devreme şi era nerăbdătoare să vorbească cu Faye. Auzi ţăcănitul tocurilor înalte apropiindu-se pe hol şi zâmbi îndreptându-şi spatele în scaun. Voia să-i ofere lui Faye cea mai bună perspectivă.

— Bună dimineaţa, pasăre grăbită. Ce bine îţi stă în roşu! Apoi se opri în uşă şi zâmbi: Lasă roşul. Să vedem bărbia cea nouă.

Faye se apropie încet de ea, privind partea de jos a feţei lui Nancy şi, în cele din urmă, cu un zâmbet victorios, îi întâlni privirea.

— Ei, cum îţi place?

Dar răspunsul se vedea limpede în ochii lui Faye.

Admiraţie pentru munca lui Peter şi bucurie pentru Nancy.

— Nancy, eşti minunată. Absolut superbă.

Acum se putea vedea gâtul lung şi frumos, arcuit graţios deasupra umerilor supli, bărbia delicată şi gura senzuală. Totul era perfect şi se potrivea de minune cu personalitatea fetei. Nesfârşitele schiţe şi sculpturi ale lui Peter nu fuseseră în zadar.

— Dumnezeule, vreau şi eu să arăt aşa!

Nancy chicoti de bucurie şi se lăsă pe spătarul scaunului, ascunzându-şi restul feţei, care era încă acoperită de bandaje, sub pălăria cafeniu-închis pe care o cumpărase cu câteva săptămâni în urmă. Se asorta bine cu pardesiul nou de lână cafenie şi cu cizmele maron pe care le purta. Avusese întotdeauna o siluetă perfectă, iar cu faţa aceea nouă avea să fie o fată uluitoare, începea să se simtă frumoasă, acum, când văzuse ceva din ceea ce avea să devină. Peter se ţinea de promisiune.

— E jenant, Faye. Mă simt atât de bine că-mi vine să strig de bucurie. Iar lucrul cel mai ciudat este că, deşi nu arată ca mine, îmi place la nebunie.

— Mă bucur. Dar cum e cu povestea cu „nu arată ca mine”? Te deranjează asta, Nancy?

— Nu atât pe cât m-aş fi aşteptat. Dar poate că mă aştept ca restul să arate ca mine. Asta e doar o parte izolată şi oricum nu mi-a plăcut gura mea prea mult niciodată. Poate că o să mă simt mai ciudat când şi restul o să arate ca altcineva. Nu ştiu.

— Ştii ceva, Nancy? Poate că ar trebui doar să stai cuminte şi să te bucuri. Poate că ar trebui să te joci puţin cu chestia asta. Să te laşi dusă de ea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, încerci să redevii Nancy şi am tot încercat să ne adaptăm la renunţarea unor părţi din Nancy. Poate că ar trebui să stai puţin şi să

te uiţi la întreaga imagine. De exemplu, îţi plăcea mersul tău dinainte?

Nancy părea uimită gândindu-se la asta. Era o idee cu totul nouă, ceva ce nu discutaseră în cele patru luni de când se întâlnea cu Faye.

— Nu ştiu, Faye. Nu m-am gândit niciodată la mersul meu.

— Atunci, hai să ne gândim acum. Dar vocea ta? Te-ai gândit vreodată la lecţii de dicţie? Ai o voce minunată, blândă şi egală. Poate, cu puţin ajutor, ai putea s-o pui mai bine în valoare. De ce nu ne-am juca cu ceea ce ai, ca să punem totul în valoare? Peter asta face. De ce n-ai face şi tu la fel?

Faţa lui Nancy se lumină şi începu să preia câte ceva din entuziasmul lui Faye.

— Aş putea să dezvolt tot felul de faţete ale mele, nu? Să cânt la pian… un mers diferit… aş putea chiar să-mi schimb numele.

— Hei, hai sa nu ne înfierbântăm. Nu vreau să simţi că ţi-ai pierdut personalitatea. Vreau să simţi că ai dezvoltat-o. Dar hai să ne gândim ia asta. Simt că o să ne ducă în nişte direcţii foarte interesante.

— Vreau o voce nouă. Nancy se lăsă pe spate şi chicoti. Cam aşa ceva. Îşi coborî vocea cu o octavă şi Faye râse.

— Dacă continui aşa, Peter o să trebuiască să-ţi pună barbă.

— Minunat.

Brusc, aveau purtarea unor copii în vacanţă, iar Nancy se ridică şi începu să danseze prin cameră. În asemenea clipe, Faye îşi amintea cât de tânără era, de fapt. Avea douăzeci şi trei de ani acum. Ziua ei de naştere venise şi trecuse şi se maturiza într-un fel în care majoritatea oamenilor nu fuseseră nevoiţi s-o facă. Dar, dincolo de aparenţe, era încă o fată foarte tânără.

— Ştii, aş vrea să fi conştientă de un lucru, Nancy.

Acum părea foarte serioasă..

— Care-i acela?

— Cred că ar trebui să înţelegi de ce eşti atât de dispusă să încerci să devii o nouă persoană. Nu e neobişnuit pentru orfani ca tine să se simtă nesiguri de identitatea lor. Nu ştii cu certitudine cum au fost părinţii tăi şi, ca rezultat, simţi că o părticică din tine lipseşte, legătura aceea cu realitatea. Aşa că e cu mult mai uşor pentru tine să renunţi la părţi din ceea ce erai cândva, decât ar fi pentru cineva care a păstrat imagini foarte clare ale părinţilor. Într-un fel, asta simplifică lucrurile pentru tine.

Nancy rămase tăcută şi Faye îi zâmbi când se cufundă din nou în scaunul comod de lângă foc. Era o cameră minunată pentru şedinţele cu pacienţii. Toată lumea se simţea imediat în largul său. În cameră pusese covorul persan al bunicii, care se completa frumos cu lambriurile splendide de stejar şi cu lămpile vechi de alamă. Şemineul era şi el ornamentat cu alamă. Perdelele erau vechi, din dantelă, pereţii erau tapetaţi cu cărţi, tablouri micuţe erau aşezate în cele mai

neașteptate locuri și peste tot era o bogăție de ferigi verzi. Părea casa unei femei foarte interesante, iar asta era exact ce dorea Faye.

— Bine, o să-ți ia ceva timp să te gândești la astă. Pentru moment, mai am un subiect foarte serios despre care vreau să vorbim. Sărbătorile.

— Ce-i cu ele?

Ochii lui Nancy se înnourară, iar zâmbetul îi dispăru complet. Faye știuse că așa avea să fie și tocmai de aceea subiectul trebuia abordat.

— Ce sentimente ai, legate de sărbători? Ești speriată?

— Nu.

Fața lui Nancy era imobilă.

— Tristă?

— Nu.

— O.K., hai să lăsăm ghicitorile, Nancy. Ce-ar fi să-mi spui? Ce simți?

— Vrei să știi ce simt? Nancy o privi brusc drept în ochi. Vrei să știi? Se ridică și traversă camera, apoi se întoarse. Mă simt scoasă din sărite.

— Scoasă din sărite?

— Foarte scoasă din sărite. Super scoasă din sărite. Total scoasă din sărite.

— De cine?

Nancy se cufundă din nou în fotoliu. De data aceasta, când vorbi, vocea îi era tristă și joasă.

— De Michael. M-am gândit c-o să mă găsească până acum. Au trecut mai bine de șapte luni. Am crezut c-o să fie aici.

Închise ochii ca să nu-i curgă lacrimile pe obraji.

— Pe cine mai ești furioasă? Pe tine însăți?

— Da.

— De ce?

— Pentru că am făcut târgul cu Marion Hillyard, în primul rând. O urăsc, dar mă urăsc pe mine și mai tare. M-am vândut.

— Așa crezi?

— Așa cred. Și totul pentru o bărbie nouă.

Vorbi cu dispreț, de unde mai înainte nu fusese decât mândrie.

— Nu sunt de acord cu tine, Nancy. N-ai făcut-o pentru o bărbie nouă. Ai făcut-o pentru o viață nouă. E asta o greșeală atât de mare, la vârsta ta? Ce-ai zice de altcineva, dacă ar face același lucru?

— Nu știu. Poate că aș crede că e o prostie. Poate că aș înțelege.

— Știi, acum câteva minute vorbeai despre o viață nouă. O voce nouă, un mers nou, o față nouă, un nume nou. Totul e nou, în afară de un lucru. Nancy așteptă, dorind ca Faye să nu spună ce avea de spus: Michael. Ce-ar fi să te gândești la o viață nouă, fără el? Te gândești vreodată la asta?

— Nu.

Dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Niciodată?

— Nu mă gândesc niciodată la alţi bărbaţi. Dar uneori mă gândesc cum ar fi să nu-l am pe Michael.

— Şi cum te simţi?

— Aş vrea să fi murit.

Dar nu credea asta cu adevărat şi amândouă ştiau.

— Dar acum nu-l ai pe Michael. Şi nu-i chiar aşa de rău, nu?

Nancy se mulţumi să ridice din umeri, iar Faye vorbi din nou, cu vocea infinit de blândă:

— Poate că ar trebui să te gândeşti foarte serios la toate astea, Nancy.

— Nu crezi că se mai întoarce la mine, nu-i aşa?

Era din nou furioasă, de data aceasta pe Faye, pentru că nu avea pe cine altcineva să fie furioasă.

— Nu ştiu, Nancy. Nimeni nu ştie răspunsul la asta, în afară de Michael.

— Mda. Nenorocitul!

Se ridică şi începu din nou să se plimbe prin cameră, apoi, ca o jucărie cu arc, încetini pasul, până când se aşeză din nou în fotoliu, cu lacrimile curgându-i pe obraji şi cu mâinile încleştate.

— O, Faye, sunt atât de speriată!

— De ce?

Vocea, dincolo de aparenţă, era calmă.

— De singurătate. De faptul că nu mai sunt eu însămi. De… mă întreb dacă n-am făcut vreun lucru îngrozitor pentru care sunt pedepsită. Am renunţat la dragoste pentru o faţă nouă.

— Dar credeai că ai pierdut deja totul. Nu te poţi blama pentru alegerea pe care ai făcut-o, iar până la capăt ai putea chiar să fi mulţumită.

— Mda… poate…

Începu din nou să suspine şi Faye îi urmări umerii fragili zgâlţâindu-se.

— Ştii, mi-e frică şi de sărbători. E mai rău decât să fiu din nou la orfelinat. De data asta nu e nimeni. Lily şi Gretchen au plecat luna trecută, iar tu te duci la schi. Peter se duce în Europa pentru o săptămână şi…

Nu-şi putea opri lacrimile. Dar acestea erau acum realităţile vieţii ei. Trebuia să le facă faţă. Nu trebuia s-o facă pe Faye să se simtă vinovată pentru că pleca şi nici pe Peter. Aveau propriile lor vieţi, pe lângă timpul pe care-l petreceau cu ea.

— Poate că a venit vremea să ieşi şi să-ţi faci nişte prieteni.

— Aşa? Se întoarse către Faye şi-şi scoase pălăria, dezvăluind

nenumărate bandaje. Cum pot să ies şi să întâlnesc pe cineva aşa? Aş speria pe oricine.

— Nu arată îngrozitor, Nancy şi cu timpul va dispărea. Nu e permanent. Sunt numai bandaje. Oamenii ar înţelege.

— Poate că da.

Dar nu era pregătită să creadă asta.

— Oricum, nu am nevoie de prieteni. Sunt ocupată cu aparatul de fotografiat.

Darul lui Peter fusese ca o mană cerească.

— Ştiu. Am văzut ultimul set de fotografii la Peter, mai deunăzi. E aşa de mândru de tine, că le arată la toată lumea. Sunt lucrări minunate, Nancy.

— Mulţumesc. Furia îi trecuse, vorbind de munca ei. O, Faye… Se lăsă din nou pe spătarul scaunului şi-şi întinse picioarele: Ce o să fac cu viaţa mea?

— Asta încercăm să aflăm, nu? Şi, între timp, de ce nu te gândeşti la ce am vorbit astăzi? Lecţiile de dicţie, lecţii de muzică, ceva care să te distreze şi să fie parte din cea care o să devii.

— Mda, cred că o să mă gândesc. Când te întorci de la schi, apropo?

— Peste două săptămâni. Dar o să-ţi las un număr la care să mă suni, dacă e vreo urgenţă.

Faye era mai îngrijorată decât voia să recunoască de felul în care Nancy avea să treacă peste sărbători. Sărbătorile erau momentele cele mai propice pentru depresii, chiar pentru sinucideri, dar Nancy părea destul de stabilă pentru moment. Pur şi simplu nu voia ca ea să devină isterică din cauza singurătăţii. Era un ghinion teribil că ea şi Peter plecau amândoi în acelaşi timp, dar, pe de altă parte, trebuia să înveţe să nu depindă de ei în totalitate.

— Hai să stabilim o întâlnire peste două săptămâni. Şi vreau să văd un munte de fotografii frumoase pe care le-ai făcut de sărbători.

— Mi-am amintit de ceva.

Nancy sări de pe scaun şi dispăru pe hol, unde lăsase un pachet plat, împachetat în hârtie. Se întoarse cu el şi i-l întinse lui Faye, zâmbind.

— Crăciun fericit.

Faye îl deschise cu o expresie de plăcere, care se transformă în uimire. Era un portret al ei, care arăta ca şi când ar fi pozat pentru el ore întregi, pentru a-i permite artistului să prindă expresia potrivită, dispoziţia potrivită. Avea un aer visător, impresionist. Se afla pe terasa lui Nancy, cu părul în vânt, cu rozul palid al bluzei reflectat în culorile apusului. Îşi amintea ziua, dar nu-şi amintea ca Nancy s-o fi fotografiat.

— Când ai făcut-o?

Părea uluită.

— Când nu erai atentă.

Nancy era evident încântată de ea însăşi, mărise singură fotografia şi o înrămase frumos. Era la fel de impresionantă ca un tablou.

— Eşti incredibilă, Nancy. Ce dar minunat, minunat!

— Am avut un model bun.

Se îmbrăţişară, iar Nancy îşi îmbrăcă paltonul cu regret.

— Distracţie frumoasă la schi!

— Mulţumesc. O să-ţi aduc nişte zăpadă.

— Caraghioaso!

Nancy o strânse din nou în braţe şi-şi urară „Crăciun fericit” înainte de a pleca. Inima lui Faye se strânse după ce plecă. Nancy era o fată frumoasă. Pe dinăuntru. Acolo unde conta.

Capitolul 11

— Domnul Calloway pe linia unu, domnule Hillyard. Pe străzile murdare ale New York-ului cădea zăpada de cinci sau şase ore, dar Michael nu observase nimic. Era la birou de la ora şase dimineaţa şi era acum trecut de cinci. Puse mâna pe receptor în timp ce semna un vraf de scrisori pe care trebuia să le trimită secretara. Scăpase măcar de proiectul de la Kansas City. Acum avea proiectul de la Houston pentru care trebuia să-şi facă griji, iar în primăvara următoare urma centrul medical din San Francisco. Slujbă lui era un şir nesfârşit de dureri de cap şi de probleme, contracte şi şedinţe. Slavă Domnului.

— George? Sunt Mike. Ce s-a întâmplat?

— Mama ta e într-o şedinţă, dar m-a rugat să te sun şi să-ţi spun că ne întoarcem astă-seară de la Boston, dacă stă ninsoarea. Dacă nu, atunci mâine.

— Acolo ninge?

Michael părea surprins, ca şi cum ar fi fost iunie şi zăpada ar fi fost ceva ciudat.

— Nu, spuse George, pe moment surprins. Am auzit că e viscol la New York… nu-i aşa?

Mike se uită pe fereastră şi zâmbi:

— Mda, aşa e. Nu mă uitaserăm. Scuze.

Băiatul se sinucidea, la fel cum făcuse mama lui de când o ştia. Pentru o clipă, George se întrebă ce anume din genele lor îi făcea să se poarte atât de dur cu ei înşişi şi cu oamenii care-i iubeau.

— Oricum, acum, că am lămurit asta, chicoti George, m-a rugat să te sun şi să mă asigur că eşti acasă mâine seară, pentru cina de Crăciun. A invitat câţiva prieteni şi, evident, ar vrea să fi şi tu acolo.

Michael trase aer adânc în piept. „Câţiva prieteni”. Asta însemna douăzeci sau treizeci şi inevitabila fată nemăritată, dintr-o familie bună, pentru el. Părea un fel foarte neplăcut de aţi petrece seara de Crăciun. Sau orice altă seară.

— Îmi pare rău, George. Mă tem că-i datorez mamei scuze. Am un alt aranjament.

— Zău?

George părea uluit.

— Am avut de gând să-i spun săptămâna trecută, dar am uitat cu desăvârşire. Am fost atât de ocupat cu proiectul de la Houston, că n-am avut ocazia. Sunt sigur că o să înţeleagă.

Făcuse miracole cu clientul de la Houston, aşa că ar fi fost bine să înţeleagă dracului.

— Păi, o să fie dezamăgită, evident, dar o să se bucure să afle că ai nişte planuri. Ceva… hm, ceva palpitant, sper.

— Mda, George. Rupere.

— Ceva serios?

Acum George părea îngrijorat. Dumnezeule, nu erau niciodată mulţumiţi.

— Nu, nimic pentru care să merite să te îngrijorezi. Simplă distracţie.

— Excelent. Atunci, Crăciun fericit şi toate celelalte.

— La fel şi ţie şi transmite-i mamei c-o iubesc. O sun mâine.

— O să-i spun.

Când închise telefonul, George era numai zâmbet, fericit că băiatul îşi revenea în fine. De la o vreme, Michael ducea o viaţă foarte ciudată. Şi Marion avea să fie uşurată, deşi fără îndoială întâi se va înfuria cumplit pentru că Michael nu participa la cina ei. Dar în definitiv era tânăr. Avea şi el dreptul la puţină distracţie. George zâmbi, sorbind din paharul cu scotch şi-şi aminti de un Crăciun la Viena, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Apoi, ca de obicei, gândurile i se întoarseră la mama lui Michael.

În biroul lui Michael, telefonul continuă să sune. Ben voia să se asigure că avea ceva aranjat. Michael îl asigură că avea să fie la mama lui acasă, plictisitor, dar previzibil. Apoi sunară diverşi clienţi, fie ca să se plângă, fie pentru a-i ura „Crăciun fericit”. După ce termină cu ultimul telefon, murmură pentru el însuşi:

— Of, lua-v-ar dracu’.

Apoi îşi ridică uluit privirea, auzind un râs necunoscut la uşă. Era designerul cel nou, fata pe care o angajase Ben. O fată drăguţă, cu păr roşcat, bogat, care-i cădea pe umeri în valuri şi care-i scotea în relief pielea albă şi ochii albaştri. Dar Mike nu observa asta niciodată. Nu mai observa nimic, decât dacă se afla pe biroul lui şi trebuia semnat.

— Întotdeauna le urezi oamenilor „Crăciun fericit” în felul ăsta?

— Numai celor pe care-mi face cu adevărat plăcere să-i aud.

Îi zâmbi şi se întrebă ce căuta acolo. Nu ceruse s-o vadă şi nu avea nicio treabă directă cu el, oricum niciuna de care să ştie el.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnişoară…?

Fir-ar să fie. Nu-şi putea aminti cum o chema. Cum dracu’ se numea?

— Wendy Townsend. Am venit doar să vă urez „Crăciun fericit”.

Ah. O linguşitoare. Michael era amuzat. Îi făcu semn să se aşeze.

— Nu ţi-a spus nimeni că sunt urâciosul-urâcioşilor?

— Mi-am dat seama singură, când n-ai apărut nici la petrecerea firmei, nici la masa de Crăciun de aseară. Mi s-a mai spus şi că munceşti prea mult.

— Îmi face bine la ten.

— Şi alte lucruri la fel.

Îşi încrucişă picioarele frumoase, iar Michael le privi atent. Îl

impresionau la fel de puţin ca orice altceva, din ultima vreme.

— Am mai vrut să vă mulţumesc şi pentru mărirea de salariu.

Zâmbi, arătându-şi dinţii perfecţi şi Michael îi întoarse zâmbetul. Începea să se întrebe ce voia cu adevărat. O primă? Încă o mărire?

— Ar trebui să-i mulţumiţi lui Ben Avery pentru asta. Mă tem că n-am avut nimic de-a face cu asta.

— Înţeleg.

Era o conversaţie fără rost şi Wendy ştia asta. Cu regret, se ridică şi privi spre fereastră. Pe pervaz erau cincisprezece-douăzeci de centimetri de zăpadă.

— Se pare că o să fie un Crăciun alb, în definitiv. Şi o să fie şi absolut imposibil să ajungi acasă astă-seară.

— Probabil că da. Probabil că nici n-o să încerc. Arătă către canapeaua de piele, zâmbind. Cred că de asta mi-au pus-o aici, ca să mă ţină legat de birou.

„Nu, domnule, asta ţi-o faci cu mâna ta.” Dar se mulţumi să-i zâmbească şi-i ură „Crăciun fericit”. Michael se întoarse la semnatul scrisorilor şi, ţinându-se de cuvânt, petrecu noaptea pe canapea. La fel şi următoarea noapte. Îl avantaja perfect. Crăciunul cădea într-un weekend, aşa că nimeni nu ştia unde era. Chiar şi portarul şi femeile de serviciu primiseră liber. Numai paznicul de noapte realiză că Michael nu părăsise clădirea de vineri până duminică seara, dar până atunci Crăciunul trecuse deja. Iar când se întoarse în apartamentul lui gol nu mai avea de ce să se teamă. Crăciunul, cu toate amintirile şi stafiile lui, era deja trecut. Lângă uşa lui se usca o poinsettia mare şi ostentativă, trimisă de mama lui. O puse lângă uşa de serviciu, la gunoi.

***

La San Francisco, Nancy îşi petrecuse sărbătorile mai confortabil decât Michael, dar în aceeaşi singurătate. Gătise un clapon, cântase de una singură colinde pe terasă în seara de Crăciun, la întoarcerea de la biserică şi dormise până târziu a doua zi de dimineaţă. Sperase ca ziua de Crăciun să nu mai vină, dar nu avea cum să scape de ea. Cel puţin la San Francisco vremea îi amintea mai puţin de Crăciunurile pe care le cunoscuse pe Coasta de Est. Era aproape ca şi cum oamenii s-ar fi prefăcut că e Crăciun, când de fapt nu era. Ciudăţenia asta făcea lucrurile ceva mai uşor de suportat. Iar anul acela avea două cadouri, o poşetă *Gucci* de la Peter şi o carte de la Faye. Se ghemui în fotoliu cu ea în braţe, după ce mâncase clapon împănat.

Era deja trecut de şase când lăsă în cele din urmă cartea din mână şi-şi întinse picioarele. Ar fi fost plăcută o plimbare; avea nevoie de puţin aer proaspăt. Îşi puse haina pe ea, luă pălăria şi aparatul de fotografiat şi-şi zâmbi în oglindă. Îi plăcea noul ei zâmbet. Era un zâmbet minunat. O făcea să se întrebe cum avea să arate restul feţei

când Peter avea să-şi termine muncă. Era ca şi cum ar fi devenit femeia visurilor lui. O dată chiar îi spusese că făcea din ea „idealul” lui. Nu era un sentiment foarte confortabil, însă oricum îi plăcea zâmbetul acela nou. Îşi puse aparatul de fotografiat pe umăr şi luă ascensorul până la parter.

Era o seară răcoroasă, cu vânt uşor şi fără ceaţă, o seară bună pentru făcut fotografii şi se îndreptă încet către docuri. Străzile erau mai mult pustii. Toată lumea se refăcea după cina de Crăciun, odihnindu-se pe fotolii şi canapele sau sforăind în faţa televizoarelor. Viziunea pe care şi-o construise în propria minte o făcu să zâmbească, apoi brusc se împiedică, scoţând un ţipăt ascuţit. Peter o avertizase să fie atentă să nu cadă. Nu putea face sport tocmai din cauza acestui pericol şi acum aproape căzuse pe stradă. Întinse braţele ca să se echilibreze şi reuşi înainte de a ajunge pe jos. Apoi realiză că nu era singura care ţipase. Se împiedicase de un căţel mic şi zdrenţăros, care părea foarte ofensat. Acum se aşezase pe coadă, ridicase o lăbuţă la Nancy şi schelălăia. Era o minge de blană încâlcită, bej cu maron. Se uită la ea şi lătră din nou.

— Bine, bine. Îmi pare rău. Şi tu m-ai speriat pe mine, să ştii.

Se aplecă să-l mângâie, iar el dădu din coadă şi lătră încă o dată. Era un căţel caraghios, doar puţin mai mare ca un pui. Lui Nancy îi părea rău că nu avea nimic să-i dea de mâncare. Părea flămând. Îl mângâie din nou, zâmbi şi se ridică, bucuroasă că nu scăpase aparatul de fotografiat. El lătră din nou şi ea râse:

— Bine. Pa-pa.

Începu să se îndepărteze, dar el o urmă imediat, tropăind pe lângă ea, până ce Nancy se opri şi se uită din nou la el.

— Ascultă, du-te acasă. Du-te…

Dar de fiecare dată când făcea ea un pas făcea şi el unul, iar când ea se oprea, el se aşeza, aşteptând bucuros ca ea să pornească din nou. Nancy rămase pe loc, râzând de el. Era un căţeluş de-a dreptul caraghios, dar tare drăguţ. Se aplecă să-l mângâie iar şi-i pipăi gâtul după o zgardă, dar nu avea niciuna. Un câine al nimănui. Apoi brusc, amuzată, hotărî să-i facă nişte poze. Se dovedi un subiect talentat, poză, se jucă, dădu din lăbuţe, distrându-se minunat. Nancy îşi făcuse un nou prieten şi, după o jumătate de oră, tot nu dădea niciun semn că ar fi vrut s-o părăsească.

— Bine, hai, vino.

Aşa că porniră către chei, unde Nancy fotografie tarabele cu creveţi şi crabi, turişti şi Moşi Crăciuni beţi, bărci şi păsări şi din nou câinele. Se distra minunat şi prietenul ei n-o părăsi nicio clipă. Rămase alături de ea până când, în cele din urmă, se opri să bea o cafea, începuse să se priceapă foarte bine să intre în cafenele şi în restaurante fără pretenţii, aplecându-şi fruntea până când îşi ascundea

cea mai mare parte a feţei sub păr şi sub pălărie. Acum putea chiar să şi zâmbească atunci când mulţumea şi nu era atât de greu pe cât crezuse. De data aceasta comandă cafea pentru ea şi un hamburger pentru câine. Puse farfurioara de carton pe trotuar lângă el, iar căţelul hăpăi totul şi lătră de mulţumire.

— Asta înseamnă mulţumesc sau mai vreau?

El lătră din nou şi ea râse. Cineva se opri să-l mângâie şi s-o întrebe cum îl cheamă.

— Nu ştiu. M-a adoptat el pe mine.

— L-ai anunţat?

— Cred că ar trebui.

Omul îi spuse cum şi ea îi mulţumi. Avea să sune de acasă, dacă se ţinea după ea până acolo. Şi se ţinu. Se opri la uşa blocului ei de parcă ar fi locuit şi el tot acolo. Aşa că-l luă cu ea sus şi sună la Societatea pentru protecţia animalelor, dar nimeni nu anunţase pierderea unui câine ca el, aşa că îi sugerară fie să se resemneze să aibă un câine nou, fie să-l aducă ia ei ca să fie omorât. Pe Nancy o îngrozi ideea şi-l îmbrăţişă afectuos.

— Arăţi îngrozitor, ştii? Ce-ai zice de-o baie?

El dădu din coadă, cu limba scoasă, iar Nancy îl luă în braţe şi-l puse în cadă. Era foarte atentă să nu-şi ude bandajele, dar câinele se supuse băii fără nicio rezistenţă. Spălându-l, descoperi că nu era bej cu maron, ci alb cu maron. Maronul era precum ciocolata cu lapte, iar albul ca zăpada. Era un căţel adorabil şi Nancy începu să spere că nimeni nu avea să anunţe pierderea lui. Nu mai avusese niciodată un câine şi se îndrăgostise deja de acesta. N-ar fi fost posibil să aibă un câine la orfelinat, iar animalele nu erau permise în blocul unde locuia la Boston. Dar administraţia acestei clădiri nu avea obiecţii. Nancy se aşeză pe vine şi-l frecă încă o dată cu prosopul, în timp ce el se rostogolea pe spate, dând din cele patru lăbuţe. Apoi se gândi la un nume pentru el. Era numele unui câine despre care îi povestise Michael, primul lui câine şi i se păru un nume perfect pentru un căţel atât de independent ca acesta.

— Ce-ai zice de Fred, amice? Sună bine?

El lătră de două ori şi Nancy decise că asta însemna „da”.

Capitolul 12

Nancy băgă capul pe uşă şi-i zâmbi lui Faye, care era deja aşezată comod în faţa focului.

— Ce carte mai ai azi în mânecă, tânără doamnă?

Faye îi zâmbi, uşurată că arăta atât de bine.

— Am adus un prieten.

— Zău? Lipsesc două săptămâni şi deja ai un prieten nou? Ei, ce zici de asta?

În clipa aceea, Fred îşi făcu intrarea în cameră, evident mândru de lesa şi de zgarda roşie. Nimeni nu anunţase pierderea lui şi din dimineaţa aceea îi aparţinea oficial lui Nancy. Avea legitimaţie, patul lui, castronul lui şi o duzină de jucării. Nancy îşi revărsa toată dragostea asupra lui.

— Faye, aş vrea să faci cunoştinţă cu Fred.

Zâmbi în direcţia lui cu mândrie maternă şi Faye râse.

— E adorabil, Nancy. Unde l-ai găsit?

— M-a adoptat în seara de Crăciun. De fapt, probabil că ar fi trebuit să-i spun Noel, dar Fred mi s-a părut mai potrivit.

Era pentru prima oară jenată să-i spună lui Faye de ce. Începea să se simtă ca o proastă, fiind atât de dependentă de Michael.

— Ţi-am adus şi un vraf de fotografii la care să te uiţi.

— Hei, ce ocupată ai fost. Poate ar trebui să plec mai des.

— Fă-mi o favoare şi n-o face.

O sclipire din ochii lui Nancy îi spuse lui Faye cât de singură se simţise. Dar cel puţin rezistase Crăciunului şi încă de capul ei! Nu era puţin lucru.

— Şi… Pronunţă cuvântul cu mândrie: Am făcut aranjamente pentru un profesor de dicţie. Peter spune că face parte din program. Începe mâine la trei. Nu pot încă să iau lecţii de dans, pentru că faţa mea nu e terminată, dar pot s-o fac vara viitoare.

— Sunt mândră de tine, Nancy.

— Şi eu la fel.

Ziua aceea fu o şedinţă bună şi, pentru prima oară de opt luni, nu vorbiră despre Michael. Spre mirarea lui Faye, abia în primăvară mai menţionă Nancy numele lui. Era ca şi cum ar fi fost hotărâtă să nu-l pronunţe. Nu mai vorbea decât despre planurile ei. Lecţiile de dicţie. Fotografia. Ce voia să facă atunci când avea să se priceapă mai bine. Iar când veni primăvara, ea şi Fred începură să facă lungi plimbări prin parc, prin grădinile de trandafiri şi pe potecile mai pustii din apropierea plajei. Uneori se ducea cu Fred pe plaje mai puţin frecventate, unde bandajele ei nu aveau importanţă. Dar, încetul cu încetul, faţa ei se dezvăluia şi la fel şi personalitatea ei. Era ca şi cum,

remodelându-i oasele feţei, fruntea şi nasul, i-ar fi revelat şi sufletul pe care tinereţea nu-l lăsa să se vadă. Se maturizase mult în anul trecut de la accident.

— A trecut deja un an?

Faye fu uluită privind-o pe Nancy într-o după-amiază. Peter lucra asupra zonei din jurul ochilor ei şi Nancy purta ochelari de soare uriaşi, care-i ascundeau pometii şi ochii.

— Da. S-a întâmplat în mai, anul trecut. Şi ne vedem de opt luni, Faye. Crezi că fac progrese?

Părea descurajată. Dar era obosită după ultima operaţie, cu trei zile în urmă.

— Te îndoieşti de progresele tale?

— Uneori. Când mă gândesc prea mult la Michael.

Era o mărturisire greu de făcut. Încă se mai agăţa de ultimele zdrenţe ale speranţei, că Michael avea s-o găsească, în fine şi că târgul cu mama lui avea să se încheie.

— Nu ştiu de ce-mi mai fac asta, dar o fac.

— Aşteaptă să ieşi mai mult în lume, Nancy. Acum n-ai nimic altceva de făcut decât să priveşti înapoi la lucrurile pe care ţi le aminteşti sau înainte la lucrurile pe care încă nu le cunoşti. E firesc să-ţi petreci multă vreme privind în urmă. În clipa asta n-ai pe nimeni altcineva în viaţa ta, dar vei avea. Ai răbdare.

Nancy oftă lung, obosită.

M-am săturat să am răbdare, Faye şi mi se pare că operaţiile astea nu se mai termină. Uneori îl urăsc pe Peter pentru asta şi ştiu că nu-i vina lui. Lucrează cât poate de repede.

— O să merite timpul învestit în asta. Deja merită.

Zâmbi şi Nancy îi răspunse la fel. Forma delicată a feţei ei se dezvăluise deja şi în fiecare săptămână păreau să apară schimbări. Şi profesoara de dicţie îşi făcuse treaba. Vocea lui Nancy avea acum un ton mai jos, era frumos modulată şi Nancy avea un control mai bun asupra tonului decât ar fi putut să aibă cineva fără studii speciale. Asta îi dădu lui Faye o idee:

— Te-ai gândit vreodată să faci film când se termină totul?

Nancy îi zâmbi şi clătină din cap.

— Să fac filme, poate, să joc în ele nu. E prea plastic. Aş prefera să fiu de partea cealaltă a aparatului de filmat.

— Bine, era doar o idee. Deci, ce ai în program săptămâna asta?

— I-am spus lui Peter că vreau să-i fac nişte fotografii şi zburăm la Santa Barbara duminică. Vrea să vadă pe cineva acolo şi s-a oferit să mă ia cu el.

— Mi-ar plăcea şi mie aşa o viaţă. Păi… Se uită la ceas. Atunci ne vedem miercuri.

— Da, doamnă.

Nancy o salută cu un zâmbet, iar Fred ţâşni din cameră cu lesa în bot. Era obişnuit cu întâlnirile din biroul lui Faye. Nancy nu-l lăsa niciodată acasă.

Când plecă din biroul lui Faye, Nancy hotărî să meargă pe jos câteva blocuri, până la un parc din apropiere, ca să vadă dacă nu erau copii pe terenul de joacă, pentru a-i fotografia. Nu mai fotografiase copii de câtăva vreme. Când ajunse acolo, găsi o cantitate mare de subiecte, care se căţărau, se împingeau şi alergau. Nancy se aşeză pe o bancă pentru a-i privi şi pentru a „prinde" atmosfera. Era o zi minunată şi se simţea împăcată cu viaţa.

***

— Vii des aici?

Michael îşi ridică privirea, surprins. Evadase în parc pentru o oră, doar ca să scape din birou şi să vadă ceva verde. Întotdeauna era ceva magic în acele prime zile de primăvară, când New York-ul devenea din cenuşiu verde proaspăt, iar tufişurile, copacii şi florile explodau de viaţă. Dar fusese sigur că avea să fie singur în locul retras unde găsise o bancă liberă. Vocea îl surprinsese. Când îşi ridică ochii o văzu pe Wendy Townsend, designera de la birou.

— Nu… eu… de fapt, aproape niciodată. Dar azi am avut un atac de febră de primăvară.

— Şi eu la fel.

Părea jenată, cu îngheţata în mână şi o linse rapid ca să nu-i cadă o bucată mare de ciocolată.

— Pare delicioasă.

Îi zâmbi, în aerul cald de primăvară.

— Vrei?

I-o întinse ca unui prieten de şcoală, dar el clătină din cap.

— Dar mulţumesc pentru ofertă. Vrei să stai jos?

Se simţea caraghios, surprins aşa în parc, dar era o zi atât de frumoasă, încât nu-l deranja s-o împartă cu cineva, iar Wendy era o fată drăguţă. Paşii li se întâlniseră de mai multe ori de când intrase în biroul lui, cu şase luni înainte, ca să-i ureze „Crăciun fericit". Se aşeză lângă el şi-şi termină îngheţata.

— La ce mai lucrezi zilele astea? o întrebă.

— Houston şi Kansans City. Munca mea e întotdeauna cu cinci sau şase luni în urma ta. E destul de interesant să-ţi calc aşa pe urme.

— Nu sunt sigur cum să iau asta.

Dar nu era prea îngrijorat.

— Ca pe un compliment.

Îi zâmbi pe sub genele lungi, aurii.

— Mulţumesc. Ben te tratează în mod decent sau e ca un stăpân de sclavi, aşa cum îi cer eu?

— N-ar şti cum să facă.

— Ştiu. Michael zâmbi gândindu-se. Ne cunoaştem de-o viaţă. Îl consider ca pe un frate.

— E un om tare drăguţ.

Mike dădu din cap fără să vorbească, gândindu-se cât de puţin se văzuse cu Ben în ultimul an. Nu avea niciodată timp. Niciodată nu-şi făcea timp. Nici măcar nu mai ştia ce se petrecea în viaţa lui Ben. Trecuseră luni de când nu-şi mai făcuse timp să afle. Se simţea vinovat, pe când stătea lângă Wendy, pierdut în propriile-i gânduri. Dar pentru el se schimbaseră multe în ultimul an. El însuşi se schimbase.

— Eşti departe, domnule Hillyard. Într-un loc plăcut, sper.

El dădu din umeri.

— Primăvara face lucruri ciudate cu mine. Mă face să mă opresc în fiecare an, ca să fac inventarul. Cred că asta fac şi azi.

— O idee bună. Nu ştiu de ce, dar eu fac asta în septembrie. Cred că ideea de „an şcolar” m-a marcat pe vecie. Mulţi oameni fac inventarul în ianuarie. Dar primăvara are mai mult sens. Totul începe din nou, aşa că de ce să nu ne reîncepem vieţile în fiecare primăvară?

Schimbară un zâmbet şi Michael privi peste lac, care, cu excepţia unor raţe fericite, era nemişcat. Nu se mai vedea niciun om.

— Ce făceai anul trecut pe vremea asta? continuă ea.

Era o întrebare nevinovată, dar îl lovi ca un pumnal. Cu un an în urmă, în ziua aceea…

— Nimic diferit de ce fac acum. Se încruntă, se uită la ceas şi se ridică. Mă tem că am o şedinţă în zece minute. Ar trebui să mă întorc. Dar a fost plăcut să stăm de vorbă.

Abia dacă-i zâmbi înainte de a se îndepărta, iar ea rămase întrebându-se ce spusese. Trebuia să-l întrebe pe Ben o dată şi-odată ce era cu omul ăsta. Nu te puteai apropia de el nici la o mie de mile.

Capitolul 13

Spre marea surprindere a lui Michael, Wendy participa la aceeaşi şedinţă ca şi el, peste zece minute. Ben o chemase acolo. Trebuiau să discute primele planuri pentru Centrul medical din San Francisco, iar designul interior era un factor important. Urma să se folosească multă artă locală pentru a sublinia schema de bază. Ben trebuia să găsească el însuşi operele respective, dar Wendy urma să se ocupe de coordonare, chiar mai mult decât de obicei, pentru că Ben avea să fie la San Francisco cea mai mare parte a timpului. Evident, proiectul era încă destul de îndepărtat, dar era momentul să înceapă să lucreze la planuri, să anticipeze problemele şi să studieze detaliile.

Fu o şedinţă lungă, extenuantă şi interesantă, condusă în cea mai mare parte de Marion, cu ajutorul lui George Calloway. Dar Michael avu o pondere aproape egală în economia şedinţei. Proiectul era al lui; aşa dorise mama lui, încă de la început. Toate marile firme de arhitectură din ţară râvniseră la acest proiect, iar Marion intenţiona să-l folosească pentru a-i crea lui Michael un nume şi o reputaţie în afaceri.

Şedinţa se termină aproape de ora şase, iar Wendy se simţea sfârşită. Îşi prezentase bine ideile, o înfruntase pe Marion când fusese nevoie şi îl impresionase pe Mike. Ben era mândru de ea şi la plecare o bătu pe umăr.

— Bună treabă, puştiule. Al naibii de bună.

În momentul acela îl chemă secretara şi Wendy îşi continuă drumul de-a lungul coridorului. O surprinse când şi Mike o opri.

— Am fost foarte impresionat de munca ta, Wendy. Cred că împreună o să facem o treabă foarte frumoasă.

— Şi eu cred.

Strălucea practic de fericire auzind lauda, mai ales de la el.

— Eu… Michael, eu… îmi pare foarte rău că am spus ceva care te-a supărat azi după-amiază. N-am vrut să mă amestec unde nu trebuie şi dacă a fost o întrebare nepotrivită, îmi…

Michael simţi o înţepătură văzându-i jena şi ridică o mână ca s-o oprească, zâmbindu-i blând.

— Am fost grosolan şi-mi cer scuze. Cred că febra de primăvară mă face şi, nebun, nu numai visător. Pot să mă revanşez faţă de tine astă seară, la cină?

Când vorbele îi ieşiră din gură, rămase la fel de surprins ca şi ea. Cină? Nu mai luase masa cu o femeie de peste un an. Dar era o fată drăguţă, făcea treabă bună şi era bine intenţionată. Şi se uita la el, îmbujorată şi încurcată.

— Eu… nu trebuie să…

— Ştiu, dar mi-ar face plăcere. Eşti liberă?

— Da. Şi mi-ar face şi mie plăcere.

— Bine. Atunci te iau de acasă peste o oră.

Notă adresa pe spatele carneţelului şi-i zâmbi înainte de a se îndrepta către biroul său. Era o nebunie, dar de ce dracu' nu?

Ajunse la ea acasă punctual, o oră mai târziu şi-i plăcu ce văzu. Era o clădire de piatră cenuşie, mică şi îngrijită, cu o uşă neagră, lăcuită şi un clopot mare de alamă. Casa era împărţită în patru apartamente, iar Wendy îl avea pe cel mai mic, care se lăuda şi cu o grădiniţă perfect întreţinută în spate. Interiorul casei era un amestec perfect de vechi şi nou, magazin de antichităţi, prăvălie ieftină şi artă modernă de calitate. Era decorat în tonuri calde, cu lumini blânde, plante multe şi lumânări. Wendy părea să îndrăgească mult argintul vechi, pe care-l lustruia până la perfecţiunea unei oglinzi. Michael privi cu plăcere în jur şi se aşeză să guste aperitivele pe care le pregătise ea. Băură *Bloody Mary* şi schimbară banalităţi despre diversele proiecte la care lucraseră. Trecu o oră de conversaţie uşoară şi lui Michael îi părea rău s-o întrerupă şi să plece la cină, dar făcuse o rezervare la un restaurant franţuzesc din apropiere care nu reţinea mesele întârziaţilor mai mult de cinci minute.

— Mă tem că trebuie să fugim, dacă vrem să mai găsim masa. Sau nu ne pasă?

Pe Michael îl uimi s-o audă dând glas propriilor lui gânduri şi nu se putea lămuri ce înseamnă de fapt amuzamentul din ochii ei. Trecuse atât de mult timp de când nu mai ieşise cu nimeni, încât se temea să nu interpreteze greşit şi să facă o mişcare nepotrivită.

— Ce ai de fapt în minte, domnişoară Townsend? Oare gândul e la fel de revoltător ca expresia de pe faţa ta?

— Mai rău. Mă gândeam să luăm mâncare de picnic şi să ne ducem să ne uităm la bărci pe East River.

Arăta ca un copil care spusese o năzbâtie. Erau amândoi acolo, îmbrăcaţi pentru o cină în oraş, el în costum închis, ea într-o rochie neagră de mătase şi propunea un picnic pe East River.

— Sună grozav. Ai unt de arahide?

— Bineînţeles că nu. Păru ofensată. Dar fac un pate excelent, domnule Hillyard. Şi am şi pâine proaspătă.

Părea foarte mândră de ea însăşi şi Michael se arătă suficient de impresionat.

— Dumnezeule! Mă gândeam mai degrabă la unt de arahide şi jeleu, sau hot dog.

— Niciodată.

Cu un zâmbet, dispăru în bucătărie, unde în zece minute pregăti un picnic perfect. Un rest de *ratatouille,* pate-ul promis, o pâine, o bucată mare de brânză *Brie,* trei pere foarte coapte, nişte struguri şi o

sticlă mică de vin.

— E de ajuns?

Părea îngrijorată şi Michael râse.

— Vorbeşti serios? N-am mai mâncat aşa de bine de când aveam doisprezece ani. Trăiesc mai ales cu sandvişuri din resturi de friptură şi cu ce-mi mai dă secretara mea, când nu sunt atent. Probabil mâncare pentru câini, nu observ niciodată.

— Superb. E de mirare că nu mori de inaniţie.

Nu era subnutrit, dar era categoric foarte slab.

— Suntem gata?

Se uită prin cameră şi luă un şal bej, delicat, în timp ce Michael ridică coşul pentru picnic. Apoi porniră. Merseră pe jos câteva străzi, până la râu, găsiră o bancă şi se aşezară să privească bărcile. Era o noapte caldă şi frumoasă, cu un cer plin de stele. Din când în când mai trecea câte o ambarcaţiune cu pânze, ieşită la o plimbare nocturnă. Mike şi Wendy nu erau singurii care aveau febră de primăvară.

— Asta e prima ta slujbă, Wendy?

Mike avea gura plină şi părea mai tânăr decât arătase de un an încoace. Wendy dădu veselă din cap.

— Da. Şi prima pentru care am trimis o cerere. Am fost foarte fericită că am primit-o. Imediat ce am absolvit *Parsons* am venit direct la voi.

— Drăguţ. E şi prima mea slujbă.

Murea de nerăbdare s-o întrebe cum i se părea mama lui, dar nu îndrăzni. N-ar fi fost cinstit. În plus, dacă fata avea cât de cât minte, o ura. Marion Hillyard era un monstru de şefă; chiar şi Michael ştia asta.

— Ar trebui să ai grijă cum te porţi în postul ăsta, Michael, îl tachină ea şi râseră amândoi.

— Ce o să faci după asta? Te măriţi şi faci câţiva copii?

— Nu ştiu. Poate. Dar chiar dacă o fac, n-o să fie prea curând. Vreau întâi o carieră. Pot să fac copiii mai târziu, pe la treizeci de ani.

— Doamne, ce s-au mai schimbat lucrurile. Înainte, toate fetele mureau să se mărite.

— Unele fete încă mai sunt aşa.

Ea îi zâmbi şi muşcă dintr-o bucăţică de brânză cu o felie de pară. Fusese o cină excelentă.

— Tu nu vrei să te însori?

Îl privi curioasă, iar el clătină din cap şi îşi întoarse privirea către bărci.

— Niciodată?

El întoarse faţa şi clătină din nou din cap şi ceva din privirea lui o implora. Nu era sigură dacă să pună sau nu întrebarea. Hotărî să întrebe.

— Să întreb de ce sau s-o las baltă?

— Poate că nu mai are importanţă. Fug de asta de un an. Ba am fugit şi de tine, azi la prânz: Nu pot să fug la nesfârşit. Făcu o pauză, îşi privi mâinile, apoi o privi din nou pe ea. Trebuia să mă însor acum un an şi în drum spre locul unde trebuia să ne căsătorim, Ben Avery şi… şi logodnica mea şi eu… am avut un accident de maşină. „Şoferul” a murit şi la fel şi… Şi ea.

Michael nu plânse, dar simţea că totul înăuntrul lui era sfâşiat. Wendy îl privea cu ochi mari, îngroziţi.

— O, Doamne, Michael, ce cumplit! Pare un coşmar.

— Aşa a fost. Am fost în comă câteva zile şi când mi-am revenit ea se dusese deja. M-am… m-am… Aproape că nu putea rosti cuvintele, dar trebuia. M-am dus la ea acasă când am ieşit din spital, peste două săptămâni, dar era deja gol. Cineva sunase la *Goodwill* şi tablourile ei fuseseră… fuseseră furate de nişte infirmiere de la spital. Era pictoriţă…

Rămaseră tăcuţi un moment lung, apoi el vorbi din nou, ca şi când ar fi vrut să-şi clarifice lucrurile pentru sine:

— Nu mai rămăsese nimic. Şi nici din mine.

Când îşi ridică privirea, văzu lacrimi pe faţa lui Wendy.

— Îmi pare atât de rău, Michael!

El dădu din cap şi, pentru prima oară după un an, plânse şi el. Lacrimile îi curgeau liniştite pe obraji şi o îmbrăţişă.

Capitolul 14

— Mike, ce părere ai despre femeia care conduce biroul din Kansas City…

Se uită la el, întins pe şezlongul din grădina ei. N-o asculta.

— Mike.

El se uita la ziarul de duminică. Erau îmbrăcaţi în costume de baie, sub soarele torid al New York-ului. Wendy ştia că nu era de fapt atent nici la ziar.

— Mike.

— Hm? Ce?

— Te întrebam de femeia din biroul de la Kansas City. Dar deja n-o mai asculta. Îl privi iritată. Mai vrei un *Bloody Mary?*

— Hm? Mda. Cred că mă duc la birou peste puţin timp.

Privi dincolo de ea, într-un punct de deasupra umărului ei stâng.

— Minunat.

— Ce vrea să însemne asta?

Acum se uita la ea, dar nu era prea sigur ce însemna expresia feţei ei. Dacă s-ar fi străduit puţin mai mult ar fi înţeles pe loc. Dar nu se străduia niciodată.

— Nimic.

— Uite ce e. Centrul medical din San Francisco o să-mi ceară să muncesc ca un rob în următorii doi ani. E una din cele mai mari lucrări din ţară.

— Şi, dacă n-ar fi asta, ar fi altceva. N-ai nevoie de un pretext. E-n regulă.

— Atunci nu vorbi ca şi cum aş semna o foaie de pontaj aici.

Împinse ziarul cu piciorul şi o privi, tocmai când ea începea să fiarbă.

— Foaie de pontaj? Ai ajuns aici la unsprezece şi jumătate aseară. Trebuia să cinăm cu familia Thompson şi nu m-ai sunat până la zece fără un sfert, Mike. Ar fi trebuit să mă duc cu ei.

— Atunci de ce nu te-ai dus? Nu trebuie să stai în casă aşteptându-mă pe mine.

— Nu, dar întâmplarea face să fiu îndrăgostită de tine, aşa că o fac oricum. Dar tu nici măcar nu încerci să fi politicos. Ce dracu' ai? Te temi să fi altundeva decât la biroul tău, ţi-e teamă să nu pună cineva gheara pe tine? Ţi-e teamă să nu te îndrăgosteşti şi tu de mine? Ar fi chiar aşa de îngrozitor?

— Nu fi caraghioasă. Ştii şi tu care mi-e programul de lucru. Tu ar trebui să ştii mai bine ca oricine.

— Ştiu. Şi tocmai de aceea ştiu că jumătate din orele pe care le munceşti nu sunt justificate. Te foloseşti de munca ta ca să te ascunzi,

ca de un mod de viaţă. O foloseşti ca să mă eviţi pe mine! Şi pe tine însuţi.

Şi pe Nancy. Dar asta n-o mai spuse.

— E ridicol.

Se ridică şi începu să se plimbe prin grădina mică, dar bine întreţinută, simţind căldura cărămizilor sub tălpi. Era septembrie, dar la New York era încă vară. După primele săptămâni fericite ale relaţiei lor, el şi Wendy petrecuseră o vară cu susul în jos. El lucrase în cea mai mare parte a timpului, dar reuşiseră să plece într-un weekend în Long Island.

— În plus, ce dracu' aştepţi de la mine? Credeam că am lămurit asta de la bun început. Ţi-am spus că nu vreau să…

— Mi-ai spus că nu vrei să te implici prea tare. Că ţi-e teamă să nu suferi. Că nu eşti sigur că o să vrei vreodată să te însori. Nu mi-ai spus niciodată că ţi-e frică să trăieşti, pentru numele lui Dumnezeu, că ţi-e frică să ţii la cineva, că te temi să fi o fiinţă umană. Michael, petreci mai mult timp cu dictafonul decât cu mine. Şi probabil te şi porţi mai bine cu el.

— Ei şi?

Wendy simţi un fior pe piele când îi privi faţa. Chiar nu-i păsa. Era nebună că stătea cu el. Dar era ceva în el, o frumuseţe, o forţă, o sălbăticie, o durere, care o atrăgeau ca un magnet. Şi, mai mult decât atât, simţea cât de mare îi era durerea, nevoia de cineva. Voia să îi întindă o mână, să-i arate că e iubit. Dar lui nu-i păsa. Ea nu era Nancy. Şi o ştiau amândoi.

Wendy se ridică în tăcere şi intră în living-room, ca el să nu-i vadă lacrimile din ochi. În bucătărie îşi pregăti încă un *Bloody Mary* şi rămase acolo o clipă, cu ochii închişi, tremurând, dorindu-şi să întindă mâna către el şi să descopere că e acolo. Dar începea să creadă că n-o să fie niciodată „acolo" pentru ea. Nu voia să fie „acolo" pentru nimeni.

Goli paharul cu înghiţituri lungi şi-l puse jos. Simţi mâinile lui atingându-i uşor pielea bronzată. Îşi petrecea fiecare weekend în grădină, singură, bronzându-se. Nu spuse nimic, îl lăsă să stea acolo, în spatele ei. Simţea căldura trupului lui şi-l dorea cu disperare, dar se săturase ca el să ştie asta. Era timpul să-i facă viaţa ceva mai puţin simplă.

— Te vreau, Wendy.

Tot trupul o durea de dorinţă, dar nu se lăsă. Rămase cu spatele la el, urând blândeţea mâinilor lui care-i mângâiau spatele.

— După cum spuneai mai devreme, „Ei şi"?

— Ştii că nu pot să fac faţă la asemenea presiuni.

Vocea lui era la fel de moale şi de caldă ca pielea ei.

— Nu e vorba de presiune, Michael. E dragoste. Trist e că tu nu

cunoşti diferenţa. Şi cu ea era la fel?

Simţi cum mâinile i se opresc şi se crispează. Dar nu se putea abţine. Voia să-l rănească.

— Şi pe ea te temeai s-o iubeşti? Ţi-e mai uşor acum, că e moartă? Acum nu trebuie să mai iubeşti pe nimeni şi poţi să-ţi petreci restul vieţii ascunzându-te în spatele tragediei care ţi s-a întâmplat. Asta simplifică mult lucrurile, nu?

Se întoarse încet cu faţa la el şi văzu ura care-i fierbea în privire.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Cum îndrăzneşti?

Pentru o clipă semănă cu mama lui, aproape la fel de dur, aproape la fel de rece. Dar nu la fel. Nimeni n-o putea egala pe Marion.

— Cum îndrăzneşti să răstălmăceşti lucrurile pe care ţi le-am spus?

— Nu le răstălmăcesc, întreb. Dacă greşesc, îmi pare rău. Dar încep să mă întreb dacă într-adevăr greşesc.

Se rezemă de bufetul din bucătărie, privindu-l fix, apoi el o apucă de umeri şi o trase către el.

— Michael…

Zece minute mai târziu, întinşi, trăgându-şi răsuflarea, Wendy asculta ticăitul ceasului din bucătărie. Michael nu spunea nimic. Privea doar pe fereastră, în grădină, părând straniu de trist.

— Te simţi bine?

El ar fi trebuit s-o întrebe pe ea, dar îl întreba ea pe el. Toată povestea era o nebunie şi ea ştia asta, dar nu se putea opri. Uneori se întreba ce o să se întâmple când totul avea să se termine. Poate o să-l pună pe Ben Avery s-o concedieze. Aproape că se aştepta la asta.

— Michael?

— Hm? Mda. Îmi… îmi pare rău, Wendy. Uneori sunt un tâmpit incomparabil.

Avea lacrimi în ochi.

— Hm, nu pot să te contrazic pe tema asta. Îşi ridică privirea către el, cu un zâmbet trist, apoi îl sărută pe bărbie. Dar se pare că te iubesc oricum.

— Ai putea avea mult mai mult, ştii. Pentru prima oară, de luni de zile, privi către ea şi păru s-o vadă cu adevărat. Uneori mă urăsc pe mine însumi pentru ce-ţi fac. Numai că…

Nu putu continua şi ea îi puse un deget pe buze.

— Ştiu.

El dădu din cap fără o vorbă şi se ridică, lăsând-o să se uite după el din uşa bucătăriei.

— Michael?

— Da?

Faţa lui avea o expresie mai blândă decât avusese cu o jumătate de oră în urmă. Făcuse totuşi ceva pentru el.

— Tot îţi mai e dor de ea tot timpul?

El aşteptă o clipă, apoi dădu din cap, cu durere în ochi. Fără să mai spună nimic, se duse în dormitor să se îmbrace. Wendy se ridică încet. Se aşeză pe unul din scaunele din bucătărie, gândindu-se la ce văzuse în privirea lui. Când el se întoarse, câteva minute mai târziu, o găsi tot acolo, pierdută în gânduri. Wendy îşi ridică privirea, surprinsă, apoi regretul i se oglindi în ochi, văzându-l îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă albă, deschisă la gât. Într-o mână avea servieta, în cealaltă un pulover. Servieta îi spunea că se ducea la birou, cu toate că era duminică, iar puloverul îi spunea că avea să rămână până târziu. Niciunul din aceste lucruri nu-i făcea plăcere.

— Ne vedem mai târziu?

Se urî pentru întrebare. Cerea… implora. Lua-l-ar dracu'. Şi mai grav încă, el clătină din cap.

— Probabil că o să lucrez până la două sau trei, apoi o să mă duc acasă. Oricum trebuie să mă îmbrac de dimineaţă acolo.

Scurtul răstimp de blândeţe trecuse. Era din nou Michael, care fugea de ea. Deja îl pierduse în cele zece sau cincisprezece minute de când făcuseră dragoste. Situaţia era fără speranţă, dar nu voia să renunţe. Felul acela de refuz o făcea să vrea să încerce din nou, să dea mai mult.

— Atunci ne vedem la birou mâine.

Încercă să nu pară disperată, chiar să zâmbească, în timp ce-l conducea până la uşă, dar se bucură când el o părăsi în grabă, cu un sărut vag pe frunte şi fără să se uite înapoi, pentru că atunci când închise uşa plângea deja. Michael Hillyard era o cauză pierdută.

Capitolul 15

Peisajul defila pe lângă ei. El apăsă până la podea pe acceleraţia *Porsche*-ului negru. Era un sentiment delicios, aproape ca zborul şi nu mai era nimeni altcineva pe şosea. Plecau la plimbare cu maşina aproape în fiecare duminică acum. Peter o lua de acasă pe la unsprezece şi porneau spre sud, mergând cât de departe aveau chef. Uneori se opreau undeva pentru prânz, apoi se plimbau mână-n mână, râzând fiecare de poveştile celuilalt şi în cele din urmă porneau înapoi către casă. Era un ritual pe care începuse să-l iubească. Şi, într-un fel straniu, începuse să-l iubească şi pe el. Peter devenise special pentru ea. El îi dăduse înapoi toate visurile şi chiar unele noi.

Acum se opriseră lângă Santa Cruz, la un mic restaurant de ţară, decorat ca un han franţuzesc. Mâncaseră *quiche* şi salată şi băuseră un vin alb foarte sec. Nancy începuse să se deprindă cu asemenea mese. Erau foarte departe de târgurile de ţară din New England şi de mărgelele albastre. Peter Gregson era un bărbat extrem de sofisticat. Era unul din lucrurile care-i plăceau lui Nancy la el. Se simţea minunat de mondenă, chiar şi cu pălăriile caraghioase şi cu bandajele ei. Dar acum i se putea vedea o parte mai mare din faţă. Toată partea de jos a feţei fusese terminată. Numai zona din jurul ochilor era încă plină de leucoplaste şi ochelarii întunecaţi acopereau cea mai mare parte. Şi fruntea îi era acoperită în mare măsură. Dar, din ceea ce se putea vedea, era un miracol, o treabă excepţională. Chiar şi Nancy era conştientă de asta şi nemaiştiind cum începea să arate, căpătase un aer de mare încredere în sine. Acum îşi purta pălăriile înclinate într-un unghi mai îndrăzneţ, îşi cumpăra haine mai şocante, cu tăieturi mai sofisticate, cum nu purtase înainte. Slăbise câteva kilograme şi arăta înaltă şi suplă, ca o felină din junglă. Se juca şi cu noua ei voce. Îi plăcea ce devenea.

— Ştii, Peter, m-am gândit să-mi schimb numele.

O spuse cu un zâmbet sfios, când erau aproape de sfârşitul mesei. Păruse mai puţin stupid când discutase cu Faye. Acum îi părea rău că deschisese discuţia. Dar Peter o linişti imediat.

— Nu mă surprinde. Eşti o femeie cu totul nouă, Nancy. De ce nu şi un nume nou? Ai ceva anume în minte?

O privi cu afecţiune, aprinzându-şi o ţigară de foi. Lui Nancy începuse să-i placă aroma lor, mai ales după o masă bună. Peter îi arăta toate lucrurile bune din viaţă. Era un fel minunat de a te maturiza.

— Deci, cine e noua mea prietenă? Cum o cheamă?

— Nu sunt sigură încă, dar m-am gândit la Marie Adamson. Cum ţi se pare?

El se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Nu-i rău… de fapt, îmi place. Îmi place foarte mult. Cum ai ajuns la el?

— Numele de fată al mamei mele şi călugăriţa mea preferată.

— Măi, ce combinaţie exotică!

Amândoi râseră, iar Nancy se lăsă pe spate cu un zâmbet încântat. Marie Adamson. Îi plăcea foarte tare.

— Când te gândeşti să ţi-l schimbi?

O privi prin norul de fum albăstrui.

— Nu ştiu. Nu m-am hotărât.

— De ce nu începi să-l foloseşti imediat? Să vezi cum îţi place. Ştii, ai putea să-l foloseşti pentru lucrările tale.

Peter părea încântat de idee. Era întotdeauna încântat când vorbea cu ea de munca ei sau de a lui. Şi, spre uimirea ei, îi vedea munca în aceeaşi lumină ca pe a lui, de parcă ar fi fost la fel de importante. Ajunsese să-i respecte foarte mult talentul.

— Serios, Nancy, de ce nu?

— Ce? Să semnez Marie Adamson pe fotografiile pe care ţi le dau ţie?

Părea s-o amuze cât de în serios o lua el. El şi Faye erau singurii care-i vedeau lucrările.

— Ai putea să-ţi lărgeşti puţin orizontul.

Acesta nu era un subiect nou pentru ei şi Nancy ridică o mână, clătinând din cap cu un zâmbet ferm.

— Nu începe din nou.

— Am de gând să continui până când o să devii rezonabilă în privinţa asta, Nancy. Nu poţi ţine lumina sub obroc pentru totdeauna. Eşti un artist, Nancy, fie că lucrezi cu culori sau cu film. E o crimă să-ţi ascunzi munca cum ai făcut până acum. Trebuie să expui.

— Nu. Mai luă o înghiţitură de vin şi admiră priveliştea. Am expus tot ce aveam de expus.

— Minunat. Te-am refăcut ca să te poţi ascunde tot restul vieţii, fotografiindu-mă pe mine.

— E chiar aşa groaznic?

— Pentru mine nu. Îi zâmbi, luând-o de mână. Dar pentru tine, da. Ai atât de mult talent, nu fi zgârcită cu el. Nu-ţi face asta ţie însăţi. De ce să nu expui sub numele de Marie Adamson? E destul de anonim. Dacă nu-ţi place expoziţia sau ceea ce-ţi va aduce, ştergi numele Marie Adamson şi te întorci la fotografiile cu mine. Dar măcar încearcă. Chiar şi Garbo a fost un succes înainte de a deveni o pustnică. Măcar oferă-ţi o şansă.

În vocea lui era o notă de implorare care o atinse în adâncul sufletului şi avea dreptate în privinţa anonimatului noului ei nume. Poate că avea dreptate în general. Dar i se părea că discutaseră asta de

o mie de ori. O îngheţa gândul de a fi din nou artist profesionist. O făcea să se simtă vulnerabilă. O făcea să… să se gândească la Michael.

— O să mă gândesc la asta.

Era cel mai pozitiv răspuns pe care-l primise de la ea în legătură cu subiectul, aşa că era mulţumit.

— Te rog s-o faci… Marie.

O privi cu un zâmbet larg şi ea chicoti.

— E ciudat să ai un nume nou.

— De ce? Ai o faţă nouă. Şi asta ţi se pare ciudat?

— Nu tocmai. Nu mi se mai pare. Mulţumită lui Faye şi ţie. M-am obişnuit cu ea.

Majoritatea femeilor şi-ar fi dat o mână să se poată obişnui cu o faţă ca aceea şi ea ştia asta.

— Să încep să-ţi spun Marie?

Peter glumea doar, dar văzu o lumină nouă în ochii ei. Erau jucăuşi, minunaţi şi vii.

— De fapt… da. O să-l încerc, să văd cum îmi vine.

— Perfect, Marie. Dacă greşesc, calcă-mă pe picior.

— Nicio problemă. O să te pocnesc cu aparatul de fotografiat.

El făcu semn să i se aducă nota şi schimbară un zâmbet lung şi tandru. După-amiază se plimbară prin orăşelul mic de coastă, uitându-se prin magazine, intrând pe alei înguste, vizitând galeriile când vedeau ceva interesant. Şi peste tot, Fred îi urmărea, la fel de obişnuit cu ritualul de duminică. Întotdeauna îi aştepta în maşină cât luau masa, iar apoi îi însoţea la plimbare.

— Obosită?

Peter o privi atent, după o oră de plimbare. Deşi îşi recăpăta treptat forţele, Peter, mai mult ca oricine, era conştient de cât de uşor obosea. În cele şaptesprezece luni de la accident avusese paisprezece operaţii. Avea să mai treacă un an până să se simtă din nou ea însăşi, deşi cine n-o cunoştea foarte bine nu i-ar fi bănuit oboseala. Părea întotdeauna atât de plină de viaţă, dar o plimbare de o oră cerea totuşi un efort.

— Ne întoarcem?

— Oricât de rău mi-ar părea să recunosc, da.

Dădu tristă din cap şi el o apucă de mână.

— Peste un an, Marie, o să mă întreci în orice cursă.

Ea râse, atât de idee, cât şi de uşurinţa cu care el îi folosea noul nume.

— Accept asta ca pe o provocare.

— Mă tem că o să câştigi. Ai de partea ta un mare avantaj.

— Care?

— Tinereţea.

— Şi tu la fel.

O spuse cu sinceritate, dar el râse, clătinând din capul frumos.

— Fie să mă vezi întotdeauna cu ochi atât de îngăduitori, draga mea.

Dar când întoarse capul, Nancy văzu o umbră de tristeţe în ochii lui. Fu doar o fracţiune de secundă, dar ea ştia. Nu se putea nega diferenţa de vârstă dintre ei doi. Indiferent cât de multă plăcere le făcea să fie împreună, cât de apropiaţi puteau deveni, nu se putea nega diferenţa de douăzeci şi patru de ani. Dar ea descoperise că n-o deranja; îi plăcea, i-o mai spusese şi înainte şi uneori el chiar o credea; conta în ce dispoziţie era. Dar nu recunoştea niciodată cât de tare îl deranja. Ea era prima fată care-l făcuse să-şi dorească să fie din nou tânăr, să poată scăpa de un deceniu, chiar de două, ani pe care-i iubise, dar care acum i se păreau o povară în faţa tinereţii ei.

— Nancy…

Îi uită brusc noul nume, privind-o cu multă seriozitate, cu o întrebare în ochi.

— Da?

— Încă… încă îţi mai e dor de el?

În ochii lui Peter era atâta tristeţe când puse întrebarea, încât ea îşi dori să-l îmbrăţişeze şi să-i spună că totul e în regulă. Dar nici pe el nu-l putea minţi. Fu surprinsă să constate că întrebarea îi aduse lacrimi în ochi. Ridică din umeri, apoi dădu din cap.

— Uneori. Nu întotdeauna.

Era un răspuns cinstit.

— Încă-l mai iubeşti?

Îl privi adânc în ochi înainte de a-i răspunde.

— Nu ştiu. Mi-l amintesc aşa cum era, pe noi doi aşa cum eram, dar nimic din toate astea nu mai e real. Eu nu mai sunt aceeaşi şi nici el nu mai poate fi. Accidentul trebuie să-l fi marcat şi pe el. Poate că dacă ne-am vedea din nou am constata că nu mai avem nimic comun. Dar aşa, e greu de spus. Nu-ţi mai rămân decât visurile din trecut. Uneori îmi doresc să-l văd, doar ca să pot scăpa de asta. Dar am… am ajuns să înţeleg că n-o să-l mai văd niciodată. O spuse cu greutate, dar cu hotărâre. Aşa că trebuie să uit şi de visuri.

— Asta nu e aşa de uşor de făcut.

Şi în ochii lui era durere când o spuse. Deodată, ea se întrebă dacă şi el trecuse prin aşa ceva. Poate de aceea înţelegea prin ce trecea ea.

— Peter, cum se face că nu te-ai căsătorit niciodată? Sau n-ar trebui să te întreb?

— Nu, poţi să mă întrebi. Dintr-o mulţime de motive raţionale, cred. Sunt prea egoist. Am fost prea ocupat. Munca mea mi-a ocupat toată viaţa. Toate astea la un loc. Şi, în plus, mă mişc prea repede, nu sunt genul care să se aşeze.

— Nu ştiu de ce, dar nu cred asta.

Îl privi atent şi el zâmbi.

— Nici eu. Dar în fiecare din aceste motive e şi puţin adevăr. Făcu o pauză lungă, apoi oftă: Mai sunt şi alte motive. Am fost îndrăgostit de cineva timp de doisprezece ani. Când ne-am cunoscut, era pacienta mea şi eram foarte prins de ea, dar am evitat să mă implic. N-a ştiut niciodată ce simţeam, până… până mult mai târziu. Păream meniţi să ne tot întâlnim. La fiecare petrecere, la fiecare dineu, la fiecare eveniment social sau profesional. Şi soţul ei era doctor. Ştii, era măritată. Am rezistat tentaţiei timp de un an. Apoi n-am mai putut. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt şi a fost minunat. Am vorbit despre căsătorie, am vrut să fugim împreună, să avem un copil. Dar n-am făcut nimic. Am continuat aşa, pur şi simplu, timp de doisprezece ani. Nu pot înţelege cum am putut s-o facem atâta vreme, dar probabil că aşa se întâmplă lucrurile. Mergi înainte şi într-o zi te trezeşti că au trecut zece ani, sau unsprezece, sau doisprezece. Tot găseam motive ca să nu se căsătorim, ca ea să nu divorţeze, din cauza soţului ei, din cauza carierei mele, din cauza familiei ei. Întotdeauna existau motive. Poate că de fapt preferam să fie aşa, nu ştiu.

Nu recunoscuse niciodată asta şi Nancy îl privi atentă. Se uita spre orizont şi părea la mii de kilometri depărtare, chiar în timp ce vorbea cu ea.

— De ce aţi încetat să vă mai vedeţi?

Sau… poate că nu încetaseră. Când îşi dădu seama de asta, roşi. Poate că era indiscretă. Poate că erau multe lucruri din viaţa lui Peter pe care nu le ştia şi pe care nu avea dreptul să le ştie. Nu se gândise la asta niciodată înainte.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb.

— Nu fi caraghioasă. Ochii şi gândurile lui se întoarseră din nou la ea, cu obişnuita-i blândeţe. Nu, a murit. Acum patru ani, de cancer. Am fost alături de ea mai tot timpul, mai puţin în ultima zi. Cred… Cred că Richard a ştiut în cele din urmă. Nu mai conta. O pierduserăm amândoi şi cred că era recunoscător că nu-l părăsise înainte. Am jelit-o amândoi. Era o femeie incredibilă. Era… era foarte asemănătoare cu tine.

În ochi avea lacrimi când o privi şi Nancy simţi că se umezesc şi ai ei. Fără să se gândească, întinse mâna şi-i şterse lacrimile de pe obraji, apoi, fără să-şi ia mâna de pe obrazul lui, se apropie de el şi-l sărută, blând, pe buze. Rămaseră aşa o clipă lungă şi tăcută, foarte aproape, cu ochii închişi, apoi simţi braţele lui Peter cuprinzând-o şi se simţi mai împăcată decât se simţise de peste un an. Se simţea în siguranţă. O ţinu aşa multă vreme.

— Ştii că te iubesc?

Peter se dădu un pas înapoi şi o privi zâmbind, cu un zâmbet pe care nu i-l mai văzuse niciodată. O făcea să se simtă în acelaşi timp

fericită şi tristă, pentru că nu era sigură că putea să-i dea tot ce-i dăruia ei. Îl iubea, dar nu… nu cum îi spuneau ochii lui că o iubeşte el.

— Şi eu te iubesc, Peter. În felul meu.

— Pentru moment, ajunge şi atât.

Şi Livia îi spusese asta la început. Era uneori înspăimântător cât de mult semănau una cu alta.

— Ştii, Faye m-a ajutat mult când a murit ea. De asta m-am gândit că o să te ajute şi pe tine.

Îl mai ajutase şi în alte feluri, dar asta nu conta, nu acum.

— Ai avut dreptate. A fost minunată. Amândoi aţi fost. Îl luă de mână şi porniră pe plajă. Peter… eu… nu ştiu cum să spun asta, dar nu vreau să te rănesc. Te iubesc, dar încă îmi mai „împachetez" trecutul. Bucată cu bucată, ciob cu ciob. Nu sunt sigură de mine încă.

— Nu mă grăbesc. Sunt un bărbat foarte răbdător. Nu-ţi face griji.

Iar felul în care spuse asta o făcu să se simtă fericită şi liniştită. Se întrebă dacă nu cumva îl iubea mai mult decât îşi dădea seama. Plimbându-se cu el, îi veni o idee. O speria şi o încânta, dar ştia că vrea să realizeze ce-i trecuse prin minte. El surprinse scânteia din ochii ei când îl privi.

— Ce ascunzi în mânecă?

— Nu contează.

— O, Doamne. Acum ce mai e?

Cu mai multe săptămâni în urmă, îi telefonase într-o dimineaţă, în zori, să-i spună că trebuie neapărat să se trezească şi să vadă un răsărit uluitor.

— Nancy… nu, Marie. De acum încolo, e Marie şi numai Marie. Dar spune-mi, Marie e la fel de revoltătoare ca Nancy?

— Mai. Are tot felul de idei noi.

— O, nu, cruţă-mă.

Dar nu arăta ca şi cum ar fi vrut să fie cruţat. Absolut deloc.

— O sugestie, poate? Măcar una mică?

Dar ea clătină din cap şi râse. Fred sări la ea în poală şi Peter porni motorul.

— Păi şi eu am o idee pentru tine. O să termin cu operaţiile la faţa ta până la sfârşitul anului. Ce-ar fi să începem anul cu o expoziţie de fotografii ale lui Marie Adamson? Eşti de acord cu asta?

— S-ar putea.

De fapt, începea să-i placă ideea şi ceva ce se întâmplase în după-amiaza aceea o făcuse să se simtă din nou plină de curaj. Poate pentru că-i spusese ce simţea în legătură cu Michael, poate pentru că aflase despre femeia pe care o iubise el.

— O să mă gândesc la expoziţie.

— Nu. Promite-mi. De fapt…

Scoase cheia din contact, o băgă sub scaun şi se întoarse să-i zâmbească.

— Nu te duc acasă până nu eşti de acord cu o expoziţie şi sper că eşti prea doamnă ca să te lupţi cu mine pentru cheie.

— Bine. Ai câştigat. Îi zbârli blana lui Fred şi râse. Cedez. Fac expoziţia.

— Aşa uşor?

Era uluit.

— Aşa uşor. Dar cum propui să expun?

— Mă ocup eu de asta. Promiţi?

— Da, domnule, promit.

Avea încredere în el în privinţa muncii ei, la fel cum avusese în privinţa feţei şi a vieţii ei.

— Draga mea, n-o să regreţi.

Îi prinse faţa în palme cu blândeţe, o sărută şi porni din nou motorul. Fusese o zi minunată.

Porniră încet de-a lungul coastei şi la ora şase Peter opri maşina în faţa casei ei, cu regret. Îi părea rău că se terminase ziua. Dar voia ca Marie să se odihnească.

— În regulă, tânără doamnă. Somn uşor. Vreau să te văd mâine la mine în cabinet, strălucitoare.

***

A doua zi îi mai scotea din bandaje şi pentru următoarele două luni mai erau planificate două operaţii. Dar până în decembrie se termina cu toate acestea şi în ianuarie avea să fie „dezvăluită”.

— Vrei să urci?

Nu era sigură că voia ca el să accepte şi fu oarecum uşurată când o refuză.

— O să cinăm împreună, cândva, săptămâna asta. Până atunci o să-ţi pot dau nişte veşti despre expoziţie.

— N-o să fiu dezamăgită dacă nu-mi dai.

El îi zâmbi şi ea îl scoase pe Fred din maşină. Îi făcu semn cu mâna când intră în bloc. Dar se gândea deja la altceva. Era gândul care-i venise pe plajă, iar acum ştia că era un lucru pe care trebuia să-l facă. Voia să-l facă. Se duse drept la debara, fără să-şi scoată haina de pe ea şi căută printre haine până găsi ce voia. Scoase ce găsise şi-l privi multă vreme înainte de a-l desface. Era plin de praf şi îi era aproape teamă să-l deschidă, dar trebuia. Încet, trase fermoarul şi la picioarele ei se desfăcu un portofoliu de pictor, dezvăluind schiţe, câteva tablouri şi o lucrare neterminată. Dar primul în teanc se afla lucrul pe care-l căuta. Se aşeză pe podea şi-l privi gânditoare. Dorise să i-l dăruiască lui Michael la nuntă, cu un an şi jumătate în urmă. Peisajul cu băieţelul ascuns în copac. Rămase acolo, ţinându-l în braţe şi lacrimile începură să-i curgă încet pe obraji. Îi trebuiseră optsprezece

luni ca să-l poată privi din nou. Dar acum reuşise şi avea să-l termine. Pentru Peter.

Capitolul 16

Era o zi răcoroasă şi proaspătă când Marie îşi trase mai pe frunte borul pălăriei albe, îşi ridică gulerul hainei roşii de lână şi merse pe jos cele câteva blocuri care o despărţeau de cabinetul lui Faye Allison. Fred era alături de ea, ca întotdeauna, iar zgarda şi lesa lui erau de exact aceeaşi culoare ca haina ei. Marie îi zâmbi căţelului. Avea o bună dispoziţie pe care nici chiar ceaţa nu i-o putea strica. Urcă în fugă cele două trepte până-n cabinetul lui Faye şi intră.

— Hello! Am venit!

Vocea ei cânta în casa caldă şi confortabilă şi peste o clipă se auzi şi răspunsul de la etaj. Marie îşi scoase haina. Purta o rochie albă, simplă, de lână, cu un ac de aur pe care i-l dăruise Peter cu câteva luni în urmă. Aproape fără să-şi dea seama se uită în oglindă şi-şi aşeză pălăria într-un unghi mai îndrăzneţ, apoi zâmbi imaginii pe care o vedea. În sfârşit, ochelarii dispăruseră şi-şi putea vedea ochii când se uita în oglindă. Nu mai rămăseseră decât câteva benzi de leucoplast, sus, pe frunte. Iar în câteva săptămâni aveau să dispară şi ele. Gata. Totul se terminase.

— Eşti încântată de ce vezi, Nancy?

O observă pe Faye stând în spatele ei, cu un zâmbet afectuos pe faţă şi-i zâmbi.

— Da, cred că da. M-am şi obişnuit cu mine însămi acum. Dar tu nu!

Avea o expresie şmecheră în ochi când se întoarse şi-i zâmbi prietenei sale.

— Ce vrei să spui?

— Îmi tot spui Nancy. Acum sunt Marie, nu îţi aduci aminte? E oficial.

— Îmi pare rău. Faye clătină din cap şi o conduse în camera unde stăteau întotdeauna de vorbă. Uit mereu.

— Aşa e. Dar Marie nu părea supărată. Cred că e greu să renunţi la obiceiurile vechi. Se adumbri când rosti aceasta şi Faye aşteptă să audă şi restul. M-am gândit mult la asta în ultima vreme. Dar cred că în cele din urmă m-am vindecat de el.

O spuse liniştită, privind în flăcările din cămin.

— De Michael?

Marie dădu din cap şi apoi îşi ridică privirea, cu o expresie serioasă pe faţă.

— Ce te face să crezi că te-ai vindecat de el?

— Cred că m-am hotărât să mă vindec. Nu prea am de ales. Fapt e, Faye, că au trecut aproape doi ani de la accident. Nouăsprezece luni, ca să fim exacţi. Nu m-a găsit. Nici mamei lui nu i-am spus să se ducă

dracului, pentru că trebuia să fie alături de mine, indiferent ce s-ar fi întâmplat. În schimb, s-a lăsat dus de val. Acum ochii ei îi găsiră pe ai lui Faye şi se ancoră de ei. A renunţat la mine. Acum trebuie să renunţ şi eu la el.

— Nu e uşor. Ai aşteptat mult de la el, multă vreme.

— Prea multă vreme. Iar el m-a dezamăgit.

— Şi cum te face asta să te simţi?

— Bine, cred. Sunt furioasă pe el, nu pe mine.

— Nu mai eşti supărată pe tine însăţi pentru târgul pe care l-ai făcut cu mama lui?

Faye atingea o zonă sensibilă şi ştia asta, dar trebuia.

— Nu aveam de ales.

Vocea lui Marie era rece şi dură.

— Dar nu-ţi reproşezi?

— De ce aş face-o? Crezi că Michael îşi reproşează că m-a abandonat? Că nu s-a ostenit să vină la mine, după accident? Crezi că asta-i tulbură somnul?

— Dar ţie, Nancy? Asta mă interesează.

— Marie, fir-ar să fie. Şi nu, nu mi-l răpeşte. Am decis să renunţ la visuri. Am trăit prea mult timp cu nonsensul ăsta.

Suna convingător, dar Faye nu era sigură de ce simţea.

— Şi acum?

Ce avea să ia locul lui Michael? Sau cine? Peter?

— Acum o să lucrez. Întâi îmi iau o vacanţă în sud-vest, de Crăciun. Sunt acolo nişte zone frumoase pe care vreau să le fotografiez. Mi-am făcut deja planurile. Arizona, New Mexico. Aş putea chiar să zbor în Mexic pentru câteva zile.

Părea încântată de ceea ce spunea, dar pe faţa ei mai era încă o expresie dură, care ascundea o tristeţe. Mai pierduse ceva. Îşi permisese în cele din urmă să-l piardă pe Michael. Îi trebuise multă vreme.

— O să lipsesc vreo trei săptămâni. Asta ar trebui să rezolve destul de bine problema sărbătorilor.

— Şi apoi?

— Muncă, muncă şi muncă. Asta-i tot ce mă interesează acum. Peter mi-a aranjat expoziţia. O să fie în ianuarie. Şi ai face bine să fi acolo!

Faye zâmbi.

— Doar nu crezi c-o s-o pierd?

— Sper că nu. Am ales nişte lucrări pe care le iubesc foarte mult. Pe cele mai multe nu le-ai văzut şi nici Peter. Sper să-i placă şi lui.

— Or să-i placă. Îi place tot ce faci. Ceea ce îmi aminteşte de altceva, Nan… pardon, Marie. Ce faci cu Peter? Ce simţi pentru el?

Marie oftă şi privi din nou în foc.

— Simt foarte multe lucruri diferite pentru Peter.

— Îl iubeşti?

— Într-un fel.

— Ar putea vreodată să-l înlocuiască pe Michael în viaţa ta?

— Poate. Tot încerc să-l las să-i ia locul lui Michael, dar ceva mă opreşte. Nu sunt pregătită. Nu ştiu, Faye… Mă simt vinovată pentru că nu-i ofer mai mult. El face atât de mult pentru mine! Şi… ştiu ce mult mă iubeşte.

— E un bărbat cu foarte multă răbdare.

— Poate prea multă. Mă tem să nu-l rănesc. Privi în ochii lui Faye, cu o expresie tulburată. Ţin foarte mult la el.

— Atunci va trebui să vezi ce se întâmplă. Poate o să te simţi mai liberă acum, când te-ai hotărât să-l scoţi pe Michael din viaţa ta.

Faye văzu cum muşchii gâtului i se încordează când auzi cuvintele.

— Marie? Nu renunţi la oameni, nu-i aşa? Nu renunţi la iubire?

— Nu. De ce aş face-o?

Dar răspunsul era prea cald şi prea decis.

— N-ar trebui. Michael te-a dezamăgit. Dar el e un singur bărbat, nu toţi bărbaţii. Nu uita asta. Există cineva pentru tine, poate Peter, poate altcineva. Dar există cineva. Eşti o fată frumoasă şi n-ai nici măcar douăzeci şi cinci de ani. Ai o viaţă înaintea ta.

— Asta-mi spune şi Peter.

Dar nu arăta ca şi cum ar fi crezut. Apoi îşi ridică privirea la Faye, cu un zâmbet mic şi speriat, care ascundea şi teamă şi durere.

— Am mai luat o hotărâre.

— Care?

— Despre noi două. Cred că am terminat, Faye. Am spus tot ce aveam de spus. Sunt gata să ies în lume, să muncesc şi să mă iau la luptă cu viaţa.

— De ce să nu te bucuri de ea?

Era ceva în legătură cu fata care încă o mai îngrijora. Renunţase la ceva. Era ceva în care nu mai credea. Fusese trădată şi într-un fel făcuse o alegere. Era gata să lupte pentru munca ei, dar nu şi pentru ea însăşi.

— Ai un dar minunat, Marie. Darul frumuseţii. Nu-l ascunde în spatele unui aparat de fotografiat.

Dar Marie o privea cu ochi ca de piatră.

— N-a fost un dar, Faye. Am plătit pentru el cu tot ce aveam.

Îşi urară Crăciun fericit la despărţire, dar în vorbele lor era un ecou al goliciunii, un vid care o speria pe Faye, în timp ce Marie Adamson îşi trăgea pe cap pălăria şi ieşea cu o fluturare voioasă de mână către prietena ei de doi ani. Era ca şi cum şi-ar fi luat adio de la cei doi ani şi ar fi intrat într-o viaţă nouă, lăsând în urmă tot ce iubise cândva.

Capitolul 17

Când Marie ieşi din biroul lui Faye, se urcă într-un taxi şi se îndreptă către Union Square. Făcuse deja o rezervare; tot ce mai avea de făcut acum era să se oprească să-şi plătească biletul. Era prima călătorie pe care o făcea de ani de zile, prima de la weekend-ul pe care-l petrecuse în Bermude. Acela fusese de Paşti şi… se strădui să-şi scoată gândul din minte, în timp ce taxiul cobora Post Street. Fred stătea la ea în poală, privind maşinile care treceau pe lângă ei şi se întorcea din când în când să se uite la stăpâna sa. Simţea că era ceva diferit; avea o electricitate pe care şi căţelul o putea simţi. Îşi scoase o ţigară din poşetă şi o aprinse.

— Aici, doamnă? întrebă şoferul, oprindu-se lângă hotelul *Saint Frances* şi Marie dădu din cap.

— Aici e perfect.

Plăti cursa, deschise portiera taxiului şi-l lăsă pe Fred să sară jos. Îl urmă grăbită, stinse ţigara şi privi în jur. Agenţia de bilete era doar la câţiva paşi. Pentru prima oară nu era coadă, dar era şi foarte devreme. Şedinţele ei cu Faye erau întotdeauna la nouă fără un sfert. Erau… fuseseră… Brusc, realiză că se terminaseră. Era liberă acum. Gata. Nu mai consulta un psihiatru. Ideea o speria puţin. Se simţea pe de o parte eliberată, pe de alta singură, de parcă ar fi sărbătorit şi ar fi plâns în acelaşi timp.

— Pot să vă ajut? Fata de la birou o privi cu un zâmbet şi Marie îi răspunse la fel. Cumpăraţi bilete?

— Da. Am făcut o rezervare săptămâna trecută. Adams. McAllister.

Era straniu să-şi folosească din nou vechiul nume; nu-l mai folosise de două luni. Dar chiar şi călătoria era simbolică. Legal, numele ei se schimbase de la 1 ianuarie. Când avea să se întoarcă, nu va mai fi Nancy McAllister, avea să fie Marie Adamson, pentru totdeauna. Dar la plecare era tot Nancy. Era ca un fel de voiaj de nuntă de una singură. Era pasul final în procesul nesfârşit care durase aproape doi ani. Marie Adamson avea să se nască în sfârşit în mod oficial. Iar Nancy McAllister avea să fie dată uitării pentru totdeauna. Michael o uitase; acum putea şi ea să uite de ea însăşi. Nu mai era nimic de amintit. Peter avusese grijă de asta. Nimeni din cei care-o cunoscuseră înainte n-ar fi recunoscut-o acum. Faţa delicată, perfect desenată, era ceva la care visa orice femeie, dar nu era cea pe care o ştiuse timp de douăzeci şi patru de ani. Nu mai era o străină, dar nici Nancy McAllister nu era. Şi vocea îi era diferită, mai melodioasă, mai adâncă, mai controlată. Era o voce subtilă, cu tonuri senzuale şi-i plăcea cum o ascultau oamenii, de parcă ar fi avut mai multe de spus, acum când vorbea într-un fel diferit. Mâinile îi erau graţioase şi delicate,

mişcările mai mature şi mai fluide după orele de balet pe care Peter îi dăduse voie să le facă după ce terminase cu operaţiile. Yoga întregise totul. Şi totul completa tabloul lui Marie Adamson.

— Costă trei sute nouăzeci şi şase de dolari.

Fata privi ecranul computerului, apoi la clienta care stătea în faţa ei. Nu-şi putea lua ochii de la ea; trăsăturile perfecte, zâmbetul ameţitor, graţia cu care se mişca atrăgeau atenţia tuturor. Totul la ea te făcea să întrebi: „Cine e?" Marie semnă cecul, îşi luă chitanţa şi ieşi în Union Square sub soarele de decembrie. Îl ţinea pe Fred în braţe ca să nu-l calce cineva. Zâmbi de una singură traversând piaţa. Era o zi minunată şi ea avea o viaţă minunată. Pleca în vacanţă; terminase cu toate acele operaţii nesfârşite; începea o viaţă nouă, o carieră nouă; avea un apartament care-i plăcea, un bărbat care o iubea. Nu putea cere mai mult. Intră într-un magazin cu zâmbetul pe faţă şi cu pas vioi şi hotărî să-şi cumpere ceva frumos. Un dar de Crăciun pentru ea însăşi, sau poate pentru călătorie. Se plimbă de la un etaj la altul, încercând pălării, brăţări, eşarfe, jachete, poşete, o pereche de cizme şi o pereche de pantofi de lame. În cele din urmă se hotărî la un pulover moale de caşmir alb care, împreună cu pielea ei albă satinată şi cu părul negru şi bogat, o făcea să arate aproape ca Albă-ca-Zăpada. Ideea o amuza. Şi lui Peter i-ar fi plăcut. Puloverul îi sublinia silueta într-un mod plăcut. Chiar şi aceasta se schimbase în ultimul an, cu baletul şi cu yoga. Trupul ei părea să se fi întărit şi să se fi întins şi arăta minunat de înaltă, de suplă şi de unduioasă.

Se strecură din nou până la parter, privind mărfurile şi oamenii şi în cele din urmă se opri să cumpere o cutie de ciocolată pentru Faye. Era un dar potrivit pentru ultima zi de terapie. Scrise pe felicitare numai *„Mulţumesc, Marie"*. Ce altceva putea scrie? Mulţumesc că m-ai ajutat să-l uit pe Michael? Mulţumesc că m-ai ajutat să supravieţuiesc? Mulţumesc. Jucându-se cu gândurile, se opri brusc. Arăta ca şi cum ar fi văzut o stafie şi când vânzătoarea îi înapoie cartea de credit continuă să privească fix. Ben Avery stătea doar la câţiva paşi distanţă, uitându-se la nişte valize de damă foarte scumpe. Marie rămase acolo o clipă care-i păru nesfârşită, apoi se apropie. Trebuia să-l vadă, să-l atingă, să audă ce spunea. Într-o nebunie de moment se întrebă dacă avea s-o recunoască; se rugă să fie aşa, apoi îşi dădu seama că nu se poate şi se strădui să se bucure. Astfel îl putea privi, putea sta lângă el cât voia demult. Se întrebă de câtă vreme nu-l mai văzuse el pe Michael, dacă acceptase slujba la firmă. Se apropie de el şi începu să pipăie servietele de antilopă de lângă articolele pe care le examina el. Nu-şi luă ochii de la faţa lui şi el se întoarse brusc, zâmbind cu zâmbetul lui lejer. Dar nu simţi nicio urmă de recunoaştere; în loc de asta, el o privi admirativ, apoi întinse mâna către Fred.

— Bună, amice.

Vocea era atât de familiară, încât o cuprinse leşinul, dar rămase tare, mulţumindu-se să simtă căldura mâinii lui lângă a ei, când mângâie căţelul. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că vederea lui Ben putea avea un asemenea efect asupra ei. Dar era prima legătură pe care o avea cu Michael de când… îşi reţinu lacrimile şi se uită la valizele pe care le privise Ben. Fără să-şi dea seama, mâna îi zbură la lanţul de la gât, pe care i-l dăruise el în seara când trebuia să se mărite. Încă îl mai purta.

— Cumpăraţi cadouri de Crăciun?

Se simţea caraghioasă pălăvrăgind cu el, dar voia să-i vorbească şi din nou se întrebă dacă o putea recunoaşte, de data aceasta după voce. Dar chiar şi ea însăşi ştia ce diferit suna vocea ei acum. El o privi din nou, cu zâmbetul gratuit care se schimbă între doi străini.

— Da, pentru o doamnă şi nu mă pot hotărî.

— Cum este?

— Minunată.

Marie râse. Era atât de tipic pentru Ben. Aproape că voia să-l întrebe dacă de data asta era ceva serios, dar nu putea.

— Are părul roşcat şi e… aproape de înălţimea dumneavoastră.

O privi din nou pe Marie şi ochii lui se plimbară pe silueta ei aproape cu poftă. Nu ştia dacă să râdă sau să se supere, atât era de în stilul lui Ben.

— Sunteţi sigur că vrea o valiză?

Lui Marie i se părea un cadou neinspirat. Spera ceva mai interesant de la Peter. Cum ar fi un teleobiectiv nou.

— O să facem o călătorie împreună şi m-am gândit… Iar călătoria e o surpriză. Vreau să ascund biletele în bagaje.

Cinci sute de dolari pe o valiză de import ca să ascunzi nişte bilete? Benjamin Avery, ce extravaganţă! Trebuie să-i fi mers bine în ultimii doi ani.

— E o fată norocoasă.

— Nu, eu sunt norocosul.

— E luna de miere?

Marie se simţea jenată de propria curiozitate, dar era minunat să afle atâtea lucruri despre el şi poate… Poate o să… îşi păstră zâmbetul detaşat, plăcut şi rece când el scutură din cap.

— Nu. Doar o călătorie de afaceri. Dar ea nu ştie încă de ea. Deci, ce credeţi? Cea maron, sau cea verde închis?

— Cea maron cu dungă roşie. Mi se pare grozavă.

— Şi mie.

Aprobă încântat alegerea lui Marie şi-i făcu semn vânzătoarei. Cumpără trei piese şi-i ceru fetei să le trimită paravion la New York. Deci locuia acolo. Se întoarse.

— Mulţumesc pentru ajutor, domnişoară…

— Adamson. Mi-a făcut plăcere şi-mi cer scuze dacă am pus prea multe întrebări. Sărbătorile au un efect ciudat asupra mea.

— Şi asupra mea. Dar e o perioadă plăcută. Chiar şi la New York şi asta înseamnă mult.

— Acolo locuiţi?

— Când sunt acasă. Călătoresc mult pentru afaceri.

Asta tot nu-i spunea dacă lucra sau nu pentru Michael, dar ştia că nu poate întreba. Şi brusc, o străpunse o durere; apropierea de el, dorinţa de a afla despre cineva care oricum nu mai exista pentru ea, sau n-ar fi trebuit să mai existe. Apoi el o privi din nou, de parcă ceva l-ar fi tulburat. Ea simţi cum i se opreşte inima, dar zâmbetul lui îi spuse că habar n-avea cine este. Trase puţin de pălărie, ca să fie sigură că nu se pot vedea plasturii şi-l strânse pe Fred mai tare în braţe, în timp ce Ben continua s-o privească.

— Ştiu că e o nebunie, spuse el, dar pot să vă invit undeva să bem ceva? Am un avion peste câteva ore, dar am putea traversa la *St. Francis,* dacă…

Ea îi întoarse zâmbetul, clătinând din cap.

— Mă tem că şi eu am un avion de prins. Dar mulţumesc pentru invitaţie, domnule Avery.

Zâmbetul lui păli.

— De unde-mi ştiţi numele?

— Am auzit-o pe vânzătoare.

El ridică din umeri şi o privi cu regret. Era incredibil de frumoasă. Şi, indiferent cât de tare ajunsese s-o iubească pe Wendy în cele trei luni de când începuse relaţia lor, putea totuşi să bea ceva cu o fată frumoasă. Păcat că pleca şi ea din oraş. Apoi îi veni o idee.

— Unde plecaţi, domnişoară Adamson?

— La Santa Fe, New Mexico.

Părea la fel de dezamăgit ca un şcolar şi ea râse de expresia lui.

— Fir-ar să fie. Speram că mergeţi la New York. Am fi putut să facem drumul împreună.

— Sunt convinsă că doamna cu valizele ar fi apreciat asta.

Ochii ei îl certau, dar numai puţin şi de data aceasta râseră amândoi.

— *Touche.* Atunci, poate data viitoare.

— Veniţi des la San Francisco?

Era din nou intrigată.

— Nu, dar o să vin. Apoi, cu o privire către valize şi cu un zâmbet, adăugă: O să venim. Firma mea are un proiect mare aici. Probabil că o să petrec mai mult timp aici decât la New York.

— Atunci probabil că o să ne mai întâlnim.

Dar vocea ei suna aproape trist. În definitiv, era doar Ben. Nu

conta cât de des îl vedea, tot nu era Michael. Vânzătoarea îi întrerupse reveria şi-şi dădu seama că era timpul că plece. Se uită la el un lung moment, cât scrise cecul pentru suma pe care i-o ceruse vânzătoarea, apoi îl atinse pe braţ. El îşi ridică surprins privirea şi ea şopti: „Crăciun fericit", înainte de a dispărea. După ce termină cecul, Ben privi în jur şi constată cu dezamăgire că ea plecase. Îl părăsise atât de brusc. Cercetă magazinul cât putu de bine, printre hoardele de clienţi de Crăciun, dar nu era de găsit. Ieşise pe uşa laterală şi chemă un taxi. Se simţea obosită şi avea inima grea. Fusese o dimineaţă lungă.

Îi dădu şoferului adresa veterinarului, îl lăsă pe Fred acolo şi sări înapoi în taxi, ca să se întoarcă acasă. Deja împachetase bagajele. Nu trebuia decât să-şi ia valizele şi să pornească spre aeroport. Se simţea puţin nedreaptă pentru că-l lăsa pe Fred acasă, dar nu-l voia cu ea de data aceasta şi se oprea de prea multe ori în cele trei săptămâni cât avea să lipsească de acasă. Era o călătorie pe care trebuia s-o facă singură. Ultimele ei momente ca Nancy McAllister, sfârşitul unei vieţi, începutul uneia noi. Privi în jurul ei pentru o ultimă dată înainte de plecare, de parcă nu s-ar fi aşteptat să-l mai vadă exact la fel; iar când închise uşa în urma sa, şopti un cuvânt. Îl spuse pentru ea, pentru Ben, pentru Michael şi pentru toţi cei pe care-i iubise… adio. Avea lacrimi în ochi când coborî în goană scările, cu aparatul de fotografiat şi cu valiza în mână.

Capitolul 18

Nu-l lăsase pe Peter să vină la aeroport. Aşa cum plecase singură, acum voia să se întoarcă singură. Călătoria aceea avusese ceva magic. Fusese o oază de linişte şi de muncă îndârjită. Pe drum aproape că nu vorbise cu nimeni; nu făcuse decât să observe şi se lăsase să se piardă în propriile gânduri. Dar, pe măsură ce treceau zilele, sufletul îi era din ce în ce mai uşor. Întâlnirea cu Ben Avery fusese un şoc. Reînviase prea multe amintiri. Dar acum se terminase. O ştia. Putea trăi cu ideea. Noua ei viaţă începuse.

Ziua de Crăciun se pierduse printre celelalte, în timp ce făcea fotografii în zăpadă, la Taos. Fusese tentată să schieze, dar n-o făcuse. Îi promisese lui Peter să evite riscul unui accident şi soarele în exces. Şi se ţinuse de cuvânt. La fel şi el. Îl anunţase când se întorcea, dar îi ceruse să nu vină la aeroport, iar el nu venise. Marie privi cu uşurare prin aeroport. Era singură, în mijlocul unei mulţimi de străini. Era plăcut să te pierzi în mulţime. O făcea să se simtă invizibilă şi în siguranţă. Petrecuse multă vreme învăţând să fie invizibilă în ultimele optsprezece luni. Acoperită de bandaje mai tot timpul, i se păruse important să nu fie văzută. Acum atrăgea atenţia mai tare decât când era înfăşurată în bandaje: felul în care se mişca, hainele pe care le purta, pălăria mare, *Stetson,* pe care o cumpărase în călătorie ca să-i ascundă ultimele bandaje de pe frunte, blugii negri şi jacheta de piele de oaie, toate contribuiau la a o face foarte vizibilă, pur şi simplu pentru că era greu să ascundă felul ei de frumuseţe. Dar încă nu era conştientă de cât de uluitoare era.

Opri un taxi chiar la ieşirea din terminal, îi dădu şoferului adresa şi se lăsă pe pernele maşinii cu un suspin. Era obosită. Era aproape ora unsprezece şi se sculase de la cinci ca să facă fotografii. Se uită la ceas şi-şi promise să fie în pat înainte de miezul nopţii. Trebuia. A doua zi era o altă zi importantă. Stătuse departe până în clipa cea mare. A doua zi de dimineaţă, la ora nouă, Peter îi scotea ultimul plasture. Nimeni altcineva nu ştiuse că mai purta plasturi. Dar ea ştia. Iar acum dispăreau şi acestea. Urma să petreacă dimineaţa singură după ce pleca din cabinetul lui, apoi se reîntâlneau pentru a sărbători. Nu mai urma nicio operaţie, niciun fel de copci, niciun fel de leucoplast. Avea să fie exact ca oricine altcineva. Numele ei devenise legal. Se născuse Marie Adamson.

Şoferul o lăsă în faţa blocului ei şi ea urcă încet scările, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească apartamentul altfel decât îl lăsase. Dar era acelaşi şi fu surprinsă să se simtă într-un fel dezamăgită. Apoi râse de ea însăşi. Ce voia? Îi spusese lui Peter să n-o aştepte. Se gândea să găsească o fanfară ascunsă în dormitor? Pe Peter sub pat? Ceva. Nu

era sigură ce anume. Îşi scoase hainele de pe ea, gândindu-se la ce găsise acasă. Avea multe pe suflet. Ce însemna faptul că Peter terminase lucrul la faţa ei? Dacă nu-l mai vedea niciodată? Dar asta era o zi după „dezvăluirea" finală a feţei ei. Peter ţinea la ea ca persoană, nu ca pacientă. Ştia şi asta. Dar se simţea ciudat de nesigură în timp ce stătea acolo, în întuneric, dorindu-şi să vină cineva să-i spună că totul e în regulă, că nu e singură, că avea să se descurce ca Marie Adamson.

— O, fir-ar să fie. Ce contează că sunt singură?

Se ridică brusc şi se privi în oglindă în timp ce rostea cuvintele, apoi enervată îşi luă aparatul de fotografiat şi aproape că-l mângâie. Asta era tot ce-i trebuia. Era doar obosită după călătorie. Era o prostie să-şi facă griji pentru că era singură, pentru viitor, pentru Peter… Cu un suspin adânc se urcă la loc în pat. Avea lucruri mai importante la care să se gândească, de exemplu la munca ei.

Se trezi puţin după ora şase dimineaţa, iar la şapte şi jumătate era îmbrăcată şi ieşea din casă. La nouă, când ajunse la biroul lui Peter, trecuse deja pe la piaţa de flori şi făcuse fotografii. Mai adăugase câteva clişee la seria din Chinatown. Şi-l luase pe Fred de la veterinar.

— Măi, ce vioaie arăţi în dimineaţa asta şi ce frumoasă! Ce jachetă superbă!

Peter privi admirativ la haina de coyot pe care o cumpărase pe un preţ de nimic în New Mexico. O purta peste blugi, cu un pulover cu guler mare şi cu cizme. Şi avusese pe cap *Stetson* neagră până intrase în cabinet. Apoi îi zâmbi cu un surâs pe care Peter nu i-l mai văzuse niciodată, ţinu pălăria deasupra coşului de hârtii o fracţiune de secundă înainte de a o îndesa în el.

— Şi asta, doctore Gregson, este ultima oară când mai port pălărie.

El dădu din cap. Înţelegea cât de important era gestul.

— N-o să mai ai de ce.

— Mulţumită ţie.

Ar fi vrut să-l sărute, dar ochii ei îi spuseră tot ce avea nevoie să ştie. Privindu-l, realiză că-i fusese dor de el. După ziua aceea nu mai era doctorul ei. Avea să fie prietenul ei şi orice altceva avea să-l lase să fie pentru ea. Încă nu clarificaseră asta, cu toate că el îi spunea deseori că o iubeşte. Ea nu făcuse încă ultimul pas, iar el n-o presase.

— Mi-a fost dor de tine, Peter.

Îi atinse uşor braţul înainte de a se aşeza pe scaunul atât de familiar. Închise ochii şi aşteptă. El o privi o clipă, apoi îşi luă locul obişnuit, pe scaunul rotativ din faţa ei.

— Grăbită eşti în dimineaţa asta.

— După douăzeci de luni, tu n-ai fi?

— Ştiu, draga mea, ştiu.

Marie auzi clinchetul instrumentelor delicate în tăviţa de metal şi

simţi cum plasturele este îndepărtat uşor de pe fruntea ei. Cu fiecare milimetru de piele dezvelită se simţea mai liberă, până când simţi că nu mai avea niciun pic de plasture şi auzi scăunelul cu roţi îndepărtându-se de ea.

— Acum poţi să deschizi ochii, Marie. Şi să te uiţi în oglindă.

Marie făcuse drumul acesta de mii de ori. La început doar ca să vadă o mică luminiţă, o aluzie, o promisiune, apoi bucăţi din ce în ce mai mari ale întregului. Dar niciodată nu văzuse faţa lui Marie Adamson complet liberă de plasturi, de copci sau alte amintiri a ceea ce se petrecea. Nu-şi mai văzuse faţa pe de-a-ntregul de pe vremea când era faţa lui Nancy McAllister, cu aproape doi ani în urmă.

— Du-te. Priveşte-te.

Era o nebunie. Aproape că se temea. Dar se ridică în tăcere, se îndreptă încet către oglindă, apoi rămase acolo, zâmbind fericită, cu un fir argintiu de lacrimă curgându-i pe obraz. El rămase în spatele ei, la distanţă. Era momentul ei şi numai al ei.

— O, Doamne, Peter! E minunat.

El râse încet.

— Nu este minunat, prostuţo. Tu eşti minunată. Asta eşti tu, să ştii.

Ea nu putu decât să dea din cap în tăcere. Apoi se întoarse să-l privească. Nu că faţa ei s-ar fi schimbat prea mult fără cele câteva fâşii de plasture de pe frunte, ci era faptul că se terminase. Acum era Marie pe de-a-ntregul.

— O, Peter…

Fără să mai spună altceva, se aruncă în braţele lui şi-l strânse tare. Rămaseră aşa multă vreme, apoi el se desprinse din îmbrăţişare şi-i şterse lacrimile.

— Uite, pot să mă şi ud şi nu mă topesc.

— Şi poţi să stai şi la soare, dar nu prea mult. Şi poţi să faci orice doreşti, tot restul vieţii tale. Ce e pe locul întâi în agendă?

— Munca.

Chicoti şi se aşeză pe scăunelul rotativ de pe care se ridicase el, îşi strânse genunchii sub bărbie şi începu să se învârtească.

— Dumnezeule, o să-şi rupă un picior la mine în birou. Exact ce-mi trebuia.

— Chiar dacă mi-l rup, tot plec de aici pe picioarele mele, iubitule. Am de sărbătorit o viaţă în dimineaţa asta.

— Mă bucur să aud.

După toate aparenţele şi Fred se bucura. Sărea, dădea din coadă şi lătra, de parcă ar fi înţeles ce se spusese. Râseră amândoi, iar Peter se aplecă să-l mângâie pe cap.

— Rămâne stabilit pentru prânz?

În ochi avea o expresie de teamă şi pe Marie o impresionă. Înţelegea şi ea ce simţea Peter. Abandonare. Teamă. Avea ea să-l mai

dorească în viaţa ei după ce nu mai avea nevoie de el? Părea extrem de vulnerabil şi ea îi întinse o mână.

— Sigur că rămâne stabilit, prostule. Peter… întotdeauna va fi timp pentru tine în viaţa mea. Mereu. Sper că ştii asta. Eşti singurul motiv pentru care mai am încă o viaţă.

— Nu. Altcineva este răspunzător pentru asta.

Marion Hillyard. Dar ştia cât detesta ea numele acesta, aşa că nu-l pronunţă. Niciodată nu înţelesese de ce reacţiona Marie aşa, dar o lăsase în pace.

— Mă bucur că am fost aici ca să te ajut. Voi fi întotdeauna, dacă ai nevoie de mine, pentru… pentru altceva.

— Bine. Atunci ai grijă să mă hrăneşti la douăsprezece şi jumătate.

Conversaţia fusese destul de serioasă. Se ridică şi se înfăşură în noua ei haină de coyot.

— Unde ne întâlnim?

El sugeră un restaurant lângă docuri, de unde puteau privi feriboturile şi vapoarele traversând golful şi dealurile de la Berkeley în fundal.

— Cum, ţi se pare?

— Perfect. S-ar putea să mă duc acolo şi să petrec dimineaţa făcând fotografii.

— Aş fi dezamăgit dacă ai face altceva.

Deschise uşa cabinetului cu o plecăciune, iar ea îi făcu cu ochiul la plecare, dar nu se duse direct la docuri, cum promisese. Se duse în oraş să facă cumpărături. Deodată simţise dorinţa de a cumpăra ceva superb pe care să-l poarte la prânzul cu Peter. Era cea mai specială zi din viaţa ei şi voia să se bucure de fiecare clipă a ei. În taxi îşi privi carnetul de cecuri şi se simţi recunoscătoare pentru banii pe care-i câştigase înainte de Crăciun, pe unele din lucrările sale. Îşi putea permite să fie puţin extravagantă şi să-i cumpere şi lui Peter ceva.

Găsi o rochie de caşmir de o culoare pală, care se mula ameţitor pe silueta ei şi se opri la coafor. Era prima oară de ani de zile când îşi purta părul pe spate, dezvelindu-şi toată faţa. Îşi cumpărase o pereche de cercei mari de aur şi un cordon dintr-o frânghie de satin împletit, cu o cataramă din scoică. Pantofi de antilopă bej, cu poşetă asortată, parfumul ei preferat şi arăta perfect pentru prânzul cu doctorul Peter Gregson. Sau cu oricine altcineva. Era o femeie care ar fi făcut inima oricărui bărbat să se oprească.

Ultima oprire fu la *Shreve's* unde, de parcă ar fi făcut o precomandă, găsi exact ce dorise, dar nu crezuse să vadă vreodată. Era un capac de ceas făcut ca o faţă micuţă şi ştia că Peter avea un ceas de buzunar pe care-l purta uneori şi pe care-l iubea foarte mult. Avea să graveze data pe el mai târziu, dar pentru moment era suficient. Ceru să fie ambalat ca un cadou, chemă un taxi şi ajunse la restaurant exact

când el se aşeza. Aproape că explodă de fericire privindu-i faţa când se apropie de el. Mai erau şi alţii în restaurant care o priveau admirativ, dar niciunul cu tandreţea lui Peter Gregson.

— Chiar tu eşti?

— Cenuşăreasa, la ordinele dumneavoastră. Îţi place?

— Dacă-mi place? Sunt copleşit. Ce ai făcut toată dimineaţa? Cumpărături?

— Sigur că da. E o zi specială.

Îi reînvia sentimente pe care nu credea să le mai aibă. Ar fi vrut s-o sărute acolo, în restaurant. În loc de asta o strânse de mână şi-i zâmbi fericit.

— Mă bucur atât demult că eşti fericită, draga mea.

— Sunt. Dar nu numai din cauza feţei mele. Mâine e expoziţia şi… şi munca mea şi viaţa mea… şi… tu.

Ultimul cuvânt îl spusese foarte încet.

Pentru el momentul însemna atât demult, încât nu putu decât să glumească.

— Eu vin după toate aceste lucruri, nu? Nu cumva l-ai uitat pe Fred?

Râseră. El comandă *Bloody Mary* pentru amândoi, apoi se gândi mai bine şi ceru şi şampanie.

— Şampanie? Dumnezeule!

— De ce nu? Şi am închis cabinetul pentru restul după-amiezii. Sunt cât se poate de liber, dacă nu cumva, bineînţeles… Nici măcar nu se gândise la asta: Dacă nu ai alte planuri.

— Să fac ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Să lucrezi?

Se simţea un prost pentru că întrebase.

— Nu fi caraghios. Hai să mergem să ne distrăm azi.

El râse de răspunsul ei.

— Ce ţi-ar plăcea cel mai mult să faci?

Marie încercă să se gândească, dar nu găsi nimic, apoi îl privi cu un zâmbet larg.

— Să merg la plajă.

— În ianuarie?

— Sigur, Suntem în California, nu în Vermont. Am putea să mergem cu maşina la Stinson şi să ne plimbăm pe plajă.

— Bine. E uşor să te mulţumească omul.

Dar plimbările cu ei pe plajă deveniseră foarte speciale pentru ea şi dorea să-i ofere cadoul într-un loc deosebit. Nu era sigură că poate rezista până acolo. Dar rezistă. Aşteptă până spre sfârşitul după-amiezii, când se plimbau mână-n mână pe plaja bătută de vânt. Haina de blană o apăra de briza rece care aducea ceaţa.

— Am ceva pentru tine, Peter.

El o privi surprins, de parcă n-ar fi înţeles, apoi ea scoase cutiuţa frumos împachetată.

— O să-l dau la gravat, dacă-ţi place.

— Marie, e revoltător. N-ar fi trebuit… nu voiam să…

Era impresionat şi emoţionat când deschise cutiuţa, dar fu încântat când îi văzu conţinutul. O îmbrăţişă strâns:

— De ce ai făcut aşa ceva? O certă blând.

— Pentru că tu eşti un caraghios şi nu faci niciodată nimic pentru mine.

El râse de privirea jucăuşă din ochii ei şi de data aceasta o luă în braţe şi o sărută lung şi tandru. Iar de data aceasta îl sărută şi ea.

— Vrei să… poate ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse el după câteva minute.

Ea dădu din cap, tăcută şi-l urmă spre maşină, dar expresia ei nu era la fel de sobră ca a lui. Când ajunseră la ea acasă, se întoarse şi-l privi zâmbind:

— Mai am ceva pentru tine, Peter. Aş vrea să urci cu mine, dacă ai timp.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Ea urcă scările înaintea lui, în tăcere, iar când deschise uşa apartamentului nu aprinse luminile. Traversă camera de zi, întoarse şevaletul cu faţa spre interiorul camerei, apoi aprinse lumina. Pe şevalet era peisajul ei cu băieţelul parţial ascuns în frunzişul copacului. Îl terminase pentru el înainte de a pleca în vacanţă, dar îl păstrase pentru ziua aceea, pentru momentul acela. El o privi ca şi cum n-ar fi înţeles.

— E pentru tine, Peter. L-am început cu multă vreme în urmă. Şi l-am… l-am terminat pentru tine.

— O, iubito…

Se apropie de tablou cu ochi sclipitori şi cu o expresie blândă pe faţă, de parcă n-ar fi putut crede ce făcea pentru el. Fusese o zi plină de emoţii şi surprize. Pentru amândoi.

— Nu-l pot lua. Am deja atât de multe din lucrările tale. Dacă mi le dai mie pe toate, nu mai ai ce expune.

— Tu ai fotografii, Peter. Asta e altceva. Este semnul renaşterii mele. E prima oară când pictez din nou. Şi… tabloul ăsta a însemnat mult pentru mine. Vreau să fie al tău. Te rog.

Acum avea lacrimi în ochi, iar el se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Este minunat. Îţi mulţumesc. Nu ştiu ce să spun. Eşti atât de bună cu mine.

— Nu trebuie să spui nimic, murmură ea, în lumina blândă a apusului, cu muzica sirenelor auzindu-se în depărtare.

Capitolul 19

— Dragul meu, poţi să-mi tragi fermoarul?

Se întoarse cu spatele la el.

— Aş prefera să ţi-l trag în jos, nu în sus.

— Hei, hei, Peter.

Marie îl privi ameninţătoare şi amândoi râseră. El purta o haină de seară, iar ea tocmai îmbrăcase o rochie neagră, superb croită, cu mâneci largi şi cu talie îngustă, dintr-un material care lăsa să i se vadă silueta şi nimic mai mult. Era superbă, iar Peter era impresionat.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar nimeni n-o să se uite la lucrările tale. Toţi or să se uite la tine.

— Nu zău?

El râse de neîncrederea ei evidentă şi-şi îndreptă cravata pe care o purta la cămaşa albastru-deschis.

Împreună alcătuiau un cuplu remarcabil.

— Au pus totul cum ai vrut tu? N-am avut timp să te întreb.

Când se trezise, la ora opt, ea era deja plecată. Marie îi zâmbi, privindu-l cum termină de îmbrăcat.

— Da, au pus totul exact cum am dorit eu. Mulţumită ţie. Am impresia că le-ai spus să facă cum vreau eu, „că dacă nu…”. Tu sau Jacques.

Proprietarul galeriei era cel mai vechi şi mai bun prieten al lui Peter.

— Mă simt îngrozitor de răsfăţată. Genul *artiste*.

— Aşa şi trebuie. Munca ta este foarte importantă, draga mea. O să vezi.

Şi într-adevăr aşa se întâmplă. Cronicile din revistele de a doua zi erau spectaculoase. Stăteau amândoi la cafea, în apartamentul ei şi zâmbeau citindu-le.

— Nu ţi-am spus eu? Părea chiar mai mulţumit decât ea. Eşti un star.

— Eşti nebun.

Se aşeză la el în braţe şi mototoli ziarul.

— Aşteaptă puţin. Până săptămâna viitoare or să te sune toţi agenţii fotografici din ţară.

— Iubitule, ţi-ai ieşit din minţi.

Dar nu era prea departe de adevăr. Până lunea următoare începuse să primească telefoane din Los Angeles şi Chicago. Toată povestea îi făcea o plăcere nebună. Şi se amuză de fiecare telefon pe care-l primi. Până o sună Ben Avery. Se întâmplă într-o după-amiază de joi, pe când developa un film. Auzi telefonul sunând, se şterse pe mâini şi se duse în bucătărie să răspundă. Bănuia că e Peter. Spusese că o sună ca

să o anunţe la ce oră vine în seara aceea. Avea o şedinţă fixată pentru după-amiază. Dar ea avea destul de lucru ca să nu se plictisească; după expoziţie urmase o adevărată avalanşă de comenzi.

— Alo?

— Domnişoara Adamson?

— Da.

Nu recunoscu vocea şi zâmbetul pe care-l pregătise pentru Peter păli rapid.

— Nu ştiu dacă ne-am cunoscut sau nu, dar am întâlnit o domnişoară Adamson ultima oară când am fost aici. Făcea cumpărături de Crăciun… eu am cumpărat nişte valize şi…

Se simţea ca un prost perfect, mai ales că pentru o clipă care i se păru o eternitate, ea nu spuse nimic.

Deci Ben era. Fir-ar să fie. Cum de o găsise? Şi de ce se deranjase s-o caute?

— Eu… dumneavoastră eraţi?

Era tentată să spună că nu, dar de ce să mintă?

— Cred că da.

— Bine. Cel puţin ne cunoaştem. Vă sun pentru că v-am văzut lucrările la *Galeria Montpellier,* pe Post Street. Sunt extrem de impresionat şi la fel şi colega mea, domnişoara Townsend.

Marie deveni curioasă. Oare era fata pentru care cumpărase valizele? Dar nu putea întreba. Oftă şi se aşeză.

— Mă bucur că v-au plăcut, domnule Avery.

— Vă amintiţi numele meu!

— Am memorie bună.

— Ce noroc pe dumneavoastră… Eu am o memorie de melc şi în meseria mea nu e deloc un avantaj, credeţi-mă. În orice caz, aş dori foarte mult să ne întâlnim şi să discutăm despre lucrările dumneavoastră.

— În ce sens?

Ce dracu' era de discutat?

— Construim un centru medical aici, în San Francisco, domnişoară Adamson. O să fie un proiect grandios şi am vrea să folosim lucrările dumneavoastră în fiecare dintre clădiri, ca temă centrală a decorului. Încă nu ştim exact cum, dar ştim că vrem să folosim lucrările dumneavoastră. Am vrea să lucrăm cu dumneavoastră. Ar putea fi şansa carierei dumneavoastră.

O spuse cu imensă mândrie şi în mod evident se aştepta la un strigăt de entuziasm, un oftat, orice altceva decât ce auzi.

— Înţeleg. Ce firmă reprezentaţi?

Aşteptă, ţinându-şi respiraţia, dar ştia deja răspunsul, înainte ca el să rostească cuvintele.

— *Cotter-Hillyard,* din New York.

— Nu, mulţumesc, domnule Avery, nu mă interesează.

— De ce nu? Părea uluit. Nu înţeleg.

— Nu vreau să intru în amănunte, domnule Avery, dar nu mă interesează.

— Nu ne putem întâlni să discutăm?

— Nu.

— Dar am vorbit deja cu… eu…

— Răspunsul e nu. Vă mulţumesc pentru telefon.

Apoi, foarte încet, puse receptorul în furcă şi se întoarse în camera obscură. Nu avea să facă afaceri cu ei. Asta-i mai trebuia. Terminase cu Michael Hillyard. N-o voise ca soţie; ea nu-l voia ca patron. Sau ca orice altceva.

Telefonul sună din nou, înainte de a închide uşa camerei obscure, bănui că era din nou Ben, dar hotărî să rezolve problema o dată pentru totdeauna. Se întoarse la telefon, ridică receptorul şi aproape că strigă în receptor:

— Răspunsul e nu. V-am spus asta.

Dar vocea de la celălalt capăt al firului nu era a lui Ben, era a lui Peter.

— Dumnezeule mare, ce am făcut?

Pe jumătate râdea, pe jumătate era uluit. Marie simţi cum începe să se relaxeze la auzul vocii lui.

— Of Isuse! Îmi pare rău. Tocmai m-a sunat cineva cu o cerere enervantă.

— Ca urmare a expoziţiei?

— Mai mult sau mai puţin.

— Galeria n-ar trebui să dea numărul tău de telefon nebunilor. De ce nu preiau ei mesajele?

Era supărat.

— Cred că o să-i sugerez asta lui Jacques.

Peter era speriat la ideea că un nebun o suna pe Marie.

— Te simţi bine?

— Sunt în regulă.

Dar părea zguduită şi el îşi dădu seama.

— Bine, ajung acolo într-o oră. Nu mai răspunde la telefon până nu ajung eu. Dacă după asta sună cineva, rezolv eu.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi închise şi îşi dădu seama că se simţea vinovată pentru că nu-i spusese adevărul despre telefon. Ben Avery nu era un nebun, singura lui problemă era că lucra pentru Michael Hillyard. Dar nu voia să-i spună lui Peter că asta era ceea ce o înnebunea. Nu trebuia să ştie cât de sensibilă era la subiectul Michael Hillyard. Dar se vindeca pe zi ce trecea. Şi, din fericire, Ben nu mai sună în seara aceea. Aşteptă până a doua zi. Iar atunci o surprinse chiar când pleca la lucru.

— Bună dimineaţa, domnişoară Adamson. Ben Avery din nou.

— Uite ce e. Credeam că am lămurit asta aseară. Nu mă interesează.

— Dar nici nu ştiţi ce nu vă interesează. De ce nu vreţi să luaţi prânzul cu colega mea şi cu mine şi să stăm de vorbă? Nu poate să vă facă niciun rău, nu?

O, ba da, Ben, poate, sigur că poate.

— Îmi pare rău, sunt ocupată.

Nu ceda niciun milimetru, iar Ben, în camera sa de la hotel, îşi dădu ochii peste cap, uitându-se la Wendy. Nu avea niciun rost. Dar nu înţelegea de ce. Ce dracu' avea împotriva firmei *Cotter-Hillyard?* Nu avea sens.

— Dar mâine?

— Uite, Ben… domnule Avery… nu vreau. Nu mă interesează. Şi nu vreau să discut asta cu dumneavoastră, cu colega dumneavoastră, sau cu oricine altcineva. E destul de limpede?

— Din păcate, da. Dar cred că, din punct de vedere profesional, faceţi o mare greşeală. Dacă aveţi un agent, o să vă spună acelaşi lucru.

— Da, dar nu am. Aşa că nu trebuie să ascult decât de mine însămi.

— Greşeala dumneavoastră, domnişoară Adamson. Dar păstrăm legătura.

— E drăguţ din partea dumneavoastră că manifestaţi interes, dar vă rog, nu vă deranjaţi.

Capitolul 20

Era o zi îngheţată de februarie. Ben Avery, înfăşurat în palton ca o broască ţestoasă, alergă tot drumul de la ieşirea din metrou până la birou, pe Park Avenue. Avea să ningă până la sfârşitul zilei, ninsoarea se simţea în aer şi arăta ca şi cum de abia s-ar fi luminat de ziuă. Nu era nici ora opt încă. Dar Ben avea imens de lucru. Era prima zi după întoarcerea de pe Coastă, iar marea şedinţă cu Marion Hillyard era programată la zece şi jumătate. Avea multe veşti bune pentru ea.

În holul clădirii erau deja adunaţi oameni, iar liftul era aproape plin. Chiar şi la ora aceea, lumea oamenilor de afaceri era în mişcare. După ritmul mai lent din San Francisco şi din Los Angeles, întoarcerea la New York era un şoc. La Mecca oamenii începeau devreme. Dar măcar pe etajul lui nu părea să fi venit nimeni la lucru. Traversă culoarul lung, mochetat cu bej şi lambrisat, care ducea la biroul pe care i-l alocase Marion Hillyard când venise să lucreze pentru firmă. Era mai mic şi mult mai puţin frumos ca al lui Mike, dar era bine aranjat. Marion nu făcea economii când era vorba de birourile firmei *Cotter-Hillyard*.

Ben se uită la ceas în timp ce-şi scotea paltonul şi-şi frecă mâinile ca să şi le încălzească. Nu se putea obişnui cu vântul îngheţat şi cu frigul umed din New York. Uneori, iarna, se întreba dacă se mai încălzeşte vreodată, şi de ce suportă asta când există oraşe ca San Francisco, unde oamenii trăiesc într-un paradis al climei temperate tot timpul anului. Chiar şi biroul lui era îngheţat. Dar nu avea timp de pierdut. Îşi goli servieta pe birou şi începu să sorteze hârtiile şi rapoartele. Totul mersese splendid. Cu o singură excepţie minoră. Dar poate că se putea face ceva şi în privinţa ei. Se uită din nou la ceas, căzu pe gânduri, apoi se hotărî să încerce. Ar fi fost o realizare importanţă dacă se putea prezenta la şedinţă şi cu această ultimă veste bună.

Ben adusese cu el câteva mostre ale lucrărilor lui Marie Adamson; fusese nevoit să le cumpere de la galerie. Dar era sigur că meritaseră investiţia; o dată ce Marion şi Michael aveau să-i vadă stilul şi cât de bună era, probabil că Marion însăşi avea să se implice şi s-o convingă pe faţă să coopereze. Zâmbi gândului care pe Marie ar fi înfiorat-o.

Formă numărul ei şi aşteptă. Era o nebunie. La San Franscico era cinci şi un sfert dimineaţa, dar poate o putea prinde trează…

— Alo?

Vocea fetei era adormită când răspunse la telefon.

— Hm… domnişoară… domnişoară Adamson, îmi pare teribil de rău că vă fac asta, dar sunt Ben Avery de la New York. Intru într-o şedinţă în dimineaţa asta, cu preşedinta firmei noastre şi aş fi vrut mai

mult ca orice să-i pot spune că o să lucraţi cu noi la centrul medical. Mă gândeam că…

Dar Ben era deja conştient că făcuse o greşeală. O simţea în tăcerea care îl copleşi de la celălalt capăt al firului. Apoi ea izbucni brusc:

— La ora cinci dimineaţa? M-ai sunat ca să-mi spui despre şedinţa ta cu… pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de firmă ţăcănită e asta? Ţi-am spus o dată că nu, nu-i aşa? Ce dracu' mai trebuie să fac? Să-mi dau numărul la secret?

Ascultând-o, Ben închise ochii, jumătate de jenă, jumătate din altă cauză. Vocea. Era stranie. Nu ştia de ce, dar îi suna familiar. Şi nu suna deloc ca Marie Adamson. Era mai înaltă, mai tânără şi destul de diferită ca să-i deştepte o amintire care-l nedumerea. Cu cine semăna la voce? Dar nu-şi putea aminti.

— N-ai priceput încă, pentru Dumnezeu?

Cuvintele ei mânioase îl readuseră în prezent, la realitatea că vorbea într-adevăr cu Marie Adamson şi că aceasta era departe de a fi încântată de telefonul lui.

— Regret foarte mult. Ştiu că am făcut ceva nebunesc. Speram însă că…

— Ţi-am spus. Nu. Nu vreau să mai ascult, să mai discut, să mă mai gândesc sau să mai vorbesc cu tine despre nenorocitul vostru de centru medical. Acum, lasă-mă în pace.

După care îi închise telefonul şi Ben rămase cu receptorul în mână, zâmbind tâmp.

— Bine, băiete. Am ratat-o.

Spuse vorbele în gând, sau cel puţin aşa credea. Nu-l văzuse pe Mike rezemat de tocul uşii.

— Bine ai venit acasă. Ce ai ratat?

Mike nu părea prea îngrijorat. Era încântat să-şi vadă prietenul.

— Mă bucur să te văd, să ştii.

— E bine să fi din nou acasă. Dar e afurisit de frig în oraşul ăsta. Isuse. După San Francisco, s-ar putea să nu mă mai reobişnuiesc niciodată.

— O să facem tot posibilul să te ţinem în sud de acum încolo, delicatule. Îi zâmbi prietenului său: Şi ce era cu telefonul de adineauri?

— Singura bubă a călătoriei. Îşi trecu mâna prin păr, enervat şi se lăsă pe spătarul scaunului. Totul a mers exact cum am vrut. Mama ta o să fie extaziată de rapoarte. Cu o singură excepţie. E drept, o problemă minoră, dar voiam să fie totul perfect.

— Să încep să-mi fac griji?

— Nu. Sunt doar enervat. Am găsit un artist. O fată. Minunată ca fotograf. Vreau să spun, un talent cu adevărat extraordinar, nu doar o puştoaică cu un aparat de jucărie. E strălucită, l-am văzut expoziţia la

San Francisco şi am vrut s-o angajez pentru decorarea holurilor din clădirile principale. Ştii, motivul fotografic pe care l-am aprobat cu toţii, la ultima şedinţă înainte de plecarea mea.

— Şi?

— Şi mi-a spus să mă duc dracului. Nici nu vrea să discute.

— De ce? E prea comercial pentru ea?

Mike nu părea impresionat.

— Nici măcar nu ştiu de ce. S-a înfuriat de prima oară când am sunat-o. Nu văd nicio logică.

Dar Mike îi zâmbea cu o expresie de amuzament cinic.

— Sigur că are logică, naivul meu prieten. Vrea să scoată mai mulţi bani. Ştie cine suntem, aşa că vrea să se lase greu ca să ne lovească cu un contract gras. E chiar aşa de bună?

— Cea mai bună. Am adus câteva lucrări de-ale ei. Or să-ţi placă.

— Atunci poate că o să obţină ce vrea. Arată-mi-le mai târziu. Înainte de asta, vreau să te întreb ceva. Mike avea o expresie serioasă: Vreau să te întreb de câteva săptămâni.

— S-a întâmplat ceva?

Ben îi înţelegea rapid dispoziţia.

— Nu, de fapt mă simt ca un idiot pentru că te întreb. Demonstrează cât demult am pierdut contactul. Dar… Mă rog… e ceva între tine şi Wendy?

Ben îi cercetă pentru un moment figura, înainte de a răspunde. Mike părea curios, dar nu jignit. Evident, Ben ştiuse despre relaţia lui Mike cu Wendy. Dar nu era niciun secret că Mike nu ţinuse niciodată la ea. Cu toate acestea, Ben se simţea cam ciudat culegând ce aruncase vechiul lui prieten. Era prima oară când se întâmpla şi nu era sigur cum avea să reacţioneze Mike când avea să afle. Iar adevărul era că Wendy şi cu el se iubeau. Petrecuseră o lună minunată împreună, în călătoria pe Coastă. Wendy o numise în glumă luna lor de miere.

— Ei, Avery, care-i treaba? Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Dar acum lui Mike îi juca un zâmbet pe buze. Ştia deja.

— Mă simt ca un netrebnic pentru că nu ţi-am spus mai devreme, dar răspunsul e da. Te deranjează, Mike?

— De ce m-ar deranja? Mi-e jenă să recunosc că… Mă rog, n-am prea fost la curent cu lucrurile. Sunt sigur că Wendy ţi-a spus ce atent eram.

Spuse ultimele cuvinte pe un ton amar, dar Ben îi răspunse cu glas blând:

— Nu mi-a spus niciodată nimic, decât că nu eşti un om fericit. Iar asta nu e tocmai o surpriză pentru niciunul din noi, nu-i aşa? Nu m-am băgat peste tine, Mike. Vreau să ştii asta. Voi doi aţi încetat să vă mai vedeţi o vreme. Şi, ca să-ţi spun adevărul, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru ea.

— Am bănuit asta de când ai angajat-o. E o fată tare bună. Mai bună decât merit eu. Apoi zâmbi din nou: Şi mai bună decât meriţi şi tu. Hei, stai o clipă. Acum avea în privire amuzament: Nu cumva e ceva serios?

Ben îi zâmbi, apoi dădu din cap:

— Aşa cred.

— Isuse! Vorbeşti serios? Te gândeşti să te însori?

Era uluit. Unde fusese? De ce nu băgase de seamă? Sigur, Ben fusese plecat o lună, dar… nu fusese atent la asemenea lucruri de mai bine de doi ani.

— Să fiu al naibii. Avery însurat. Isuse, eşti sigur?

— N-am spus asta. Dar ne gândim. Aş zice că sunt şanse. Ai vreo obiecţie?

Dar ştiau amândoi că glumeşte. Momentul jenant trecuse deja.

— De niciun fel. Clătină din cap, zâmbind: Mi se pare că am sărit câte o pagină ici şi colo. Sau aţi fost ieşit din comun de discreţi?

— Nu, deloc. Dar tu ai fost ieşit din comun de ocupat. Numai muncă, fără distracţie, te va face bogat şi celebru în domeniul tău, dar te scoate complet din circulaţie în privinţa bârfei din birouri.

Ben glumea doar pe jumătate şi Mike o ştia.

— Ai fi putut să-mi spui, nemernicule.

— Ai dreptate şi-mi pare rău şi când o să am de dat veşti mari o s-o fac. Şi, vorbind de asta, nu vrei să-mi fi…

Apoi ar fi vrut să-şi fi muşcat limba pentru ce avusese de gând să spună. El era cavalerul de onoare al lui Michael în seara când se petrecuse accidentul, iar acum aproape că-l rugase pe Mike să-i fie cavaler de onoare.

— Lasă. E destul timp.

Mike se ridică, clătină din cap şi se duse să-i strângă mâna prietenului său, dar în ochi avea din nou ceva întunecat şi ascuns. Ştia perfect ce avusese Ben pe limbă.

— Felicitări, bătrâne. Zâmbetul era sincer, dar la fel şi durerea: Şi nu-ţi face griji pentru fotografa din San Francisco. Dacă e atât de bună cum spui, îi oferim un contract gras şi o afacere bună şi o să cedeze. Se joacă numai.

— Sper să ai dreptate.

— Crede-mă. Am.

Mike îl salută şi dispăru, lăsându-l pe Ben să se gândească la ce spusese. Acum, că Mike ştia, se simţea uşurat. Îi părea însă rău pentru stupida lui lipsă de tact. Chiar şi după atâta timp, orice referire la Nancy aducea durere în ochii prietenului său. Se detesta pe sine însuşi pentru că abordase subiectul, dar fusese o întrebare firească şi nu se gândise înainte de a o pune. Clătină cu regret din cap, apoi se întoarse la muncă. Avea mai puţin de o oră înainte de marea întâlnire cu

Marion. Şi i se păru că nu trecuseră decât câteva clipe până când Wendy îi bătu la uşă şi-l salută cu un zâmbet.

— Haide, Ben. Trebuie să fim la Marion în birou în cinci minute.

— Deja? Îşi ridică agitat privirea, apoi îi zâmbi. Wendy era exact ce-şi dorise întotdeauna. Apropo, i-am spus lui Mike azi-de-dimineaţă.

Părea mulţumit de sine.

— I-ai spus ce?

Wendy era cu gândul la centrul medical de la San Francisco şi la şedinţa cu Marion. Şedinţele cu marea zeiţă albă a arhitecturii o speriau întotdeauna de moarte.

— I-am spus despre noi, prostuţo. Cred că a fost chiar încântat.

— Mă bucur.

De fapt nu-i păsa, dar ştia că pentru Ben era important. Ea nu mai dădea doi bani pe Mike. Fusese lipsit de sentimente şi de căldură, absent în fiecare moment pe care-l petrecuseră împreună. Era ca şi cum nici nu s-ar fi petrecut nimic între ei.

— Eşti gata pentru şedinţă?

— Mai mult sau mai puţin. Am sunat la Adamson din nou azi-dimineaţă. Mi-a spus să mă duc dracului.

— Ce păcat!

Discutară liniştit cât parcurseră holul până la liftul particular care ducea în turnul de fildeş al lui Marion, la ultimul etaj. Totul la etajul acela era de culoarea nisipului, chiar şi liftul, care era mochetat în întregime, pe pereţi şi pe plafon. Era ca şi cum ar fi urcat într-un pântec matern, tăcut, moale, de culoare crem, până când brusc ajungeau la etajul care adăpostea biroul lui Marion, cu panorama lui spectaculoasă. Wendy simţea cum i se umezesc palmele. Marion Hillyard o făcea întotdeauna să se simtă aşa, oricât ar fi fost de amabilă; Wendy văzuse ce se afla sub stăpânirea şi calmul ei.

— Speriată? şopti Ben încet, în timp ce dădeau colţul, către uşa de crom şi sticlă a sălii de şedinţe.

— Poţi să fi sigur.

Râseră unul la altul, apoi se aşezară în linişte la locurile lor în camera lungă, plină de plante. Pe unul din pereţi era un tablou de Mary Cassatt, pe altul un Picasso de tinereţe, iar în faţa lor se întindea New York-ul, o privelişte minunată care o ameţea pe Wendy de fiecare dată când se afla acolo, la etajul şaizeci şi cinci. Era ca decolarea unui avion, cu excepţia liniştii, întotdeauna Marion părea să se mişte înconjurată de linişte.

La masa lungă, din sticlă fumurie, erau aşezaţi douăzeci şi doi de oameni când Marion îşi făcu în fine apariţia, flancată de George, de Michael şi de secretara ei Ruth. Ruth ducea un braţ de dosare, iar George îi încredinţase frâiele lui Michael şi era uimit de cât de uşurat se simţea.

Numai Marion părea interesată de grup şi cercetă feţele una câte una, ca să se asigure că toată lumea era prezentă. Avea aceeaşi culoare nisipie ca decorul, dar Wendy îşi spuse că nu era decât paloarea newyorkeză. Se obişnuise atât de mult să vadă feţe bronzate, încât era şocant să se întoarcă la New York şi să vadă cât de palidă era lumea în mijlocul iernii din est.

Dar Marion era la fel de elegantă ca întotdeauna, într-o rochie ce părea a fi *Givenchy* sau *Dior,* din lână neagră, simplă, înveselită de patru rânduri de perle mari, perfecte. Lacul de pe unghii era întunecat şi părea neobişnuit de palidă şi-şi spuse că probabil lucra prea mult la proiectul acesta şi la încă zece alte proiecte. Mama lui era implicată în fiecare lucru care se făcea la firmă. Aşa era ea. Iar Michael îi călca pe urme. Marion îi admira devotamentul total din ultimii doi ani. Aşa se menţineau în formă imperiile, învigorate cu sângele celor care le hrăneau. Paznicii sacri. Păstrătorii Sfântului Graal.

Marion vorbi prima. Luă primul dosar din faţa lui Ruth şi începu să pună întrebări grupurilor, departamentelor, discutând diversele probleme care apăruseră la ultima şedinţă, verificând soluţiile. Totul merse bine până ajunse la Ben şi acolo se arătă foarte mulţumită de ceea ce el şi Wendy aveau de spus. Îi explicară progresele făcute la San Francisco, rezultatele întâlnirilor avute, toate noile realizări, iar ea le bifă pe o listă pe care o avea în faţă şi-i zâmbi lui Mike, încântată. Proiectul de la San Francisco mergea splendid.

— N-am avut decât o singură problemă.

Ben vorbise puţin prea moale şi ochii ei se aţintiră imediat asupra lui.

— Da? Care anume?

— O fotografă tânără. I-am văzut lucrările şi ne-au plăcut foarte mult. Am vrut să discutăm posibilitatea de a lucra cu ea pentru decoraţiile clădirilor principale. Dar nu vrea să discute cu noi.

— Cum adică?

Marion nu părea încântată.

— Exact aşa. Când a auzit de ce o sun, aproape că mi-a închis telefonul.

Marion ridică din sprâncene.

— Ştia pe cine reprezinţi?

De parcă asta ar fi schimbat ceva. Michael îşi ascunse zâmbetul şi Ben la fel. Marion era atât de mândră de firmă încât se aştepta ca oricine să vrea să facă afaceri cu ei.

— Da. Mă tem că asta n-a făcut-o să leşine. Dacă nu cumva n-a enervat-o şi mai tare.

— A enervat-o?

Pentru prima oară în dimineaţa aceea faţa lui Marion se coloră, dar expresia îi era sumbră. Cine se credea, tinerica asta, care strâmba din

nas la *Cotter-Hillyard?*

— Mă rog, poate că enervare nu e cuvântul potrivit. Poate speriată ar fi mai potrivit.

Nu era, dar era în concordanţă cu nevoia de moment. Ca s-o calmeze pe Marion. Petele roşii din obrajii ei începură să pălească, spre uşurarea tuturor, mai ales a lui Ben.

— Merită să insistăm?

— Eu cred că da. Şi am adus nişte lucrări de-ale ei, ca să vi le arăt. Sper că o să fiţi de acord.

— Cum ai obţinut lucrări de-ale ei, dacă nu vrea să vorbească cu tine?

— Le-am cumpărat de la galerie. A fost o extravaganţă, dar dacă este vreo problemă, aş fi fericit să le cumpăr eu de la firmă. Lucrează minunat.

Cu aceasta, Wendy se îndreptă către masa de lângă peretele din fund şi se întoarse cu un portofoliu mare, din care scoase trei fotografii color, pe care Marie le făcuse la San Francisco. Una era o scenă dintr-un parc, cu o compoziţie simplă: arăta un bătrân aşezat pe o bancă, privind joaca unor copii. Tabloul ar fi putut părea sentimental, dar nu era; era plin de simpatie. A doua era o scenă de la docuri; vitalitatea mulţimii nu distrăgea atenţia de la zâmbitorul vânzător de creveţi care domina fundalul. Şi, în fine, o vedere sclipitoare a San Francisco-ului la apus, oraşul aşa cum îl îndrăgeau turiştii şi locuitorii deopotrivă. Ben nu spuse nimic. Aşeză fotografiile şi se dădu înapoi. Erau mărite, ca toată lumea să poată vedea de cât de bună calitate erau. Chiar şi Marion rămase tăcută o vreme, înainte de a încuviinţa din cap.

— Ai dreptate. Merită să insistăm.

— Mă bucur că sunteţi de acord.

— Mike?

Se întoarse către fiul ei, dar acesta părea pierdut în gânduri privind fotografiile. Era ceva familiar în ele, în natura subiectelor. Nu era sigur ce anume, dar îi creaseră o stare ciudată, de care nu putea scăpa. Nu ştia de ce îl preocupă fotografiile, dar chiar şi el trebuia să fie de acord că erau lucrări remarcabile şi că ar fi făcut cinste oricărei clădiri cu numele *Cotter-Hillyard* pe ea.

— Îţi plac la fel de mult ca mie? insistă Marion.

El o privi şi dădu din cap tăcut, sobru.

— Ben, cum putem s-o avem?

Marion nu pierdea timpul.

— Aş vrea să ştiu.

— Cu bani, evident. Ce fel de fată este? Ai cunoscut-o?

— Destul de ciudată, am cunoscut-o ultima oară când am fost la San Francisco. E uluitor de frumoasă. Într-un fel aproape ireal. E

aproape prea perfectă. Nu poţi decât să stai să te uiţi la ea. E calmă, plăcută – când vrea să fie – şi evident talentată. A fost artistă, înainte de a se apuca de fotografie. Părea îmbrăcată scump, aşa că nu cred să moară de foame. De fapt, proprietarul galeriei mi-a spus că are un fel de sponsor. Un bărbat mai în vârstă. Mi se pare că a spus un doctor, un chirurg plastician celebru. În orice caz, nu are nevoie de bani. Iar asta-i tot ce ştiu.

— Atunci poate că nu banii sunt cheia.

Dar brusc Marion deveni la fel de gânditoare ca fiul ei. Îi venise o idee nebunească, iraţională. Ar fi fost o coincidenţă extraordinară, dar. Dacă…

— Câţi ani are fata?

— Greu de spus. Purta o pălărie prima oară când am văzut-o; îi ascundea faţa. Dar aş spune că are… nu ştiu, douăzeci şi patru, poate douăzeci şi cinci. Cel mult douăzeci şi şase. De ce?

Nu înţelegea deloc întrebarea.

— Eram doar curioasă. Să-ţi spun cum facem, Ben. Sunt sigură că tu şi Wendy aţi făcut tot ce aţi putut şi e foarte posibil să nu se poată ajunge deloc la fata asta, dar aş vrea să încerc. Lasă-mi informaţiile, şi o s-o contactez chiar eu. Trebuie să mă duc oricum la San Francisco în săptămânile următoare. Poate că n-o să-i vină la îndemână să refuze o femeie în vârstă.

Ben zâmbi la referirea la o femeie „în vârstă”. Marion arăta a orice, numai a asta nu. Un dinam de vârstă medie poate, dar în niciun caz o bunicuţă ofilită. Dar zâmbetul i se stinse privindu-i faţa. Pălea cu fiecare clipă şi se întrebă dacă nu cumva era bolnavă. Dar nu-i lăsă timp să întrebe. Se ridică, îşi exprimă satisfacţia pentru şedinţă, luă de la Ben informaţia de care avea nevoie şi le mulţumi tuturor pentru prezenţă. Când ea ieşi din cameră, şedinţa luă sfârşit. Uşa de metal care dădea în biroul ei se închise uşor în urma lui Ruth, iar ceilalţi se scurseră către lift, comentând progresele făcute. Toată lumea părea mulţumită şi uşurată că şi Marion se arătase la fel. De obicei cineva o scotea din fire, dar în ziua aceea fusese aproape neobişnuit de moale şi din nou Ben se întrebă dacă nu cumva era bolnavă. Era printre ultimii care părăseau sala de şedinţe, iar Wendy coborâse deja când Ruth ieşi în grabă din sanctuar şi-i făcu semn lui Michael. Părea înspăimântată.

— Domnule Hillyard! Mama dumneavoastră… e…

Dar George reacţionă primul, repezindu-se literalmente în biroul ei, cu Michael şi Ben pe urmele lui. O dată ajunşi acolo, tot George fu cel care ştiu ce să facă. Unde să găsească pastilele, pe care i le dădu imediat cu un pahar cu apă, ajutând-o să se ducă de la birou până la canapea. Era de un cenuşiu-verzui şi părea să respire cu dificultate. Pentru o clipă îngrozitoare, Michael se întrebă dacă nu era pe moarte şi simţi cum îi dau lacrimile. Se repezi la telefon să-l sune pe doctorul

Wickfield, dar ea dădu din mână, slab şi vorbi într-o şoaptă stinsă:

— Nu, Michael, nu-l suna… pe Wicky. Se întâmplă… mereu.

Michael se uită la George. Era o noutate pentru el, dar nu putea fi pentru George, pentru că n-ar fi ştiut unde să găsească pastilele şi ce să facă. Isuse! Uitase complet de lumea din jurul lui în ultimele câteva luni. Privindu-şi mama, palidă şi tremurând pe canapea, începu să se întrebe cât de bolnavă era de fapt. Ştia că se vedea destul de des cu doctorul Wickfield, dar de fiecare dată crezuse că îşi făcea doar diverse controale şi nu că ar fi avut într-adevăr probleme, iar cea de acum părea cât se poate de gravă. Iar o privire aruncată pastilelor pe care George le lăsase pe birou îi confirmă lui Michael temerile. Erau pastile pentru inimă.

— Mamă… Michael se aşeză pe scaunul de lângă ea şi o luă de mână: Cât de des se întâmplă asta?

Era aproape la fel de palid ca ea. Marion deschise ochii şi îi zâmbi, întâi lui, apoi lui George. George ştia.

— Nu-ţi face griji. Vocea era blândă, dar ceva mai puternică acum. Sunt bine.

— Nu eşti bine. Şi vreau să ştiu despre asta.

Michael vorbea, iar Ben se trezi întrebându-se dacă nu cumva era în plus, dar nici să plece nu voia. Era prea uluit de ceea ce văzuse. Marea Marion Hillyard era şi ea om ca toţi oamenii. Şi arăta teribil de vulnerabilă şi de fragilă, întinsă acolo, în rochia neagră, scumpă, care o făcea să pară şi mai palidă. Avea culoarea pergamentului, dar ochii îi erau mai vioi decât fuseseră cu o clipă în urmă.

— Mamă…

Michael voia s-o forţeze să-i spună totul.

— Bine, dragule, bine.

Trase aer adânc în piept şi se ridică încet în capul oaselor, lăsându-şi picioarele pe podea şi privindu-l drept în ochi.

— E vorba de inimă. Ştii că de ani de zile am problema asta.

— Dar n-a fost niciodată serioasă.

— Ei bine, acum este. Era foarte calmă. S-ar putea să trăiesc până la adânci bătrâneţe, sau s-ar putea să nu. Timpul o să ne spună. Iar între timp, pastilele mă menţin în formă şi mă descurc. Asta-i tot.

— De când durează asta?

— De câtăva vreme. Wicky a început să se îngrijoreze acum vreo doi ani, dar s-a înrăutăţit destul de tare anul ăsta.

— Atunci vreau să te retragi. Părea un copil încăpăţânat. Imediat.

Ea se mulţumi să râdă şi îi zâmbi lui George. Dar de data aceasta faţa colaboratorului ei îi spunea că şi el e îngrijorat.

— Nicio şansă, dragul meu. Stau aici până mor. Sunt prea multe de făcut. În plus, acasă aş înnebuni. Ce să fac toată ziua? Să mă uit la televizor şi să citesc reviste pentru femei?

— Sună perfect pentru tine. Râseră cu toţii. Sau… Michael se uită la mama lui şi la George: Aţi putea să vă pensionaţi amândoi, să vă căsătoriţi şi să vă distraţi şi voi puţin.

Era prima oară când Michael arăta că ştia de atenţiile lui George pentru mama lui şi acesta roşi violent. Dar nu părea nemulţumit.

— Michael!

Mama lui avea din nou vechiul ei ton.

— Îl faci pe George să se jeneze. Dar, într-un fel destul de ciudat, nici ea nu părea nici şocată, nici oripilată de idee: în orice caz, nu se pune problema pensiei. Sunt prea tânără, bolnavă sau nu. Aţi rămas cu mine pe cap, mă tem, pentru multă vreme.

Michael ştia deja că pierduse bătălia. Dar nu voia să cedeze deodată.

— Atunci fi măcar înţelegătoare, pentru numele lui Dumnezeu şi nu mai călători. Nu trebuie să te duci la San Francisco. Pot să fac eu asta. Nu mai fi aşa de agitată. Stai acasă şi ai grijă de tine.

Ea se mulţumi să râdă, apoi se ridică şi se îndreptă către masa de lucru. Părea zguduită, obosită şi palidă când se aşeză pe scaun, în timp ce toţi o priveau cu spaima întipărită pe feţe.

— Aş vrea foarte mult să plecaţi cu toţii şi să nu mai arătaţi aşa de disperaţi. Absolut toţi. Am de lucru. Chiar dacă voi se pare că nu aveţi.

— Mamă, te duc acasă. Măcar azi.

Michael o privea mânios, dar ea se mulţumi să dea din cap.

— Nu merg. Acum du-te, Michael, sau îl sun pe George să te dea afară. O să plec devreme, dar nu acum. Aşa că vă mulţumesc pentru grija voastră şi pa. Ruth!

Arătă către uşă, pe care secretara o deschise ascultătoare şi ei ieşiră unul câte unul. Era mai tare ca ei toţi la un loc şi o ştia.

— Marion?

George se opri în cadrul uşii, cu o expresie îngrijorată în ochi.

— Da?

Faţa ei se îmblânzi când se uită la el şi George zâmbi.

— Nu vrei să mergi acasă?

— Curând.

— Vin peste o jumătate de oră.

Ea zâmbi, dar de abia aştepta ca uşa să se închidă în urma lui. Nu avea nicio îndoială în legătură cu ce îi provocase atacul. Nu-şi mai putea permite să se emoţioneze de nimic. Devenea o pacoste teribilă. Se uită la ceas şi formă numărul pe care i-l dăduse Ben Avery. Ascultă telefonul sunând de trei ori. Nu ştia de ce e atât de sigură, dar era. Fusese sigură din clipa când Ben începuse s-o descrie pe Marie Adamson. Voia să încerce s-o vadă pe fată când se ducea la San Francisco. Atunci avea să ştie cu siguranţă. Sau poate că nu. Poate că

schimbările erau prea mari. Se întreba dacă avea să ştie vreodată. Apoi, în timp ce se gândea la asta, fata răspunse la telefon. Marion inspiră adânc, închise ochii şi vorbi calm în receptor. Nimeni nu şi-ar fi dat seama că avusese un atac cu jumătate de oră în urmă. Marion Hillyard controla situaţia, ca întotdeauna, perfect.

— Domnişoara Adamson. Sunt Marion Hillyard de la New York.

Conversaţia fu scurtă, rece şi tensionată, iar când închise telefonul, Marion nu ştia mai multe decât când sunase. Dar avea să ştie. În exact trei săptămâni. Aveau o întâlnire peste trei săptămâni, într-o marţi după-amiază, la ora patru. Marion şi-o notă în agendă, apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Se putea ca întâlnirea să nu-i dezvăluie nimic şi totuşi… erau lucruri pe care trebuia să le spună. Spera doar că avea să mai trăiască trei săptămâni.

Capitolul 21

Ceasul părea să ticăie interminabil în apartamentul ei de la *Fairmont Hotel.* Panorama era impresionantă; Se vedea golful şi Marin County dincolo de el, dar Marion Hillyard nu era interesată de panoramă. Se gândea la fată. Ce se alesese de ea? Făcuse Gregson minunile pe care le promisese cu doi ani în urmă? Ben Avery văzuse o necunoscută când o cunoscuse pe Marie Adamson. Dar Michael, el avea oare s-o recunoască? Oare era îndrăgostită de altcineva acum sau, ca şi Michael, devenise nefericită şi retrasă? Marion se gândea din nou la fiul ei în timp ce o aştepta pe această străină care se putea dovedi a fi fata iubită cândva de Michael. Dar dacă nu era? Putea fi oricine, un fotograf local care-i atrăsese atenţia lui Ben Avery. Poate că teoria ei era complet greşită. Poate…

Se aşeză picior peste picior, apoi întinse mâna după port-ţigaretul din poşetă. Era nou. George i-l dăruise de Crăciun şi avea iniţialele ei, bătute în safire, de-a lungul laturii cutiei de aur. Se lăsă pe spate, cu ochii închişi. Era epuizată. Fusese un zbor lung şi ar fi trebuit să-şi acorde o zi de odihnă înainte de a o vedea pe fată. Dar era prea nerăbdătoare ca să mai amâne întâlnirea încă o zi. Trebuia să afle.

Privi din nou ceasul de pe cămin. Era patru şi un sfert. Şapte şi un sfert la New York. Michael era probabil tot la birou. Avery era probabil pe undeva cu fata de la departamentul de design. Se strâmbă gândindu-se la el. Nu era un băiat serios, ca Michael. Pe de alt parte… Oftă. Nu era nici nefericit ca Michael. Oare făcuse o greşeală? Fusese complet nebună cu doi în urmă? Ceruse prea mult de la fată? Nu. Probabil că nu. Nu era fata potrivită pentru Michael. Iar, cu vremea, probabil că el va găsi pe altcineva. Nu avea niciun motiv să nu găsească. Avea tot ce-i trebuia: înfăţişare, bani, poziţie. Avea să fie preşedintele uneia dintre cele mai importante companii din America. Era un bărbat cu talent, puternic, blând şi fermecător.

Trăsăturile i se luminară, din nou gândindu-se la el. Ce bun şi puternic era… şi ce singur. Simţea şi asta. Se ţinea la distanţă chiar şi de ea. Era ca şi cum o parte din el nu s-ar fi refăcut niciodată. Cel puţin terminase cu băutura şi cu mohoreala; în schimb căpătase o hotărâre aspră, fioroasă, care i se citea în ochi. Ca un om care se chinuise prea mult prin deşert, hotărât să supravieţuiască, fără însă să mai ştie pentru ce. Cu toate acestea avea motive să fie fericit, o viaţă atât de bună de care să se bucure. Dar el nu avea timp să se bucure de nimic. Nu era sigură nici măcar dacă îi făcea plăcere munca, în orice caz nu cum îi plăcea ei. Nu cum le plăcuse tatălui şi bunicului lui. Se gândi din nou cu tandreţe la propriul ei soţ, apoi încet gândurile îi zburară la George. Cât de bun fusese cu ea în ultimii ani. Nu şi-ar fi

putut continua munca fără el. El îi lua poverile de pe umeri de câte ori putea, nu-i lăsa decât deciziile interesante, munca creatoare şi gloria. Ştia de câte ori făcuse George asta pentru ea. Era un bărbat foarte puternic, dar şi foarte modest. Se întrebă de ce nu fusese mai atentă la calităţile lui cu vreo zece ani în urmă. Dar nu avusese niciodată timp. Nici pentru el, nici pentru altcineva. De când murise tatăl lui Michael.

Poate că băiatul nu era atât de diferit de ea. Îşi zâmbi ei înseşi, dar soneria de la uşă îi întrerupse gândurile. Tresări, de parcă ar fi uitat unde se afla. Întâlnirea cu fata. Era patru şi douăzeci şi cinci acum. Fata întârziase douăzeci şi cinci de minute. Dar, în sinea ei, era fericită că avusese puţin timp pentru ea însăşi. Îşi compuse o figură demnă şi se îndreptă liniştită către uşă. Era conştientă cât de bine o prindeau rochia bleumarin şi cele patru rânduri de perle, ca de altfel şi coafura perfectă, manichiura şi machiajul atent, care o făceau să pară mai degrabă de patruzeci şi cinci de ani decât de şaizeci. Şi peste douăzeci de ani avea să fie încă o femeie frumoasă. Dacă mai trăia atât. Dar dacă trăia, avea să aibă grijă să arate aşa cum dorea. Nimic nu o înfrângea pe Marion Hillyard, nici chiar timpul. Se felicită pentru asta când deschise uşa unei femei elegante, cu un portofoliu de artist în mână.

— Domnişoara Adamson?

— Da, dădu din cap Marie cu un zâmbet scurt. Doamna Hillyard?

Dar ştia. Nu o văzuse de fapt pe Marion Hillyard în noaptea aceea, pentru că avusese ochii bandajaţi, dar văzuse fotografii în apartamentul lui Michael. Ar fi recunoscut-o pe mama lui oriunde în lume. Era femeia care-i bântuise visele timp de doi ani. Era femeia pe care şi-o dorise cândva ca mamă şi prietenă. Dar n-o mai dorea.

— Îmi pare bine.

Marion întinse o mână răcoroasă şi fermă şi-şi strânseră mâinile ceremonios în uşă, înainte ca Marion să facă un gest către interior.

— Nu vreţi să intraţi?

— Mulţumesc.

Cele două femei se priviră una pe cealaltă cu interes şi precauţie, iar Marion se aşeză pe un scaun lângă masă. Comandase ceaiul în cameră şi nişte băuturi răcoritoare pentru invitata ei. Părea foarte multă atenţie pentru o fată care o costase deja o jumătate de milion de dolari. Dacă era aceeaşi fată. O scrută atent, dar nu văzu nimic. Nu semăna cu niciuna din fotografiile pe care le văzuse în decursul anilor. Nu era aceeaşi fată. Cel puţin nu părea să fie. Dar Marion se pregăti s-o privească şi s-o asculte. Era sigură că avea să-şi amintească oricând vocea aceea chinuită, sfâşietoare din noaptea când făcuseră „contractul”.

— Ce vă pot oferi de băut? Ceai? Apă minerală? Putem comanda o băutură dacă doriţi.

— Nu, vă mulţumesc, doamnă Hilyard. Aş prefera să…

Dar vocea i se stinse şi rămaseră privindu-se una pe alta, femeia mai în vârstă cântărind-o pe cea tânără, privind-o cum se mişcă, studiindu-i părul, întorcându-se din nou la imaginea de ansamblu. Era o fată extraordinar de frumoasă, în haine foarte scumpe. Marion se trezi întrebându-se dacă-şi cheltuia banii daţi de ea pe haine ca acelea. Rochia de lână purta amprenta parizianã, poşeta şi pantofii de antilopă erau marca *Gucci,* iar pardesiul bej, aparent neinteresant, era căptuşit cu o blană care părea lutru.

— Ce haină frumoasă! Trebuie să fie minunată pentru acest oraş. Invidiez clima de aici. Când am plecat, la New York erau cincizeci de centimetri de zăpadă. Sau mai degrabă, zâmbi ea cuceritor, cinci centimetri. De zăpadă şi patruzeci şi cinci de mâzgă. Cunoaşteţi New York-ul?

Era o întrebare cu cheie şi Marie o ştia, dar putea răspunde sincer. Trăise în New England, dar petrecuse puţin timp la New York. Dacă s-ar fi măritat cu Michael ar fi trăit acolo. Dar nu se măritase. Faţa şi vocea i se înăspriseră.

— Nu, nu-l cunosc prea bine. Sunt puţin mai provincială.

Era Marie sută la sută, fără nicio urmă de Nancy.

— Mi se pare greu de crezut. Nu arăţi deloc aşa.

Marion îi zâmbi din nou, dar era zâmbetul unei caracude către un peştişor mic şi fraged.

— Vă mulţumesc.

Apoi, fără alte introduceri, Marie puse mâna pe portofoliu şi-l puse în poală, în timp ce Marion o privea şi îl desfăcu. Zâmbind, îi întinse lui Marion un caiet gros cu copii ale lucrărilor ei. Caietul era mare şi incomod, iar femeia mai în vârstă păru să ezite când îl luă. Abia atunci Marie observă tremurul violent al mâinilor ei şi cât de slabă era. În definitiv, timpul nu fusese deloc blând cu Marion Hillyard. Oare rugăciunile ei fuseseră ascultate? O privi atent pe femeie, dar Marion părea să-şi fi recâştigat calmul şi răsfoia în tăcere caietul.

— Înţeleg de ce Ben Avery era atât de nerăbdător să încheie un contract pentru centrul nostru medical. Acestea sunt lucrări extraordinare. Probabil că lucraţi de ani de zile.

Era în sfârşit o întrebare inocentă şi Marie clătină din cap.

— Nu, fotografia e ceva nou pentru mine. Am fost pictor înainte.

— A, da, Ben a menţionat asta.

Marion părea surprinsă. Uitase că aceasta putea fi Nancy McAllister, atât era de adâncită în lucrările minunate.

— Sunteţi la fel de bună la pictură?

— Aşa credeam.

Marie îi zâmbi. Era o conversaţie aproape ireală. Se simţea ca şi cum ar fi privit-o pe Marion Hillyard printr-o oglindă groasă. O vedea

pe Marion clar, dar persoana pe care o vedea Marion era de fapt altcineva. Marie credea că numai ea cunoaşte secretul.

— Acum îmi place fotografia la fel demult.

— De ce aţi schimbat? întrebă Marion, intrigată.

— Pentru că totul în viaţa mea s-a schimbat foarte brusc, în asemenea măsură încât am devenit o altă persoană. Pictura era parte din vechea mea viaţă, din vechiul meu eu. Era prea dureros s-o iau cu mine.

Marion aproape că tresări auzind cuvintele.

– Înţeleg. Ei bine, lumea nu a pierdut nimic, după câte pot vedea. Sunteţi un fotograf minunat. Cine va dat primul imbold? Fără îndoială unul din marii artişti locali. Sunt atâţia aici.

Dar Marie clătină din cap, zâmbind. Era ciudat. Venise aici s-o urască pe femeia aceasta, iar acum descoperea că nu poate. Nu tocmai. Nu-i plăcea. Dar nici n-o putea urî. Părea atât de obosită şi de fragilă, sub toată bravada şi perlele ei. Purta pe faţă masca morţii, ascunsă cu grijă sub machiajul de calitate, dar sub el se zăreau tristeţile toamnei, cu iarna călcându-le pe urme. Marie se forţă să se întoarcă la întrebarea femeii, încercând să şi-o amintească. A, da.

— Nu, de fapt un prieten mi-a deschis drumul. Doctorul meu, de fapt. El poartă răspunderea lansării mele ca fotograf. El cunoaşte pe toată lumea din oraş.

— Peter Gregson.

Cuvintele ieşiră blânde şi visătoare de pe buzele lui Marion Hillyard, de parcă le-ar fi spus fără voia ei şi amândouă amuţiră brusc.

— Îl cunoaşteţi?

De ce spusese Marion asta? Oare ştia? Dar nu avea cum. Oare Peter… Nu, n-ar fi făcut niciodată asta.

— Eu… da… Marion ezită o lungă clipă, apoi o privi drept în ochi. Da, Nancy. Îl cunosc. A făcut o treabă minunată cu tine.

Era o lovitură în gol. O presupunere. Dar trebuia s-o spună, chiar dacă se făcea de râs. Trebuia să afle.

— Trebuie să fie o neînţelegere. Numele meu e Marie…

Apoi se prăbuşi ca o păpuşă de cârpă. Avea lacrimi în ochi când se ridică şi se îndepărtă, oprindu-se la fereastră, cu spatele către cameră.

— Cum aţi ştiut?

Vocea era chinuită şi furioasă. Vocea de acum doi ani. Marion se lăsă pe spătarul scaunului, obosită dar uşurată. O liniştea să ştie că avusese dreptate. Nu făcuse călătoria aceea grea degeaba.

— Va spus cineva? întrebă Marie.

— Nu. Am ghicit. Nu ştiu de ce. Dar de când Ben a pomenit prima oară de tine am avut o presimţire. Detaliile se potriveau.

— A…

Fir-ar să fie. Voia să… nu putea scăpa niciodată de asta? Nu aveau

s-o lase niciodată în pace?

— De ce aţi venit aici? Ca să reconfirmaţi micul nostru târg? Marie se întoarse cu spatele la fereastră ca să privească la femeia care-o chinuia: Ca să vă asiguraţi că mă ţin de cuvânt?

— Ai dovedit deja asta. Vocea lui Marion era obosită şi blândă şi neobişnuit de bătrână. Nu, nu sunt sigură că înţeleg nici măcar eu de ce, dar am venit să te văd. Să vorbesc cu tine. Să aflu ce faci, dacă tu erai într-adevăr.

— De ce acum? De ce am devenit interesantă după doi ani?

Brusc, în vocea lui Marie era venin, iar în ochi ură. Ura pe care de luni de zile dorise să şi-o exprime.

— De ce acum, doamnă Hillyard, sau eraţi doar curioasă să vă uitaţi la ce a făcut Gregson? Asta era? Ei, cum vi se pare copilaşul de patru sute de mii de dolari? A meritat? De ce nu-mi răspundeţi? A meritat? Sunteţi mulţumită?

Marion spera că da. Brusc spera cu disperare că da. Cu toţii plătiseră un preţ atât de mare pentru faţa aceea. Greşise. Era deodată sigură de asta. Dar era prea târziu. Nu mai era aceiaşi. Vedea asta la fată la fel de clar cum o vedea în Michael. Era mult, mult prea târziu pentru amândoi. Trebuiau să-şi găsească visurile în altă parte.

— Eşti o fată foarte frumoasă, Marie.

— Mulţumesc. Da, ştiu că Peter a făcut o treabă foarte bună. Dar a fost ca un târg cu diavolul. Faţa pentru o viaţă.

Cu un suspin, Marie se prăbuşi pe un scaun.

— Iar eu sunt diavolul. Vocea lui Marion tremura. Bănuiesc că e o porcărie să ţi-o spun acum, dar la momentul respectiv am crezut că făceam un lucru bun.

— Şi acum? Marie o privi în ochi. Michael e fericit? A meritat să scăpaţi de mine, doamnă Hillyard? Misiunea a avut succes?

Doamne, cum voia s-o lovească. Să se repeadă la ea şi s-o dărâme, cu rochia ei elegantă şi cu perlele ei.

— Nu, Marie, Michael nu e fericit, nu mai mult ca tine. Mi-am închipuit că o să-şi refacă viaţa. Am presupus că şi tu la fel. Dar ceva îmi spune că n-ai făcut-o. Nu că aş avea dreptul că întreb.

— Nu, nu aveţi. Dar Michael? Nu e însurat?

Se ura pentru asta, dar spera să fie „nu”.

— Ba da, este.

Marie aproape că se înecă, apoi se strădui să-şi recapete răsuflarea.

— Cu munca lui. Trăieşte, mănâncă, doarme şi respiră cu ea. De parcă ar spera să se piardă în ea pentru totdeauna. Abia dacă-l văd.

Bine, scârbă. Bine!

— Deci aţi spune că aţi greşit? L-am iubit, să ştiţi. Mai mult ca orice pe lume.

Cu excepţia feţei mele… o, Doamne, cu excepţia…

— Ştiu. Dar am crezut că o să treacă.

— Şi a trecut?

— Poate. Nu vorbeşte niciodată de tine.

— A încercat să mă caute?

Marion clătină din cap. Dar nu-i spusese de ce. Nu-i spuse lui Marie că Michael o credea moartă. Minciuna o apăsa şi văzu faţa fetei transformându-se din nou într-o mască a urii.

— Bine, atunci de ce sunt aici? Doar ca să vă satisfac curiozitatea? Ca să vă arăt lucrările mele? De ce?

— Nu sunt sigură, Nancy. Scuză-mă… Marie. Trebuia să te văd. Să aflu cum ţi-a mers. Eu, bănuiesc că e o prostie să-ţi spun, dar sunt pe moarte.

Părea să-şi plângă de milă, apoi îi păru rău că îi spusese. Dar Marie nu părea mişcată. O privi pe Marion îndelung, apoi, cu o voce blândă şi chinuită, vorbi din nou:

— Îmi pare rău de asta, doamnă Hillyard. Dar eu am murit acum doi ani. Şi mi se pare că şi fiul dumneavoastră la fel. Asta înseamnă doi oameni. Amândoi de mâna dumneavoastră, doamnă Hillyard. Ca să fiu sinceră, mi-e greu să simt prea multă compasiune pentru dumneavoastră. Bănuiesc că ar trebui să vă fiu recunoscătoare. Bănuiesc că ar trebui să vă mulţumesc din adâncul sufletului că bărbaţii întorc capul după mine, în loc să fugă îngroziţi. Bănuiesc că ar trebui să simt o grămadă de lucruri, dar nu pot. Nu simt nimic pentru dumneavoastră acum, decât milă, pentru că i-aţi distrus viaţa lui Michael şi ştiţi asta. Ca să nu mai vorbim de ce aţi făcut cu a mea.

Marion dădu din cap în tăcere, simţind toată greutatea reproşului fetei. Toate acestea le ştia şi ea. În adâncul sufletului o ştiuse cu doi ani în urmă. Despre Michael în orice caz. Nu ştiuse despre fată. Poate de aceea simţise nevoia să vină.

— Nu ştiu ce să spun.

— La revedere ajunge.

Marie îşi luă haina şi mapa şi se îndreptă către uşă. Se opri acolo o clipă, cu mâna pe clanţă, cu capul plecat şi lacrimile începură să-i curgă pe faţă. Se întoarse încet şi văzu lacrimile curgând şi pe faţa lui Marion. Femeia mai în vârstă era cufundată în propria ei durere, dar Marie reuşi să-şi tragă răsuflarea şi vorbi din nou:

— La revedere, doamnă Hillyard. Transmiteţi-i… lui Michael… dragostea mea.

Închise uşa încet în urma ei, dar Marion Hillyard nu se mişcă. Simţea cum inima îi bate cu un efort sfâşietor. Chinuindu-se să respire, se împletici spre sonerie să cheme o cameristă. Reuşi să apese pe buton înainte de a leşina.

Capitolul 22

Pantofii lui sunau a gol pe coridoarele de spital. Aproape alergă către camera ei. De ce insistase să vină singură? De ce trebuia să fie întotdeauna atât de independentă, după atâţia ani? Ciocăni încet la uşă şi o infirmieră i-o deschise, cu o privire inchizitorială.

— Aceasta e camera doamnei Hillyard? Sunt George Calloway.

Părea agitat şi îmbătrânit şi obosit şi chiar aşa se şi simţea. Se săturase de toate prostiile astea. Şi avea să i-o spună imediat ce-o vedea. Îi spusese şi lui Michael înainte de a pleca de la New York. Infirmiera zâmbi auzindu-i numele.

— Da, domnule Calloway, vă aşteptam.

Marion fusese internată la ora şase în seara aceea. George reuşise să ajungă la unsprezece, ora locală. Acum era puţin trecut de miezul nopţii. Mai repede de atât nu se putea face călătoria. Zâmbetul lui Marion recunoştea asta când infirmiera deschise uşa ca să între George, iar ea se strecură încet afară.

— Bună, George.

— Bună, Marion. Cum te simţi?

— Obosită, dar o să supravieţuiesc. Cel puţin aşa mi-au spus. N-a fost decât un atac minor.

— De data asta. Dar data viitoare?

Începu să se plimbe prin cameră, privind-o. Nu se oprise nici măcar s-o sărute, cum făcea de obicei. Avea prea multe de spus.

— O să ne facem griji pentru asta data viitoare când se va întâmpla. Acum stai jos şi calmează-te, pentru că mă oboseşti. Vrei să mănânci ceva? Le-am rugat pe infirmiere să-ţi păstreze un sandviş.

— Nu pot să mănânc.

— Termină. Nu te-am văzut niciodată aşa, George. N-a fost nimic serios, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai fi aşa.

— Nu-mi spune mie cum să fiu, Marion Hillyard. Mă uit la tine cum te distrugi de prea multă vreme şi nu mai tolerez asta.

— Îţi dai demisia? îi zâmbi dintre perne. De ce nu te pensionezi mai bine?

Brusc, toată scena o amuza, dar încetă s-o mai amuze când el se întoarse şi o privi cu o expresie imuabilă.

— Exact asta am de gând să fac, Marion. Să mă pensionez.

Se vedea că e serios. Asta-i mai trebuia.

— Nu fi caraghios.

Dar nu era prea sigură că-l putea face să se răzgândească de data asta. Se ridică în capul oaselor cu un zâmbet speriat.

— Nu sunt. E prima decizie inteligentă pe care am luat-o în douăzeci de ani. Şi ştii cine se mai pensionează, Marion? Tu. Amândoi

ne pensionăm. Fără niciun preaviz. Am discutat asta cu Michael pe drum spre aeroport. A fost drăguţ să mă ducă acolo şi m-a rugat să-ţi spun că-i pare rău că nu poate să vină, dar e prea ocupat pentru moment. Crede că pensionarea e o idee foarte bună. La fel şi eu. De fapt, nimănui nu-i pasă ce crezi tu despre asta, Marion. Decizia e luată.

— Ai înnebunit? Şi ce crezi că o să fac după ce mă pensionez? Să tricotez?

— Mi se pare o idee bună. Dar primul lucru pe care o să-l faci e să te măriţi cu mine. După asta, poţi să faci tot ce vrei. Mai puţin – vocea i se ridică ameninţător – să munceşti. E clar, doamnă Hillyard?

— Nu vrei măcar să mă ceri de soţie? Sau doar mă informezi? Sau şi ăsta e un ordin de la Michael?

Dar nu era furioasă. Era mişcată. Şi uşurată. Era sătulă. Făcuse destule, atât în sensul bun cât şi în cel rău al cuvântului. Şi o ştia. Întâlnirea cu Marie făcuse asta foarte limpede.

— Avem binecuvântarea lui Michael, dacă asta vrei să ştii.

Apoi vocea i se îmblânzi, se apropie de patul ei, o apucă de mână şi i-o ţinu blând într-a lui.

— Vrei să te măriţi cu mine, Marion?

Aproape că-i era frică s-o ceară după atâta vreme, dar vorbise în fine cu Michael despre asta în momentele dinaintea plecării, iar Michael spusese ceva straniu despre „sărbătorirea iubirii lor”. George nu înţelesese prea bine, dar fusese recunoscător pentru încurajare.

— Vrei?

O strânse puţin mai tare de mână şi aşteptă. Ea dădu din cap încet, cu un zâmbet cald, obosit şi cu o expresie de regret.

— Ar fi trebuit să facem asta cu ani în urmă, George.

Dar mai voia să spună ceva… că nu e sigură că mai are dreptul… nu după ce făcuse.

— M-am gândit la asta cu ani în urmă, dar nu eram sigur că o să accepţi.

— Probabil că n-aş fi acceptat. Proasta de mine! O, George! Oftă şi se lăsă la loc pe perne. Am făcut atâtea prostii în viaţă.

Faţa ei oglindea suferinţa după-amiezii, iar el o privi, uimit de chinul pe care-l vedea pe lângă extenuare.

— Ce tot vorbeşti! Nu-mi amintesc de nicio prostie pe care să fi făcut-o în toţi anii de când te cunosc.

O mângâie iubitor pe mână. De ani de zile dorea să facă asta, exact aşa cum o făcea acum.

— Nu te mai chinui cu aiurelile din trecut.

Dar Marion stătea foarte dreaptă şi-l privea, cu mâna rece şi crispată într-a lui.

— Dar dacă „aiurelile”, cum le spui tu, au distrus vieţi? Am dreptul

să uit asta, George?

— Marion, ce ai fi putut tu face ca să distrugi viaţa cuiva?

Se întrebă dacă nu cumva doctorul îi dăduse un drog puternic. Sau poate că ultimul atac îi afectase mintea. Nu era logic. Dar ea se lăsă la loc pe perne şi închise ochii.

— Nu înţelegi.

— Ar trebui?

— Poate. Poate, dacă ai şti, n-ai mai fi atât de dornic să te însori cu mine.

— Nu fi absurdă. Dar dacă aşa simţi, atunci cred că am dreptul să ştiu ce te supără. Ce este?

Nu-i dădu drumul la mână şi în cele din urmă ea deschise ochii. Se uită la el mult timp înainte de a vorbi.

— Nu ştiu dacă-ţi pot spune.

— De ce nu? Nu cred că e ceva ce m-ar putea şoca. Şi nu-mi pot imagina ceva ce nu ştiu despre tine. Încep să cred că atacul de azi te-a cam zguduit.

— Adevărul pe care l-am văzut în faţă a făcut asta.

Avea un ton pe care George nu-l mai auzise niciodată, iar în ochi avea lacrimi. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o liniştească, dar înţelese că avea într-adevăr ceva important de spus. Putea oare să fi avut o legătură în toţi aceşti ani? Ideea îl şocă. Dar ar fi putut accepta şi asta. O iubea. O iubise întotdeauna. Aşteptase prea mult clipa asta ca să lase ceva s-o strice.

— S-a întâmplat ceva special azi?

O privi atent, aşteptând răspunsul, dar ea doar închise ochii în timp ce lacrimile îi curgeau în tăcere pe obraji şi în cele din urmă dădu din cap şi şopti:

— Da.

— Înţeleg. Bine, acum linişteşte-te. Hai să nu ne agităm.

Începea să-l îngrijoreze. Nu voia să mai facă o criză.

— Am văzut-o pe fată.

— Care fată?

Despre ce Dumnezeu vorbea?

— Fata de care era îndrăgostit Michael.

Lacrimile i se opriră pentru un moment şi se ridică să-l privească.

— Îţi aminteşti noaptea când Michael a avut accidentul, după ce venise să mă vadă pe mine? Tu ai venit şi el a plecat. Era furios. Venise să-mi spună că se căsătoreşte cu fata aceea. Iar eu i-am arătat… raportul pe care-l comandaserăm despre ea…

Vocea i se pierdu pentru un moment, iar George se încruntă. Trebuia să fie năucită de vreun medicament. Era singura explicaţie. Fata aceea murise în accident.

— Marion, draga mea, nu puteai s-o vezi pe fată. Dacă-mi

amintesc, ea a… hm… dispărut în…

Dar Marion clătină din cap, fără să-şi desprindă privirea dintr-a lui.

— Nu, George, n-a murit. Eu am spus că a murit, iar Wicky şi-a ţinut gura, dar fata a trăit. Dar faţa ei a fost distrusă. Totul, în afară de ochi.

George nu zise nimic, ci doar ascultă. Aceasta era o Marion disperată, chinuită, dar nu o Marion nebună. Ştia că spune adevărul.

— M-am dus la ea în cameră în noaptea aceea şi i-am propus un târg.

El aşteptă, tăcut. Marion închise ochii, îndurerată şi-l strânse mai tare de mână.

— Te simţi bine?

Dădu din cap şi deschise din nou ochii.

— Da. Poate o să mă simt mai bine dacă o să-ţi spun. I-am oferit un târg. Faţa ei, în schimbul lui Michael. Am spus-o într-un fel mult mai frumos, dar la asta se reduce totul. Wicky spunea că ştie un singur om în ţară care-i poate reface faţa. Ar fi costat o avere, dar o putea face. I-am spus despre asta, m-am oferit să plătesc pentru asta şi pentru orice altceva mai avea nevoie până se încheia cu operaţiile, i-am oferit o viaţă complet nouă, o viaţă pe care n-o avusese niciodată, atâta timp cât era de acord să nu-l mai caute pe Michael.

— Şi ea a fost de acord?

— Da.

Era un cuvânt mic, ca o piatră.

— Atunci nu putea să-l fi iubit prea mult. Iar tu ai făcut un lucru foarte frumos oferindu-te să plăteşti pentru operaţii. Drace, dacă s-ar fi iubit atât de mult, niciunul din ei n-ar fi acceptat aşa ceva.

— Nu înţelegi, George.

Tonul ei era acum îngheţat. Dar furia era îndreptată împotriva ei înseşi, nu a lui George.

— N-am fost cinstită cu niciunul din ei. I-am spus lui Michael că e moartă, pentru numele lui Dumnezeu şi ştiam foarte bine că ea nu s-ar fi aşteptat niciodată ca Michael să onoreze angajamentul. Probabil că de asta a şi fost de acord. Asta şi pentru că nu avea de ales. Nu-i mai rămăsese nimic. În afară de mine, care i-am oferit un târg cu diavolul, după cum a spus chiar ea azi. George, ştii că nici Michael n-ar fi acceptat o asemenea înţelegere, dacă ar fi ştiut adevărul. S-ar fi dus la ea într-o clipă.

— Dar n-a suferit între timp. Şi-a revenit. Poate că nici nu s-ar mai plăcea unul pe celălalt acum.

Căuta cu disperare ceva cu care să-i aline rănile, dar trebuia să recunoască că era o rană destul de urâtă şi că trebuie să-i fi fost tare greu să trăiască cu ea. Ştia că Marion îşi închipuise că acţiona spre binele lui Michael, dar se jucase cu viaţa lui.

— Asta-i adevărat, să ştii, probabil că au devenit foarte diferiţi acum. S-ar putea să nici nu se mai vrea.

— Înţeleg asta. Se rezemă pe perne suspinând. Michael e obsedat de munca lui. Nu are timp, nici blândeţe, nici iubire, nimic. Nu i-a mai rămas nimic, iar eu ştiu asta mai bine ca oricine. Iar ea… Se gândi cu durere la după-amiaza care trecuse. E superbă. Elegantă. Frumoasă. Şi dură, furioasă, plină de mânie şi de ură. Ar face o pereche frumoasă.

— Şi crezi că tu ai făcut toate astea?

— Ştiind ce ştii, nu eşti de acord? Fără să vrea, ochii i se umplură din nou de lacrimi. Am greşit intervenind între ei, George, acum ştiu asta.

— Poate se poate repara ce s-a stricat. Iar între timp, tu i-ai dat fetei viaţa înapoi. O viaţă mai bună, în unele privinţe.

— Iar ea mă urăşte pentru asta.

— Atunci e o proastă.

Marion clătină din cap.

— Nu. Are dreptate. Nu aveam niciun drept să fac ce-am făcut. Iar dacă aş avea măcar un strop de curaj, i-aş spune lui Michael.

Dar fără să vrea, George îşi dori ca ea să nu facă asta. Furia lui Michael ar fi distrus-o. Fiul ei n-ar fi iertat-o niciodată.

— Nu-i spune, draga mea. Acum nu mai are niciun rost.

Marion îi văzu teama din priviri şi zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Nu sunt atât de curajoasă. Dar va afla. Cu timpul. O să am grijă de asta. Are dreptul să ştie. Dar sper să afle de la ea, dacă-l mai vrea. Poate atunci o să mă ierte.

— Crezi că există vreo şansă? Ca ea să-l mai vrea, vreau să spun?

— Nu prea. Dar trebuie să fac tot ce pot.

— O, Doamne…

— Eu am început totul. Acum le datorez la amândoi să fac ceva. Poate nu va ieşi nimic din asta, dar pot să încerc.

— Şi ai ţinut legătura cu ea tot timpul?

— Nu. Am revăzut-o azi pentru prima oară.

— Înţeleg. Cum s-a întâmplat asta?

— Am aranjat să ne întâlnim. Nu eram sigură că e ea, dar bănuiam. Şi am avut dreptate.

Părea mulţumită de ea însăşi şi pentru prima oară de o jumătate de oră chiar zâmbi.

— Ce întâlnire trebuie să fi fost.

Acum înţelegea criza de inimă. Era de mirare că n-o omorâse.

— Ar fi putut fi mai rău. Vocea i se înmuie, iar ochii i se umplură iar de lacrimi. Ar fi putut fi cu mult mai rău. N-a făcut decât să-mi arate cât de mult am greşit şi că i-am distrus viaţa, la fel ca pe a lui.

— Încetează. Nu i-ai distrus pe niciunul. I-ai dat lui Michael o carieră pentru care orice bărbat şi-ar da viaţa, iar ei i-ai dat ceva ce

nimeni n-ar putea avea.

— Ce? O inimă rănită? Deziluzii? Disperare?

— Dacă aşa simte e nerecunoscătoare. Ce zici de o faţă nouă? O viaţă nouă? O lume nouă?

— Bănuiesc că e o lume foarte pustie, cu excepţia muncii ei. În privinţa asta seamănă foarte mult cu Michael.

— Atunci poate că vor reconstrui ceva împreună. Dar între timp, ce s-a făcut e bun făcut. Nu te poţi pedepsi la infinit pentru asta. Ai făcut ce ţi s-a părut potrivit în momentul acela. Iar ei sunt tineri, draga mea. Au viaţa întreagă înainte. Dacă o risipesc, e din vina lor. Ce nu trebuie să facem e s-o risipim pe a noastră.

Ar fi vrut să spună: „Avem atât de puţin timp", dar n-o făcu. Se aplecă spre ea, iar ea îşi ridică braţele către el. O strânse tare, simţindu-i căldura trupului.

— Te iubesc, draga mea. Îmi pare rău că ai trecut prin toate astea singură, fără să-mi spui. Ar fi trebuit să-mi spui acum doi ani.

— M-ai fi urât pentru asta.

Vocea îi era înăbuşită de umărul lui şi de suspine.

— Niciodată. Nici atunci şi nici acum. N-aş putea face altceva decât să te iubesc. Şi te respect pentru că mi-ai spus acum despre asta. Nu erai obligată. Ai fi putut s-o ascunzi. N-aş fi ştiut niciodată.

— Nu, dar eu aş fi ştiut. Şi trebuia să ştiu ce crezi despre asta.

— Cred că toată povestea a fost îngrozitoare pentru toată lumea. Acum fă ce poţi şi uită. Scoateţi-o din minte, din inimă, din conştiinţă. S-a terminat. Iar noi avem o viaţă nouă de început. Avem dreptul la viaţa asta. Ai plătit scump pentru tot ce ai. Nu te mai pedepsi pentru nimic. O să ne căsătorim, o să plecăm şi o să ne trăim viaţa. Lasă-i pe ei să şi-o facă pe a lor.

— Chiar am dreptul să fac asta?

Părea din nou mai tânără când îl privi.

— Da, iubirea mea, ai.

Apoi o sărută blând. La dracu' cu Michael, cu fata, cu tot. O voia pe Marion, cu toate cele bune şi rele, cu geniul şi cu răutatea ei, cu totul.

— Iar acum o să uiţi de toate astea şi o să te culci, iar mâine o să facem planuri de nuntă. Gândeşte-te la lucruri serioase, cum ar fi ce rochie o să porţi şi unde facem buchetul. Clar?

Ea privi în sus, către el şi râse.

— George Calloway, te iubesc.

— Foarte bine, pentru că şi dacă nu, tot te măriţi cu mine. Nimic nu mă poate opri acum? Clar?

— Da, domnule.

Îşi zâmbeau când infirmiera băgă capul pe uşă. Era ora unu dimineaţa, iar instrucţiunile doctorului spuneau că trebuie să plece.

George dădu din cap şi, cu un sărut, o atingere pe mână şi un zâmbet pe care nimic nu l-ar fi putut umbri, părăsi camera. Iar Marion, în patul ei, se simţea imens de uşurată, O iubea oricum. Iar George îi redăduse puţin încrederea în sine. Privi la ceas şi hotărî să-l sune pe Michael. Poate putea face ceva chiar acum. Ducă-se dracului diferenţa de oră. Nu avea timp de pierdut. Niciunul din ei nu avea. Puse mâna pe telefon şi formă numărul apartamentului lui din New York. Sună de patru ori până când Michael răspunse, adormit, cu un „alo" înăbuşit.

— Dragule, eu sunt.

— Mama? Te simţi bine?

Aprinse repede lumina şi încercă să se trezească.

— Sunt bine. Vreau să-ţi spun ceva.

— Ştiu. George mi-a spus.

Căscă şi zâmbi receptorului, apoi se uită la ceas. Isuse! Era cinci dimineaţa la New York. Două la San Francisco. Ce naiba făcea trează şi unde era infirmiera?

— Ai acceptat?

— Sigur. Ambele propuneri. O să mă şi pensionez. Mai mult sau mai puţin.

Michael râse la ultimele vorbe. Ce tipic pentru ea! George avea să aibă de furcă, dar era încântat pentru ei doi.

— Dar te-am sunat pentru altceva.

Suna foarte profesional şi Michael gemu. Cunoştea tonul acela.

— Fata.

— Care fată?

Avea mintea goală. Fusese o zi incredibilă. Trei şedinţe, cinci întâlniri, veştile despre mama lui care avusese un atac, singură la San Francisco.

— Fotografa, Michael. Trezeşte-te.

— O, ea. Deci?

— O vrem.

— Zău?

— Absolut. Nu mă pot ocupa de asta acum. George m-ar omorî. Dar tu poţi.

— Cred că glumeşti. Am atâtea de făcut. Lasă-l pe Ben să se ocupe.

— L-a refuzat deja. Şi este o femeie cu stil, inteligenţă şi caracter. Nu o să trateze cu subalterni.

— Mie mi se pare o pacoste.

— Aşa mi se pare mie că eşti tu. Ascultă-mă. Nu mă interesează ce trebuie să faci ca s-o convingi, dar fă-o. Curteaz-o, cucereşte-o, du-te s-o vezi, scoate-o la cină în oraş. Fi fermecător. Merită. Şi vreau lucrările ei la centrul medical. Fă-o pentru mine.

Efectiv se ruga. Marion îşi zâmbi. Asta era ceva nou.

— Ai înnebunit, nu am timp.

Michael stătea în pat, zâmbind. Mama lui se scrântise.

— Fă-o tu.

— Nu pot. Iar dacă tu nu o faci, mă întorc la birou cu program întreg şi vă scot pe toţi din minţi.

Suna ca şi când ar fi vorbit serios, iar pe el îl pufni râsul.

— O fac, o fac.

— Ţi-ai dat cuvântul.

— Isuse. Bine. Eşti mulţumită? Pot să mă culc din nou acum?

— Da. Dar vreau să te ocupi de asta imediat.

— Cum o cheamă?

— Adamson. Marie Adamson.

— Bine. Mă ocup de asta mâine.

— Bine, dragule. Şi… mulţumesc.

— Noapte bună, liliac bătrân şi nebun. Şi, apropo, felicitări. Pot să conduc eu mireasa?

— Sigur. Nici nu mi-aş fi putut închipui c-o s-o facă altcineva. Noapte bună, dragule.

Închiseră amândoi, iar la capătul firului Marion Hillyard îşi găsi în fine liniştea. Poate că n-o să meargă. Poate că era prea târziu. Cei doi ani îşi luaseră tribut greu de la amândoi. Dar era tot ce putea face. Nu, nu era adevărat. Ar fi putut să-i spună adevărul. Dar, cu un suspin uşor, înainte de a adormi, recunoscu faţă de ea însăşi că nu era totuşi pregătită pentru sanctificare. Avea să-i ajute puţin. Dar nu avea să fac mai mult de atât. Ea avea probabil să-i spună lui Michael ce-i făcuse. El avea probabil să afle în cele din urmă, dar poate că până atunci avea să fie destulă fericire ca să atenueze lovitura.

Capitolul 23

George o sărută tandru pe buze şi muzica reîncepu. Marion angajase trei muzicieni care să cânte la nuntă, în apartamentul ei. Erau aproape şaptezeci de invitaţi, iar sufrageria fusese eliberată ca sală de dans. Bufetul fusese aranjat în bibliotecă. Şi era o zi minunată. Ultima zi din februarie, o zi senină, rece, magnifică la New York. Marion îşi revenise complet după micul accident din San Francisco, iar George era mai mult decât fericit. Michael o sărută pe amândoi obrajii, iar un fotograf de la *Times* o imortaliză între fiul şi soţul ei. Purta o rochie lungă de dantelă de culoarea şampaniei, iar Michael şi George purtau haine de seară. George avea la butonieră o gardenie albă, Michael una roşie, iar mireasa avea un buchet de orhidee bej, delicate, aduse special din California, împreună cu bogăţia de flori care decorau apartamentul. Decoratorul ei se ocupase personal de asta.

— Doamnă Calloway?

Michael îi oferi braţul ca s-o conducă la bufet, iar ea râse copilăreşte la noul nume, apoi îi zâmbi lui George. „Sărbătoreşte-ţi dragostea", spusese Nancy şi asta făcuseră. Michael era încântat pentru ei. O meritau. Urmau să petreacă două luni în Europa, ca să se relaxeze. Lui Michael nu-i venea să creadă cât fusese de rezonabilă când fusese vorba să renunţe la afaceri. Poate că de fapt era pregătită să se retragă, sau poate că inima o speriase în cele din urmă, dar ea şi George se dovediseră minunaţi cât timp lucraseră împreună ca să transfere puterea din mâinile lor într-ale lui. Era acum preşedinte la *Cotter-Hillyard* şi trebuia să recunoască, nu-i displăcea deloc. Preşedinte… la vârstă lui! Ajunsese pe coperta de la *Times.* Şi îi făcuse plăcere şi asta. Probabil că mama lui şi George aveau să fie pe coperta de la *People.*

— Eşti foarte elegant, dragul meu.

Mama lui îi zâmbi intrând în bibliotecă. Camera era plină cu arbuşti decorativi şi cu mese încărcate.

— Şi tu arăţi teribil de sclipitoare. Nici casa nu arată rău.

— E frumoasă, nu-i aşa?

Părea uimitor de tânără. Se desprinse de el ca să vorbească cu invitaţii şi să le dea ultimele instrucţiuni chelnerilor. Era complet în elementul ei şi încântată ca un copil. Mama lui mireasă. Zâmbi în sinea lui.

— Pari foarte mulţumit de tine, domnule Hillyard.

Vocea era blândă şi familiară. Se întoarse şi o văzu pe Wendy lângă el şi de data aceasta nu mai fu jenat s-o întâlnească. Purta inelul cu diamant pe care i-l dăruise Ben de *Valentine's Day,* când se

logodiseră. Urmau să se căsătorească la vară. Iar el era cavaler de onoare.

— Ea arată minunat, nu-i aşa?

Wendy încuviinţă din cap şi-i zâmbi din nou. Măcar o dată părea şi el fericit. Nu putuse niciodată să-l descifreze, dar acum măcar n-o mai obseda, pentru că-l avea pe Ben. Ben o făcuse mai fericită decât reuşise vreodată vreun bărbat.

— Dar sunt sigur că şi tu o să fi superbă la vară. Am o slăbiciune pentru mirese.

Era foarte neobişnuit pentru el şi Wendy zâmbi iar. Michael îi plăcea mult mai mult acum, când împărţea cu Ben prietenia lui.

— Alergi după logodnica mea, amice? întrebă Ben, din spatele lui, făcând echilibristică cu trei pahare de şampanie. Poftim, astea sunt pentru voi doi. Şi apropo, Mike, m-am îndrăgostit de mama ta.

— Prea târziu. Am dat-o azi-de-dimineaţă.

Pocni din degete a pagubă şi toţi trei râseră. Muzica începu în sufragerie.

— Hopa, cred că asta înseamnă că e rândul meu. Fiul are dreptul la primul dans, apoi mi-o ia George. Emily Post spune…

Ben râse de el şi-i dădu un brânci către uşă, să-şi facă datoria.

— Pare foarte fericit azi, spuse Wendy blând, după ce Mike plecă.

— Chiar este, măcar azi. Gânditor, îşi sorbi şampania, apoi zâmbi din nou către Wendy. Şi tu pari fericită.

— Întotdeauna sunt fericită, datorită ţie. Apropo, ai mai făcut ceva cu fata din San Francisco, fotografa? Am tot vrut să te întreb, dar n-am avut niciodată timp.

Ben clătină din cap.

— Nu, Mike a spus că se ocupă el.

— Are timp? Wendy păru surprinsă.

— Nu. Dar probabil că o să se descurce cumva. Îl ştii pe Mike. Se duce acolo săptămâna viitoare, pentru asta şi pentru încă zece mii de alte chestii.

Nu, îşi spuse Wendy în gând, nu-l ştiu pe Mike. Nimeni nu-l ştie. Poate cu excepţia lui Ben. Dar uneori se întreba dacă şi Ben îl cunoaşte atât de bine cât îi plăcea să creadă. Poate că-l cunoscuse cândva. Dar oare îl mai cunoştea?

— Dansezi?

Ben îşi puse jos paharul gol şi o luă pe după umeri ca s-o conducă spre camera alăturată.

— Mi-ar face plăcere.

Dar nu dansară decât o clipă, apoi Michael îl bătu pe Ben pe umăr.

— Rândul meu.

— Pe dracu'. De abia am început. Credeam că dansezi cu mama ta.

— M-a lăsat pentru George.

— Inteligent din partea ei.

Toţi trei se mişcau împreună pe ringul de dans şi Wendy începu să râdă. Să-i vadă pe amândoi împreună era ca şi cum ar fi aruncat o privire asupra lui Ben şi Michael, aşa cum erau cu ani în urmă. Era genul de ocazie care le făcea o imensă plăcere. O doză serioasă de şampanie, o ocazie care să merite sărbătorită şi era de ajuns.

— Ascultă Avery, ai de gând să dispari, sau nu? Vreau să dansez cu logodnica ta.

— Şi dacă eu nu vreau să te las?

— Atunci o să dansez cu amândoi şi mama o să ne dea afară.

Wendy râdea iar. Erau ca doi copii, ardeau de nerăbdare să facă scandal la o petrecere. Tocmai începuse un cântec despre „o fată din Rhode Island", care o cam îngrijora.

— Ascultaţi, asta ar trebui să fie de două ori mai amuzant. În loc de asta, sunt călcată pe amândouă picioarele o dată. De ce nu ne-am duce să mâncăm tortul?

— Să mergem?

Ben şi Michael se uitară unul la altul, dădură din cap la unison, apoi o luară fiecare de câte un braţ pe Wendy, conducând-o spre ieşire, în timp ce Michael se uită la Ben peste capul ei şi-i făcu cu ochiul.

— Drăguţă, dar cred că s-a îmbătat. Ai văzut cum dansa? Mi-a distrus pantofii.

— Ar trebui să-i vezi pe-ai mei, vorbi Ben, cu o şoaptă de teatru, peste umărul stâng, iar Wendy le trase câte un cot în coaste.

— Hei, voi doi, pantofii mei i-a văzut cineva? Ca să nu mai vorbim de bietele mele picioare, după ce am dansat cu doi beţivi ca voi.

— Beţivi?

Ben se uită la ea, oripilat, iar Michael începu să râdă, acceptând trei porţii de tort de la o chelneriţă în uniformă. Se jucă cu farfuriile şi aproape scăpă două din ele.

— Las-o pe ea, nu contează. Ai văzut tortul? Arată superb. Poftim.

Michael le dădu fiecăruia câte o farfurie şi toţi trei se rezemară de o coloană, privind la ce se întâmpla în jur: văduve în dantele gri, fete tinere în rochii de şifon roz, cascade de perle şi un fluviu de pietre preţioase.

— Isuse, gândeşte-te ce am scoate dacă le-am lua ostatice.

Michael părea încântat de idee.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Ar fi trebuit s-o facem acum mulţi ani. Când eram la şcoală şi n-aveam un ban.

Dădură din cap cu regret, în timp ce Wendy îi privea cu un zâmbet suspicios.

— Nu sunt sigură că e bine să vă las singuri cât mă duc să mă pudrez.

— Nu-ţi face griji. O să fiu cu ochii pe el, Wendy.

Michael îi făcu cu ochiul şi mai goli un pahar de şampanie. Wendy nu-l văzuse niciodată aşa, dar o amuza. Ben avusese dreptate. Era uman în definitiv. Aşa cum era acum, ameţit şi vesel, era ca şi cum l-ar fi văzut cu cinci ani în urmă, sau chiar cu doi.

— Nu cred că vreunul din voi e în stare să privească drept destul timp ca să fie cu ochii pe ceva şi oricum nu cu ochii unul pe altul.

— Rah… vreau să spun… suntem într-o formă perfectă.

Mai acceptă două pahare de şampanie, îi întinse unul lui Michael şi-i făcu semn logodnicei lui către toaletă.

— E o fată minunată, Mike. Mă bucur că nu te-ai supărat când ţi-am spus despre… despre noi.

— Cum puteam să mă supăr? E foarte potrivită pentru tine. În plus, sunt prea ocupat pentru aşa ceva.

— O dată şi-odată n-o să mai fi.

— Poate că da. Între timp, voi ceilalţi puteţi să fugiţi să vă însuraţi. Eu unul am o firmă de condus.

Dar pentru prima oară nu o spuse cu amărăciune. Privi cu un zâmbet peste paharul de şampanie şi toastă către prietenul său:

— Pentru noi.

Capitolul 24

Avionul ateriză la San Francisco şi Michael îşi închise servieta. Avea o mie de lucruri de făcut în săptămâna care urma. Doctori de văzut, şedinţe la care trebuia să participe, şantiere de vizitat, arhitecţi de organizat, planuri şi cereri şi conferinţe şi… fir-ar să fie… şi fotografa aia. Se întreba cum avea să găsească timp pentru toate. Dar avea să găsească. Întotdeauna găsea. Avea să renunţe la somn, la masă, sau la altceva. Îşi luă impermeabilul de la bagaje, îl puse pe braţ şi îi urmă pe ceilalţi pasageri spre ieşire. Simţi ochii stewardeselor asupra lui. Mereu era aşa. Le ignoră. Nu-l interesau. În plus, nu avea timp. Se uită la ceas. La ieşire trebuia să-l aştepte o maşină. Era două şi douăzeci. Lucrase o zi întreagă la New York, iar acum mai avea timp pentru cel puţin patru sau cinci ore de şedinţe aici. A doua zi de dimineaţă avea programată o conferinţă la ora şapte, la micul dejun. Aşa se desfăşura viaţa lui. Aşa îi plăcea. Nu-l interesa decât munca. Asta şi câţiva oameni. Doi dintre ei erau acum la Majorca, în casa unor prieteni, iar cel de-al treilea era pe mâinile lui Wendy la New York. Toţi erau pe mâini bune. La fel şi el. Avea centrul medical de terminat. Iar acesta prindea formă în cel mai perfect mod. Îşi zâmbi singur ieşind din aeroport.

— Domnul Hillyard?

Şoferul îl recunoscuse imediat. Michael se instală în maşină, în timp ce şoferul îi recuperă bagajele din haosul dinăuntru. Era plăcut să fi din nou la San Francisco. La New York plecase pe o zi îngheţată de martie, iar la San Francisco era cald şi bine. Peste tot în jurul lui era verde şi frumos. La New York, copacii erau încă goi, îngheţaţi şi cenuşii, iar verdele era o culoare uitată pentru încă cel puţin o lună. Era greu să aştepţi primăvara la New York. Întotdeauna părea că n-o să mai vină. Iar tocmai când renunţai şi te resemnai că nimic c-o să mai înverzească vreodată, apăreau primii muguri, reînviind speranţa. Michael uitase ce plăcută e primăvara. Nu observa niciodată. Nu avea timp.

Se duse drept la hotel, unde un funcţionar al companiei îi rezervase deja camerele şi avusese grijă ca apartamentul să fie pregătit pentru prima şedinţă. Rezervase două apartamente, unul în care să locuiască, celălalt pentru şedinţe. Iar dacă era necesar, în amândouă se puteau ţine întâlniri simultan. Era nouă seara când termină cu lucrul şi, obosit, chemă room-service-ul şi ceru o friptură. Era miezul nopţii la New York şi el era terminat. Dar fuseseră câteva ore fructuoase şi era mulţumit. Se întinse pe canapea, îşi scoase cravata, îşi puse picioarele pe masă şi închise ochii. Apoi i se păru că aude vocea mamei sale: „Ai sunat-o pe fată?” O, Doamne. Vorbele răsunară

în camera liniştită, care mirosea încă a fum de ţigară şi a whisky-ul pe care-l comandase la sfârşit. Dar fata… ei, de ce nu? Avea timp, cât aştepta friptura. Asta avea să-l ţină treaz. Luă servieta, găsi numărul de telefon şi-l formă. Telefonul sună de trei ori înainte ca ea să răspundă.

— Alo?

— Bună seara, domnişoară Adamson, sunt Michael Hillyard.

Marie aproape că scăpă o exclamaţie şi trebui să se controleze.

— Înţeleg. Sunteţi la San Francisco, domnule Hillyard?

Vocea îi era tăioasă şi rece; părea aproape furioasă. Poate că o prinsese într-un moment nepotrivit sau poate nu-i plăcea să fie sunată acasă. Nu prea îi păsa.

— Da, sunt, domnişoară Adamson. Şi mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni. Aveam câteva lucruri de discutat.

— Nu. Nu avem absolut nimic de discutat. Credeam că i-am spus asta foarte limpede mamei dumneavoastră.

Tremura şi strângea receptorul în mână.

— Atunci poate că a uitat să-mi transmită mesajul. Vocea lui Michael începea să sune la fel de iritată ca şi a ei. A avut un atac uşor imediat după întâlnirea cu dumneavoastră. Sunt sigur că nu a avut nimic de-a face cu întâlnirea, dar nu mi-a spus mare lucru despre ce aţi vorbit. De înţeles, având în vedere circumstanţele.

— Da. Marie făcu o pauză. Îmi pare rău să aud asta. Acum se simte bine?

— Foarte. Michael zâmbi. S-a căsătorit săptămâna trecută. Acum e în Majorca.

Ce drăguţ! Căţeaua… îmi distruge viaţa şi se duce în luna de miere. Marie ar fi vrut să scrâşnească din dinţi sau să trântească telefonul.

— Dar asta nu are nicio importanţă. Când ne putem întâlni?

— V-am spus deja. Nu ne putem întâlni.

Aproape că scuipă vorbele, iar el închise din nou ochii. Era prea obosit ca să se enerveze.

— Bine. De acord. Pentru moment. Sunt la hotel *Fairmont.* Dacă vă răzgândiţi, sunaţi-mă.

— N-o să vă sun.

— Bine.

— Noapte bună, domnule Hillyard.

— Noapte bună, domnişoară Adamson.

Fu surprinsă de cât de repede încheiase el conversaţia. Şi nu prea suna ca Michael. Părea extenuat, de parcă nu i-ar fi păsat de nimic. Ce se întâmplase cu el în ultimii doi ani? Rămase gânditoare mult timp după ce închise telefonul.

Capitolul 25

— Draga mea, arăţi atât de solemn. S-a întâmplat ceva?

Peter o privi peste masă, iar ea clătină din cap, jucându-se cu vinul din pahar.

— Nu. Mă gândesc la munca mea. Vreau să încep un proiect nou mâine. Asta mă agită întotdeauna.

Dar minţea şi amândoi ştiau asta. De când sunase Michael, cu o seară în urmă, fusese aruncată înapoi în trecut. Nu se putea gândi decât la acea ultimă zi. Mersul pe biciclete, bâlciul, mărgelele albastre îngropate pe plajă, rochia albă de dantelă şi toca albastră de satin, plecarea ca să se mărite cu Michael… apoi vocea mamei lui, în timp ce zăcea bandajată pe patul de spital. Era ca şi cum ar fi văzut mereu acelaşi film. Nu putea scăpa de el.

— Draga mea, te simţi bine?

— Da. Zău. Îmi pare rău că nu sunt o companie plăcută azi. Poate că sunt doar obosită.

Dar el observase privirea ei chinuită şi sprâncenele încruntate.

— Te-ai mai văzut cu Faye în ultima vreme?

— Nu, vreau mereu s-o sun ca s-o invit la masă, dar n-am niciodată timp. De la expoziţie încoace, îi zâmbi ea recunoscătoare, mi-am petrecut jumătate din timp în camera obscură şi cealaltă jumătate alergând prin oraş cu aparatul de fotografiat.

— Nu mi-ai spus niciodată dacă a fost decizia ta sau a ei să terminaţi şedinţele.

— A mea, dar ea a fost de acord.

Marie părea jignită că el părea să creadă că mai avea nevoie de psihiatru.

— Sunt doar obosită, Peter. Asta-i tot.

— Nu sunt sigur. Uneori mi se pare că tot mai eşti bântuită de… mă rog, de evenimentele de acum doi ani.

O spuse cu atenţie, privindu-i faţa. Şi fu dezamăgit văzând că se crispează.

— Nu fi caraghios.

— E perfect normal, Marie. Oamenii sunt torturaţi de asemenea lucruri câte zece, douăzeci de ani. Este o traumă imensă şi, chiar dacă după accident n-ai fost conştientă, o parte din tine tot îşi aminteşte ce s-a întâmplat. Dacă poţi să faci pace cu asta, o să te eliberezi.

— Am făcut pace şi sunt liberă.

— Numai tu poţi să judeci asta. Dar vreau să fi sigură. Altfel, în mod subtil, o să-ţi afecteze toată viaţa. O să-ţi limiteze posibilităţile, o să-ţi distrugă viaţa… Oricum, nu e cazul să continui. Dar gândeşte-te bine. Poate ar trebui să te mai vezi cu Faye o vreme. Nu poate să-ţi

strice.

Părea îngrijorat.

— Nu am nevoie.

Buzele ei aveau o linie fermă, iar el o mângâie pe mână. Dar nu-şi ceru scuze pentru că abordase subiectul. Nu-i plăcea cum arăta Marie.

— Bine. Putem merge acum?

Îi zâmbi mai blând şi ea încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar ei avea dreptate, evident. Era obsedată de convorbirea cu Michael.

Peter plăti nota şi o ajută să îmbrace sacoul bleumarin pe care-l purta peste fusta albă, *Cacherel* şi peste bluza delicată de mătase. Era întotdeauna impecabil îmbrăcată, iar lui Peter îi plăcea să fie văzut cu ea.

— Te duc acasă?

— Nu. Mă gândeam să mă opresc la galerie. Vreau să vorbesc ceva cu Jacques. Vreau să mut nişte lucrări. Unele din fotografiile mai vechi sunt mai expuse decât cele noi. Vreau să le schimb.

— Logic.

O luă pe după umeri şi ieşiră sub soarele de primăvară. Ceaţa dimineţii se risipise şi era o zi minunată şi caldă. *Porsche*-ul negru îi fu adus în câteva minute şi Peter deschise uşa, în timp ce Marie se strecură înăuntru. Îşi netezi fusta şi-i zâmbi. Ştia cât de importanţă era pentru el. Uneori însă se întreba dacă o iubea pentru că el o crease sau poate pentru că rămânea întrucâtva intangibilă. Deseori se simţise vinovată pentru că nu era mai degajată cu el. Dar în ciuda afecţiunii pe care o simţea pentru el, era întotdeauna o umbră de rezervă între ei. Era vina ei, o ştia. Şi poate că el avea dreptate. Poate că întotdeauna avea să fie chinuită şi bântuită de accident. Poate că ar fi trebuit să se vadă din nou cu Faye.

— Nu eşti prea vorbăreaţă azi, draga mea. Tot te mai gândeşti la noul proiect?

Ea dădu din cap cu un zâmbet jenat, apoi îl mângâie pe ceafă.

— Uneori mă întreb de ce mă suporţi.

— Pentru, că eşti foarte importantă pentru mine, Marie. Sper că ştii asta.

Dar de ce? Uneori se întreba şi ea. Era la fel cu cealaltă femeie pe care o iubise? Oare o făcuse la fel? Era un gând incredibil.

Se lăsă pe spate şi pentru o clipă închise ochii, încercând să se relaxeze, dar îi deschise rapid când simţi maşina derapând. Deschizând ochii, nu putu vedea decât un *Jaguar* roşu năpustindu-se către maşină, exact în direcţia ei, în timp ce şoferul ocolea un camion parcat greşit. Fără vreun motiv aparent, şoferul pierduse controlul şi era deja pe sensul opus, aproape nas în nas cu Marie. Ea căscă ochii mari, prea terorizată ca să scoată vreun sunet. Dar într-o clipă totul se termină. Peter evitase maşina, iar *Jaguar*-ul îi depăşise în direcţie

opusă, trecând pe roşu. Dar Marie rămase îngheţată şi îngrozită pe locul ei, cu mâinile agăţate de bord, privind drept înainte, cu bărbia tremurând, cu ochii plini de lacrimi, cu mintea la ceva ce văzuse cu douăzeci şi două de luni în urmă. Peter înţelese imediat ce se întâmpla, opri maşina şi se întinse s-o ia în braţe, dar ea era prea rigidă ca să se mişte şi, când o atinse maşina se umplu imediat de ţipetele ei. Urla din toate puterile şi Peter trebui s-o zgâlţâie ca s-o liniştească.

— Şşşşt, e în regulă, draga mea. E în regulă. Şşşt. S-a terminat acum. N-o să se mai întâmple. S-a terminat.

Ea izbucni în suspine înspăimântate, cu lacrimile curgându-i pe faţă, cu tot trupul tremurând, agăţată de el. Trecu aproape o jumătate de oră până se potoli şi se lăsă epuizată pe spătarul scaunului. Peter o privi în tăcere o vreme, mângâindu-i faţa şi părul, ţinând-o de mână, asigurând-o că e într-adevăr în siguranţă. Dar era profund tulburat de ceea ce văzuse. Se adeverea ce bănuise tot timpul. Când în cele din urmă se opri din tremurat şi se lipi liniştită de el, Peter îi vorbi blând dar ferm şi ea închise ochii.

— Trebuie să te întorci la Faye. Nu s-a terminat pentru tine. Şi nu se va termina până când nu priveşti lucrurile în faţă şi nu te vindeci.

Dar cât mai putea să le privească în faţă? Şi ce mai era de vindecat? Dragostea ei pentru Michael? Cum putea vindeca asta? Cum îi putea spune lui Peter că vorbise cu el la telefon; şi că asta o făcuse să-şi dorească să-l îmbrăţişeze, să-l sărute şi să-i simtă iar mâinile pe trupul ei? Cum putea să-i spună aşa ceva lui Peter? Se mulţumi să se uite cu ochi obosiţi şi să dea încet din cap.

— O să mă gândesc.

— Bine. Să te duc acasă?

Vocea lui era blândă şi ea încuviinţă. Nu mai avea putere să se ducă la galerie acum. Nu mai vorbiră până când ajunseră la ea acasă.

— Vrei să urc?

Dar ea clătină din cap şi-l sărută pe obraz.

Singura vorbă pe care i-o spuse când coborî din maşină fu „mulţumesc”. Nici nu se uită înapoi când coborî. Urcă treptele, cu povara celor douăzeci şi două de luni de singurătate pe umeri. Dacă n-ar fi sunat Michael. Reînviase toată durerea. Şi pentru ce? Ce rost avea? Probabil că lui oricum nu-i păsa. Nu voia decât fotografiile ei. Atunci să cumpere lucrările altcuiva. De ce dracu’ n-o lăsa în pace?

Intră în apartament şi se duse direct în pat. Fred sărea în jurul ei şi se urcă şi el imediat în pat, dar ea nu avea chef de el. Îl împinse jos şi rămase întinsă multă vreme, privind fix în tavan, întrebându-se dacă s-o sune pe Faye sau dacă nu cumva şi asta era lipsit de sens. Tocmai începuse să aţipească, epuizată, când sună telefonul şi sări speriată. Nu voia să răspundă, dar era probabil Peter, care voia să ştie dacă se

simte bine şi nu avea dreptul să-l facă să se îngrijoreze şi mai tare. Puse mâna pe receptor.

— Alo.

— Domnişoara Adamson?

O, Doamne, nu era Peter, era… o cutremură un suspin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, lasă-mă în pace.

Închise telefonul, iar la celălalt capăt al firului Michael se uită la receptor complet uluit. Ce dracu' era toată povestea asta? Şi de ce-i spusese Michael?

Capitolul 26

Marie arăta obosită şi trasă la faţă a doua zi de dimineaţă când intră în galerie cu Fred. Purta pantaloni negri şi un pulover verde strălucitor, care-i scotea perfect în evidenţă tenul. Dar părea neobişnuit de palidă după o noapte lungă, fără somn, în care retrăise de mii de ori ultima zi cu Michael şi accidentul care urmase. Se simţea ca şi când n-ar fi reuşit să scape de asta nici dacă trăia o sută de ani. Iar în dimineaţa aceea se simţea exact de o sută de ani.

— Pari să fi muncit prea mult, iubito.

Jacques îi zâmbi din spatele biroului. Purta uniforma lui obişnuită. Blugi franţuzeşti impecabil croiţi, lipiţi de trup, pulover negru cu guler înalt şi o jachetă de antilopă *St. Laurent.* Pe el combinaţia arăta perfect.

— Sau doctorul tău preferat te ţine prea târziu noaptea?

Era un vechi prieten al lui Peter şi ţinea mult la Marie.

Ea îi răspunse cu un zâmbet şi sorbi din cafeaua pe care i-o oferise. Era tare şi neagră, *cafe filtre,* singura pe care o bea Jacques. O aducea din Franţa, împreună cu alte nimicuri fără de care nu putea supravieţui. Lui Marie îi plăcea să-l necăjească în privinţa şovinismului şi a gusturilor lui costisitoare. De ziua lui îi dăruise hârtie higienică cu emblema *Gucci.* Asta şi o servietă. Dar el apreciase gluma.

— Nu, nu m-am distrat. Poate prea mult timp în camera obscură.

— Ce fată nebună! O femeie ca tine ar trebui să fie la dans.

— Mai târziu. După ce mai lucrez ceva.

Începu să-i descrie ideea ei despre o serie de fotografii ale vieţii din San Francisco, iar el dădu din cap satisfăcut.

— *Ça me plait,* Marie. Îmi place. O.K. Fă-o cât poţi de repede.

Era pe punctul de a intra în detalii, când cineva bătu la uşa biroului. Era secretara lui, făcând gesturi agitate.

— Aha! Probabil una din fetele tale.

Lui Marie îi plăcea să-l necăjească, iar el ridică din umeri şi înconjură biroul ca să vorbească cu secretara dincolo de uşă. Ascultă cuvintele ei şoptite, apoi dădu din cap, părând extrem de satisfăcut. Făcu un ultim semn aprobator, apoi se întoarse şi se aşeză, privind-o pe Marie de parcă se pregătea să-i facă un dar.

— Am o surpriză pentru tine, Marie. Cineva foarte important e interesat de lucrările tale.

Uşa se deschise şi, înainte ca ea să aibă timp să înţeleagă despre ce era vorba, se trezi brusc faţă-n faţă cu Michael Hillyard. Aproape că îi scăpă o exclamaţie şi simţi cum îi tremură ceaşca de cafea în mână. Michael era foarte elegant în costumul albastru-închis, cu cămaşă albă

şi cravată închisă şi arăta exact ca magnatul care era.

Marie lăsă ceaşca pe masă ca să dea mâna cu el. Michael era foarte impresionat de cât de degajată părea în biroul lui Jacques. Era greu de imaginat că aceasta era fata care-i răspunsese la telefon cu o seară înainte, cu durere în voce, implorându-l s-o lase în pace. Poate avea alte probleme, cu bărbaţi poate. Sau poate fusese beată. Cu artiştii nu puteai şti niciodată. Dar niciunul din gânduri nu i se oglindi pe faţă, cum nici pe a ei nu se vedea neplăcerea.

— Mă bucur imens că vă cunosc în fine. Mi-aţi dat mult de lucru, domnişoară Adamson. Dar, talentată cum sunteţi, bănuiesc că aveţi acest drept.

Îi zâmbi binevoitor, iar ea se uită la Jacques, care stătea cu mâna întinsă către Michael. Era extrem de impresionat de interesul firmei *Cotter-Hillyard* pentru lucrările lui Marie. Michael îi subliniase secretarei că interesul lui era strict profesional, nu pentru colecţia lui personală şi nici pentru biroul lui propriu. Dorea lucrările ei pentru unul dintre cele mai mari proiecte la care lucrase compania vreodată, iar Jacques era copleşit. De abia aştepta să audă Marie asta. Chiar şi rezerva ei de gheaţă avea să se topească la asta. Dar ea stătea la fel de calmă ca întotdeauna, cel puţin pentru moment. Era foarte, liniştită, pe scaunul ei, evitând privirea lui Michael, iar pe buze avea un zâmbet rece.

— Pot să trec direct la subiect şi să vă explic ce am în minte?

— Desigur.

Jacques îi făcu secretarei semn să-i toarne lui Michael cafea şi se aşeză să asculte, în timp ce Michael începu să explice în detaliu ce voia cu lucrările lui Marie. Era un proiect pentru care s-ar fi luptat orice artist, dar la sfârşitul discuţiei Marie părea neînduplecată. Dădu din cap foarte liniştită, apoi se întoarse să-l privească pe Michael.

— Mă tem că răspunsul meu e acelaşi, domnule Hillyard.

— Aţi mai discutat asta înainte?

Jacques părea uimit şi Michael se grăbi să-i explice.

— Unul din asociaţii mei, mama mea şi chiar eu am contactat-o pe domnişoara Adamson la ea acasă, i-am menţionat acest proiect, pe scurt, iar răspunsul ei a fost un „nu” ferm. Speram să se răzgândească.

Jacques o privi stupefiat. Marie clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar n-o pot face.

— Dar de ce? exclamă Jacques, disperat.

— Pentru că nu vreau.

— Putem măcar afla motivele?

Vocea lui Michael era foarte calmă şi avea o inflexiune nouă, conştiinţa propriei puteri. Pe Marie o irită să-şi dea seama că-i plăcea această faţetă a lui. Dar asta nu-i schimba hotărârea.

— Consideraţi-mă o artistă temperamentală dacă vreţi. Orice.

Răspunsul e tot nu. Şi va rămâne nu.

Puse jos ceaşca de cafea, se uită la cei doi bărbaţi şi se ridică. Întinse mâna către Michael şi i-o strânse sobru.

— Oricum, vă mulţumesc pentru interesul dumneavoastră. Sunt convinsă că veţi găsi persoana potrivită pentru proiectul dumneavoastră. Poate că Jacques vă poate recomanda pe cineva. Sunt mulţi artişti extraordinari al căror nume este legat de această galerie.

— Dar mă tem că nu vă vrem decât pe dumneavoastră.

Acum era încăpăţânat, iar Jacques părea a-şi cere scuze, dar Marie nu avea de gând să piardă această bătălie. Pierduse deja prea mult.

— Asta nu e rezonabil din partea dumneavoastră, domnule Hillyard. Şi e copilăresc. Va trebui să găsiţi pe altcineva. Eu nu lucrez cu dumneavoastră. Foarte simplu.

— Aţi lucra cu altcineva de la firmă?

Ea clătină din cap şi porni către uşă.

— Vreţi măcar să vă mai gândiţi?

Era cu spatele la Michael. Se opri pentru o clipă în uşă, dar clătină din nou din cap, apoi auzi cuvântul nu, chiar când dispărea urmată de căţelul ei. Michael nu pierdu nicio clipă cu uluitul proprietar al galeriei, care rămase aşezat la biroul său. Se repezi în stradă după ea, strigând „Stai!” Nu ştia de ce o făcea, dar ştia că aşa trebuia. Ajunse lângă ea.

— Pot să vă însoţesc un moment?

— Dacă doriţi, dar nu are niciun rost.

Privea drept înainte, evitându-i ochii. Michael o urmă încăpăţânat.

— De ce faceţi asta? Nu are logică. E un motiv personal? Ceva ce ştiţi despre compania noastră? O experienţă neplăcută pe care aţi avut-o? Ceva legat de mine?

— Nu are nicio importanţă.

— Ba are, fir-ar să fie. Are. Se opri şi o apucă de braţ: Am dreptul să ştiu.

— Zău? Rămaseră acolo pentru un timp care păru o eternitate, înainte ca ea să cedeze: Bine. E personal.

— Măcar ştiu că nu e o nebunie.

Ea râse şi-i privi amuzată.

— De unde ştiţi? Poate că sunt nebună.

— Din păcate, cred că nu. Cred că doar urâţi *Cotter-Hillyard.* Sau pe mine.

Totuşi era ridicol. Nici el, nici compania nu avuseseră probleme publice. Nu erau implicaţi în proiecte controversate şi nu aveau relaţii cu guverne dubioase. Nu avea niciun motiv să se poarte aşa. Poate că avusese vreo relaţie cu cineva din biroul local şi avea o ranchiună împotriva lui. Trebuia să fie ceva de genul ăsta. Nimic altceva nu avea sens.

— Nu vă urăsc, domnule Hillyard.

Îi luase mult timp să spună asta.

— Atunci vă prefaceţi foarte bine că da.

Michael zâmbi şi pentru prima oară arătă din nou ca un om tânăr. Ca băiatul care glumea cu Ben la ea acasă. Acel fragment de trecut îi sfâşie inima şi-şi feri privirea.

— Pot să vă invit undeva pentru o cafea?

Aproape că refuză, dar poate că era mai bine să termine o dată pentru totdeauna.

— Bine.

Sugeră un local de peste drum şi se îndreptară într-acolo cu Fred pe urmele lor. Amândoi cerură cafea espresso şi, fără să se gândească, ea îi întinse zahărul. Ştia că bea cafeaua cu două bucăţi de zahăr; el îi mulţumi, se servi şi puse zaharniţa jos. Nu i se păru ciudat că ea ştiuse.

— Nu pot să explic asta, dar e ceva ciudat legat de lucrările dumneavoastră. Mă obsedează. De parcă le-aş mai fi văzut undeva, de parcă le-aş cunoaşte, de parcă aş înţelege ce aţi vrut să spuneţi şi ce aţi văzut când aţi făcut fotografia. Are vreun sens ce spun?

Da. Foarte mult sens. Întotdeauna Michael îi înţelesese tablourile. Oftă şi dădu din cap.

— Da, cred că da. Asta şi trebuie să însemne pentru privitori.

— Dar fac ceva mai mult. Nu pot să explic ce. Ea ca şi cum aş şti deja… mă rog, ca şi când v-aş cunoaşte deja lucrările. Nu înţeleg. Sună absurd când spun asta.

Dar pe mine nu mă cunoşti? Nu ştii ochii ăştia? Se trezi dorindu-şi să-i poată pune toate aceste întrebări, în timp ce-şi beau liniştiţi cafeaua şi discutau despre lucrările ei.

— Am sentimentul îngrozitor că n-o să cedaţi. N-o s-o faceţi, nu-i aşa?

Ea dădu trist din cap.

— Din cauza banilor?

— Sigur că nu.

— Nici nu mi-am închipuit.

Nu menţionă contractul imens pe care-l avea în buzunar. Ştia că nu i-ar folosi la nimic şi că poate ar înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

— Aş vrea să ştiu de ce.

— Doar excentricităţile mele. Felul meu de a mă răzbuna pe trecut.

Fu şocată de propria ei sinceritate, dar el nu păru să fie.

— M-am gândit că aşa ceva trebuie să fie.

Amândoi erau acum liniştiţi. Era şi tristeţe în întâlnirea lor, ceva dulce-amărui pe care Michael nu-l putea înţelege.

— Mama mea va îndrăgit foarte mult lucrările. Şi nu e un om uşor de mulţumit.

Marie zâmbi auzindu-i eufemismul.

— Nu, nu este. Aşa am auzit. Nu e uşor de lucrat cu ea.

— Da, dar ea a făcut din firmă ceea ce este azi. E o plăcere să preiau firma de la ea. E ca o corabie perfect condusă.

— Ce noroc pe dumneavoastră!

Suna din nou îndârjită şi din nou Michael nu putea înţelege de ce. Cu un gest nervos îşi trecu mâna peste o cicatrice mică de pe tâmplă şi Marie îşi lăsă brusc ceaşca de cafea jos şi-l privi.

— Ce e aceea?

— Ce?

— Cicatricea aceea.

Nu-şi putea lua ochii de la ea. Ştia exact ce era. Trebuia să fie de la…

— Nimic. O am de câtăva vreme.

— Nu pare foarte veche.

— De vreo doi ani. Părea jenat: Serios. N-a fost nimic. Un accident minor cu nişte prieteni.

Încercă să schimbe subiectul şi lui Marie îi venea să-i arunce cafeaua în faţă. Nenorocitul! Un accident minor. Mulţumesc, scumpule! Acum ştiu tot ce doream să ştiu. Îşi luă poşeta, îl privi glacial o clipă, apoi îi întinse mâna.

— Mulţumesc pentru clipele plăcute, domnule Hillyard. Sper să aveţi o şedere plăcută.

— Plecaţi? Am spus ceva greşit?

Isuse! Era imposibilă. Ce dracu' avea acum? Ce spusese? Apoi îl şocă expresia din ochii ei.

— De fapt, da. Era şi ea şocată de propriile vorbe: Am citit despre accidentul dumneavoastră şi nu cred că poate fi numit minor. Cei doi prieteni au fost destul de zguduiţi, din câte am înţeles. Nu-ţi pasă de nimic, Michael? Nu te mai interesează nimic în afară de nenorocita ta, de firmă?

— Ce dracu' ai? Şi ce te priveşte pe tine?

— Eu sunt o fiinţă umană, iar tu nu eşti. Asta urăsc la tine.

— Eşti nebună.

— Nu, domnule. Nu mai sunt.

Cu aceasta, se întoarse şi plecă, lăsându-l pe Michael să se uite după ea. Apoi, ca împins de o forţă invizibilă, se ridică în picioare şi o luă la goană după ea.

Aruncă cinci dolari pe masa de marmură şi fugi în urma ei. Trebuia să-i spună. Trebuia să… Nu, nu fusese un accident minor. Femeia pe care o iubea fusese ucisă. Dar ce drept avea ea să ştie asta? Nu apucă să-i spună, pentru că atunci când ajunse în stradă ea tocmai se urca într-un taxi.

Capitolul 27

Tocmai ajunsese pe plajă şi-şi aşeza trepiedul, când văzu silueta apropiindu-se. Pasul lui hotărât o uimi, până când realiză cine era. Michael, fir-ar să fie. Coborî pe plajă, trecu peste dune şi se propti în faţa ei, blocându-i privelişte a.

— Am ceva să-ţi spun.

— Nu vreau să aud.

— Păcat. Pentru că tot o să-ţi spun. Nu ai niciun drept să te amesteci în viaţa mea particulară şi să-mi spui ce fel de om sunt. Nici măcar nu mă cunoşti.

Vorbele ei îl chinuiseră noaptea care trecuse. De la serviciul ei telefonic aflase unde era. Nu ştia nici de ce venise acolo, dar ştia că trebuia s-o facă.

— Ce drept ai să mă judeci, lua-te-ar naiba?

— Niciunul. Dar nu-mi place ce văd.

Îşi schimbă calmă şi detaşată obiectivele.

— Şi ce vezi?

— O cochilie goală. Un om căruia nu-i pasă de nimic în afară de munca lui. Un om care nu ţine la nimic, nu iubeşte pe nimeni, nu dăruieşte nimic, nu este nimic.

Căţea, ce dracu' ştii tu despre cine sunt şi ce simt? Ce te face să crezi că eşti aşa de grozavă?

Ea trecu pe lângă el şi fixă duna următoare.

— Lua-te-ar dracu', ascultă-mă!

Întinse mâna după aparatul ei de fotografiat, dar ea se feri, apoi se întoarse furioasă către el.

— De ce dracu' nu dispari o dată din viaţa mea? Cum ai făcut acum doi ani, nemernic nenorocit…

— Nu sunt în viaţa ta. Încerc să cumpăr nişte lucrări de la tine. Asta-i tot ce vreau. Nu mă interesează ce crezi tu despre personalitatea mea, sau despre viaţa mea, sau despre orice altceva. Nu vreau decât să cumpăr nişte nenorocite de fotografii.

Aproape că tremura de furie, iar ea nu făcu decât să treacă pe lângă el, către mapa care zăcea pe pătură pe plajă. O desfăcu, se uită într-un dosar şi scoase din el o fotografie. Apoi se ridică şi i-o întinse.

— Poftim. E a ta. Fă ce vrei cu ea. Şi lasă-mă-n pace.

Fără o vorbă, el se întoarse şi se îndreptă către maşina care-l aştepta.

Marie nu întoarse capul după el, ci se înapoie la lucru. Rămase pe plajă până când lumina păli şi nu mai putu lucra. Apoi se întoarse acasă, îşi făcu ceva de mâncare, încălzi nişte cafea şi se duse în camera obscură. Se duse la culcare la ora două noaptea, iar când sună

telefonul nu răspunse. Chiar dacă era Peter nu-i păsa. Nu voia să vorbească cu nimeni. Iar a doua zi la nouă dimineaţa pleca la plajă. Puse ceasul să sune la opt şi adormi imediat ce puse capul pe pernă. Se eliberase de ceva acolo, pe plajă. Şi trebuia să fie cinstită cu ea însăşi. Chiar dacă-l ura, măcar îl văzuse, într-un fel ciudat, asta era o uşurare.

A doua zi se spălă şi se îmbrăcă în mai puţin de jumătate de oră. Purta haine uzate, de lucru. Îşi bău cafeaua în timp ce citea ziarul. Plecă din casă aşa cum planificase, câteva minute după nouă şi se gândea deja la ce avea de făcut în timp ce cobora scările în pas vioi, urmată de Fred. Abia când ajunse în stradă, ridică privirea şi rămase fără grai. Pe partea cealaltă a străzii era un imens panou de afişaj, pus pe un camion condus de Michael Hillyard. Michael zâmbea uitându-se la ea, iar Marie se aşeză pe trepte şi începu să râdă. Chiar era nebun. Luase fotografia pe care i-o dăduse ea, o mărise şi o montase, apoi o adusese la uşa ei. Michael râdea când coborî din camion şi se îndreptă către ea. Şi ea mai râdea când Michael se aşeză alături de ea, pe ultima treaptă.

— Cum ţi se pare?

— Cred că eşti nebun de legat.

— Da, dar nu-i aşa că arată bine? Gândeşte-te cum ar arăta celelalte lucrări, mărite şi montate în clădirea principală din centrul medical. N-ar fi grozav?

El era grozav, dar nu-i putea spune asta.

— Haide, ia micul dejun cu mine şi să stăm de vorbă.

Nu accepta un răspuns negativ în dimineaţa aceea. Îşi modificase programul pentru ea. Iar ei hotărârea lui i se părea pe cât de impresionantă, pe atât de amuzantă. Nu avea chef de o nouă luptă.

— Ar trebui să spun nu, dar n-o s-o fac.

— Mai bine. Pot să te conduc?

— În chestia aia?

Arătă către camion şi începu din nou să râdă.

— Sigur. De ce nu?

Aşa că urcară în camion şi se îndreptară către docuri ca să ia micul dejun. Aici camioanele erau o privelişte familiară şi nimeni nu putea fura o fotografie de asemenea dimensiuni.

Cu totul surprinzător, micul dejun se dovedi plăcut. Amândoi renunţară la luptă, măcar până la cafea.

— Ei, te-am convins?

Părea foarte sigur de el şi-i zâmbi peste ceaşca de cafea.

— Nu. Dar m-am distrat foarte bine.

— Bănuiesc că ar trebui să mă bucur de acest mic favor, dar nu e stilul meu.

— Dar care e stilul tău? În cuvintele tale.

— Adică-mi dai şansa să mă explic, în loc să-mi spui tu ce sunt?

Se amuza, dar în voce avea o uşoară tensiune. Lovise prea aproape de ţintă cu comentariile ei din ziua precedentă.

— Bine. O să-ţi spun. Într-un fel ai avut dreptate. Trăiesc pentru munca mea.

— De ce? Nu ai nimic altceva în viaţa ta?

— Nu prea. Majoritatea oamenilor de succes probabil că nu au. Nu mai e loc.

— Ce prostie! Nu trebuie să-ţi dai viaţa în schimbul succesului. Unii oameni le au pe amândouă.

— Tu le ai?

— Nu pe de-a-ntregul. Dar poate că într-o zi le voi avea. Oricum, ştiu că se poate.

— Poate că da. Poate că eu nu mai am niciun imbold. Viaţa mea s-a schimbat mult în ultimii câţiva ani. Nu prea fac niciunul din lucrurile pe care plănuiserăm să le fac. Dar… am avut nişte compensaţii destul de plăcute.

Cum ar fi să devină preşedintele firmei *Cotter-Hillyard*. Dar îi fu jenă s-o spună.

— Înţeleg. Bănuiesc că nu eşti însurat.

— Nu. N-am avut timp. Nu m-a interesat.

Ce drăguţ! Atunci poate că era mai bine să nu se căsătorească.

— Sună foarte definitiv.

— Pentru moment este. Dar tu?

— Nici eu nu sunt căsătorită.

— Ştii, oricât mi-ai condamna felul de viaţă, nici al tău nu pare prea diferit. Eşti la fel de obsedată de muncă cum sunt şi eu, la fel de singură, la fel de închisă în propria ta lume. Atunci de ce eşti atât de aspră cu mine? Nu prea e drept.

Vocea lui era blândă, dar conţinea reproş.

— Îmi pare rău. Poate că ai dreptate.

Era greu să-l contrazică pe tema asta. Iar apoi, în timp ce se gândea la ce-i spusese, simţi mâna lui pe a ei şi fu ca un pumnal în inimă. Şi-o trase cu o expresie îndurerată. Iar el părea din nou nefericit.

— Eşti o femeie greu de înţeles.

— Poate că da. Multe ar fi imposibil de explicat.

— Ar trebui să mă pui la încercare cândva. Nu sunt un monstru, cum crezi tu.

— Sunt sigură că nu eşti.

Privindu-l, nu-şi dorea decât să plângă. Era ca şi cum i-ar fi spus adio. Vedea din nou, iar şi iar, ce nu putea avea. Dar poate că acum înţelegea mai bine. Poate că avea să fie în stare, în fine, să renunţe. Cu un oftat se uită la ceas.

— Ar trebui să mă întorc la lucru.

— M-am apropiat întrucâtva de un „da”?

— Mă tem că nu.

Nu-i făcea plăcere să recunoască, dar trebuia să renunţe. Acum ştia că ea nu avea să cedeze niciodată. Toate eforturile lui fuseseră în zadar. Era o femeie foarte puternică. Abia când Marie lăsase garda jos realizase cât de puternică era de fapt. Avea o blândeţe şi o căldură care-l atrăgeau cum nu mai fusese atras de nimeni de ani de zile.

— Crezi că te-aş putea convinge să iei cina cu mine, Marie? Ca un fel de premiu de consolare, din moment ce nu am semnat contractul?

Ea râse uşor şi îl bătu pe mână.

— Mi-ar face plăcere. Dar nu acum. Mă tem că plec din oraş.

Fir-ar să fie! Pierduse tot meciul, rundă după rundă.

— Unde te duci?

— În Est. Ca să rezolv nişte probleme personale.

Luase hotărârea în ultima jumătate de oră. Dar acum ştia ce avea de făcut. Nu trebuia să îngroape trecutul, ci să-l dezgroape. Într-un fel, Peter avusese dreptate. Iar acum era sigură. Trebuia să se vindece, cum spusese el.

— O să te sun data viitoare când vin la San Francisco. Sper să am mai mult noroc.

Poate. Dar poate că până atunci o să fiu doamna Peter Gregson. Poate că până atunci o să fiu vindecată. Şi n-o să mai conteze. Deloc.

Se întoarseră încet la camion şi o lăsă la ea acasă. Ea nu spuse nimic la despărţire. Îi mulţumi pentru micul dejun, îi strânse mâna şi urcă scările. Michael pierduse. Privind-o cum se îndepărta, simţi cum îl cuprinde o tristeţe copleşitoare. Era ca şi cum ar fi pierdut ceva foarte special. Nu era sigur ce anume. O afacere, o femeie, un prieten? Ceva. Pentru prima oară după multă vreme se simţea insuportabil de singur. Porni camionul şi se întoarse la hotel.

Marie vorbea deja la telefon cu Peter Gregson.

— Astă-seară? Draga mea, am o şedinţă.

Părea iritat şi îl prinsese între doi pacienţi.

— Atunci vino după şedinţă. E important. Mâine plec.

— Încotro? Pentru cât timp?

Părea îngrijorat.

— Îţi spun când ne vedem. Deseară?

— Bine, bine. Pe la unsprezece. Dar e o prostie, Marie. Lucrul ăsta nu poate aştepta?

— Nu.

Aşteptase doi ani şi fusese o nebunie să-l lase să aştepte atât demult.

— Bine. Ne vedem diseară.

El închise în grabă, iar Marie sună la agenţia de turism să facă o

rezervare şi la veterinar să facă aranjamentele pentru Fred.

Capitolul 28

Marie avusese noroc. Cineva renunţase la şedinţă în după-amiaza aceea, aşa că acum se afla în aceeaşi cameră familiară, confortabilă, pe care n-o mai vizitase de luni de zile. Se lăsă pe pernele canapelei şi-şi întinse picioarele către căminul în care nu ardea focul, din obişnuinţă, privind absentă către sandalele delicate. Gândul îi era atât de departe încât n-o auzi pe Faye intrând.

— Meditezi, sau adormi?

Marie îşi ridică privirea zâmbind, în timp ce Faye se aşeză în faţa ei.

— Mă gândeam. Mă bucur să te văd.

De fapt, era chiar surprinsă de cât de plăcută era întoarcerea acolo. Era un sentiment ca de reîntoarcere acasă, plăcerea de a se regăsi în acel adăpost vechi şi fericit. Petrecuse clipe plăcute în camera aceea, dar şi unele dificile.

— Să-ţi spun ce bine arăţi, sau te-ai săturat deja să auzi asta?

Faye îi zâmbi, iar Marie râse.

— Nu mă satur niciodată să aud asta.

Numai că Faye îndrăznea să fie sinceră.

— Bănuiesc că vrei să ştii de ce sunt aici.

— Întrebarea asta mi-a trecut prin minte.

Schimbară din nou un zâmbet, apoi Marie păru să se piardă din nou în gânduri.

— L-am văzut pe Michael.

— Te-a găsit?

Faye părea uluită şi foarte impresionată.

— Da şi nu. A găsit-o pe Marie Adamson. Asta-i tot ce ştie. Unul din subalternii lui m-a căutat pentru lucrările mele. *Cotter-Hillyard* face un centru medical aici şi vor fotografiile mele, mărite, ca decor.

— Asta-i foarte flatant, Marie.

— Cui îi pasă, Faye? Ce mă interesează ce crede el despre lucrările mele?

Dar nici asta nu era cu totul adevărat. Întotdeauna o încălziseră laudele lui şi chiar şi acum avea o anumită satisfacţie ştiind că îi atrăsese din nou atenţia cu arta ei.

— Oricum, mama lui a fost aici acum puţin timp şi i-am spus ce i-am spus şi lui. Nu. Nu mă interesează. Nu le vând nimic. Nu lucrez pentru ei. Punct.

— Dar ei au continuat?

— Cu disperare.

— Trebuie să te simţi bine. A înţeles vreunul dintre ei cine eşti?

— Ben nu. Dar mama lui Michael da. Cred că de asta a stabilit

întâlnirea.

Marie tăcu şi privi în jos. Era foarte departe, înapoi în camera de hotel, în ziua când se întâlnise cu Marion.

— Cum te-ai simţit când ai văzut-o?

— Îngrozitor. Mi-a amintit de tot ce mi-a făcut. Am urât-o.

Dar în glas avea ceva mai mult şi Faye simţi asta.

— Şi?

— Bine. Marie oftă. Durerea a revenit. Mi-am amintit cât de mult mi-am dorit să mă placă, să mă iubească, să mă accepte ca soţie a lui Michael.

— Şi te-a respins din nou?

— Nu sunt sigură. Cred că da. Acum e bolnavă. Pare altfel. Părea aproape că regretă ce a făcut. Bănuiesc că Michael n-a fost prea fericit în ultimii doi ani.

— Şi despre asta ce crezi?

— Sunt uşurată. O spuse cu un oftat uşor. Apoi am înţeles că nu mai contează cum a fost el. Pentru noi totul s-a terminat, Faye. Totul a fost acum mulţi ani. Acum suntem alţi oameni. Şi faptul e că el nu s-a întors niciodată la mine. Poate că nici după lucrările mele n-ar mai alerga dacă ar şti cine sunt cu adevărat, cine am fost. Dar nu mai sunt Nancy McAllister, Faye. Iar el nu mai e Michael pe care-l ştiam eu.

— De unde ştii asta?

— L-am văzut. E aspru, dur, rece. O, nu ştiu, poate că mai e ceva acolo. Dar are şi multe părţi noi.

— Cum ar fi durere? Suferinţă? Dezamăgire? Pierdere?

— Nu, Faye, cum ar fi trădare, abandonare, dezertare, laşitate? Despre asta e vorba de fapt, nu?

— Nu ştiu. Despre asta e vorba? Asta simţi când îl vezi?

— Da. Acum vocea ei era aspră: îl urăsc.

— Atunci trebuie că-l iubeşti foarte mult.

Marie dădu să nege, dar apoi clătină din cap, cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi. O privi îndelung pe Faye, fără să vorbească.

— Nancy, îl mai iubeşti?

Înadins folosise vechiul ei nume. Ea oftă adânc şi se lăsă pe spătarul canapelei. Când vorbi, o făcu fără nicio inflexiune în voce, privind în tavan:

— Poate că Nancy încă îl mai iubeşte, cât a mai rămas din ea. Dar Marie nu-l iubeşte. Acum am o viaţă nouă. Nu-mi mai pot permite să-l iubesc.

O privi pe Faye cu tristeţe.

— De ce nu?

— Pentru că el nu mă iubeşte. Pentru că nimic nu-i adevărat. Trebuie să uit. Total, complet. Ştiu asta. Nu de asta am venit azi aici, ca să plâng pe umărul tău pentru că încă-l mai iubesc pe Michael. Dar

trebuia să spun cuiva ce simt. Nu pot să vorbesc despre asta cu Peter; l-ar durea prea mult. Şi aveam nevoie să spun cuiva.

— Mă bucur că ai venit, Marie. Dar nu sunt sigură că poţi să te hotărăşti aşa, pur şi simplu, să uiţi ceva şi să scapi de el de pe o clipă pe alta.

— De fapt, m-a părăsit acum doi ani, dar eu n-am vrut să uit până acum. Mi-am spus că am uitat, dar nu uitaserăm. Aşa că… Mâine plec la Boston să fac ceva.

— Ce anume?

— O treabă neterminată. Pentru prima oară de o oră, zâmbi: Acolo am lăsat o treabă neterminată, ceva ce am împărţit cu Michael. Am lăsat nişte lucruri ca pe un monument în cinstea noastră, pentru că întotdeauna am crezut că se va întoarce. Acum trebuie să mă întorc acolo şi să rezolv asta.

— Crezi sincer că eşti în stare?

— Da.

Părea sigură de ea, chiar şi în ochii lui Faye.

— Chiar doreşti să faci asta?

— Da.

— Nu vrei să-i spui lui Michael cine eşti, sau mă rog, cine ai fost şi să vezi ce se întâmplă?

Marie aproape că se înfioră.

— Niciodată. S-a terminat. Pentru totdeauna. Şi, în plus, oftă ea privindu-şi mâinile, n-ar fi cinstit faţă de Peter.

— Trebuie să te gândeşti ce e cinstit faţă de Marie.

— De asta mă duc mâine la Boston. Îmi tot spun că poate după asta o să fiu liberă să mă leg cu adevărat de Peter. E un om atât de bun, Faye. A făcut atât de mult pentru mine.

— Dar nu-l iubeşti.

Era înspăimântător să audă pe altcineva spunând asta şi Marie clătină din cap.

— Nu, nu, îl iubesc!

— Atunci de ce ai probleme să te legi într-un fel de el?

— Michael a stat întotdeauna între noi.

— E prea simplu, Marie. E doar un pretext.

— Nu ştiu. Făcu o pauză lungă. Ceva m-a oprit întotdeauna. Ceva… lipseşte. Cred că de fapt eu lipsesc, într-un fel încă-l mai aştept pe Michael şi într-un fel n-am simţit niciodată… Nu ştiu, nu mă simt bine, Faye. Poate e vina mea.

— Ce te face să nu te simţi bine?

— Nu ştiu exact, dar uneori am sentimentul că nu mă cunoaşte. Mă ştie pe mine, Marie Adamson, pentru că sunt persoana pe care a creat-o. Nu cunoaşte persoana care eram, sau lucrurile la care ţineam înainte de accident.

— N-ai putea să-l înveţi, Marie?

— Poate. Dar nu sunt sigură că vrea să ştie. Mă face să mă simt iubită, dar nu pentru mine însămi.

— Ei, să ştii că mai sunt şi alţi bărbaţi, Marie.

— Da, dar el e un om bun şi nu văd niciun motiv pentru care să nu meargă.

— Nu. Doar dacă nu-l iubeşti.

— Dar îl iubesc.

Începu să se agite.

— Atunci relaxează-te şi lasă problema să se rezolve singură. Poţi să te întorci aici şi să discuţi cu mine, dacă vrei. Mai întâi, hai să vedem ce simţi pentru Michael.

— Vreau să fac drumul ăsta în est din cauza lui. Apoi o să fiu liberă.

— Bine, atunci fă asta, dar vino să mă vezi când te întorci. Bine?

— Foarte bine.

Într-un fel, se bucura că se întorsese la Faye. Era o uşurare.

Faye se uită cu regret la ceas şi se ridică. Deja trecuse o oră şi jumătate şi avea ore la universitate într-un ceas.

— Mă suni să stabilim o întâlnire după ce te întorci?

— În clipa când ajung.

— Bine atunci, ai grijă de tine pe acolo. Nu te lăsa chinuită de trecut. Şi dacă ai probleme, sună-mă.

Era liniştitor să ştie că putea face asta, iar la plecare se simţea mai veselă decât fusese toată după-amiaza. Conversaţia lor avea să o ajute să-i explice lui Peter decizia pe care o luase.

Capitolul 29

— La Boston? Dar de ce, Marie? Nu înţeleg.

Peter părea obosit şi iritat, ceea ce era neobişnuit. Dar fusese o zi lungă şi o şedinţă obositoare. Toate prostiile despre noul centru medical. Iar el trebuia să stea cu arhitecţii toată dimineaţa. De ce trebuia el să fie în comitet? Avea lucruri mal bune de făcut.

— Cred că eşti nebună să faci călătoria asta.

— Nu, nu sunt. Trebuie. Şi sunt pregătită. M-am dezlegat de trecut. Complet.

— Atât de complet încât ieri, când aproape că am avut un accident cu maşina, ai fost isterică o oră întreagă. Nu ai terminat-o cu trecutul.

— Trebuie să ai încredere în mine. O să fac singurul lucru pe care l-am lăsat nefăcut, apoi voi fi liberă. Mă întorc poimâine.

— E o nebunie.

— Nu. Nu e.

Vocea ei era atât de calmă şi de fermă încât îl opri şi se lăsă pe spătarul canapelei cu un oftat obosit. Poate că ştia ea ce face.

— Bine. Nu înţeleg. Dar sper că tu ştii ce faci. O să fi în siguranţă acolo?

— O să fiu bine. Ai încredere în mine.

— Am, draga mea. Nu despre neîncredere e vorba. Numai că… of, nu ştiu. Nu vreau să suferi. Pot să-ţi pun o întrebare complet nebunească?

O, Doamne. Spera că nu era ce credea ea. Nu încă. Dar nu la asta se gândea el.

— Dă-i drumul.

Aşteaptă, ca şi cum ar fi fost pe masa de operaţie.

— Ştii că Michael Hillyard e în oraş?

— Ştiu.

Era straniu de calmă.

— L-ai văzut?

— Da. A venit la galerie. Vrea să lucrez la un nou proiect de-al lor aici, în oraş. L-am refuzat.

— Şi-a dat seama cine eşti?

— Nu.

— De ce nu i-ai spus?

Acum era momentul să-i spună despre târgul cu mama lui Michael, dar era prea târziu. Nu mai avea importanţă.

— Nu mai conta. Trecutul e trecut.

— Eşti sigură?

— Da. De asta mă duc la Boston.

— Atunci mă bucur. Apoi, cu o privire uşor îngrijorată: Călătoria

ta are ceva de-a face cu Hillyard?

Dar nu se putea. El însuşi se vedea cu Michael Hillyard a doua zi de dimineaţă.

Marie clătină ferm din cap.

— Nu. Nu în felul în care vrei tu să spui. Are de-a face cu trecutul meu, Peter. Şi nu are legătură decât cu mine. Nu vreau să-ţi spun mai mult de-atât.

— Atunci o să-ţi respect hotărârea.

— Mulţumesc.

O părăsi în tăcere, cu un sărut blând. Simţea că avea nevoie să fie singură.

Urmă o noapte liniştită şi încă se mai simţea liniştită când îl lăsă pe Fred la veterinar a doua zi dimineaţă. Ştia exact ce avea de făcut şi de ce şi ştia că avea dreptate.

Luă avionul şi ajunse la Boston la nouă dimineaţa, ora locală. Ar fi vrut să plece în noaptea aceea, dar ar fi însemnat să ceară prea mult norocului. Amână până a doua zi. Închiriase deja o maşină. Nu mai avea de făcut decât să se ducă acolo şi să se întoarcă. Lua ultimul avion către casă.

Se simţea ca într-o misiune sfântă când se culcă în noaptea aceea. Nu avea nici cea mai vagă dorinţă să vadă oraşul, să sune pe cineva, sau să se ducă undeva. De fapt nu era acolo. Totul era ca un vis, un vis vechi de doi ani şi avea să-l retrăiască pentru ultima oară.

Capitolul 30

— Doctore Gregson?

— Da?

Era încă pierdut în visare când secretara intră în încăpere. Tocmai vorbise cu Marie de la aeroport. Încă mai avea îndoieli în privinţa acelei călătorii, dar trebuia să-i respecte sentimentele în legătură cu ceva atât de personal. Cu toate acestea, avea să se simtă mult mai bine când Marie se va întoarce, a doua zi.

— Un domn Hillyard vrea să vă vadă. Spune că aveţi o întâlnire. Şi este împreună cu trei asociaţi.

— Bine. Invită-l înăuntru.

Isuse! Tot ce-i trebuia acum. Dar de ce nu? Măcar avea ocazia să-l vadă. Era destul de tânăr ca să-i fie fiu. Ce idee oribilă! Se întrebă dacă Marie se gândise vreodată la asta.

Cei patru intrară şi-i strânseră mâna şi şedinţa începu. Voiau să se asigure de sprijinul lui ca să facă din noul centru medical un succes. Aveau deja vreo cincisprezece doctori iluştri în „echipă" şi nu era nicio îndoială că noul centru era amplasat într-un loc ideal şi că era magnific dotat. Era o decizie uşor de luat. Gregson fu de acord să-şi ia birouri acolo şi acceptă să mai vorbească şi cu alţi colegi. Dar, deşi răspunsurile lui erau mecanice, îl privi pe Michael cu fascinaţie tot timpul şedinţei. Deci acesta era Michael Hillyard. Nu părea un adversar de temut. Dar era tânăr, frumos şi foarte sigur de el. Şi, într-un fel foarte neplăcut, Peter realiză cât de mult semăna cu Marie. Era o asemănare în privinţa energiei, a hotărârii, chiar şi a umorului. Aceasta îl făcu pe Peter să se retragă în sine şi, brusc, înţelese. Rămase tăcut o vreme, privindu-l pe Michael fără să spună nimic. Nu mai era atent; se adapta realităţii pe care o evitase atâta timp. Îl făcea să se întrebe de ce se dusese Marie de fapt în Est în dimineaţa aceea? Ca să distrugă ultimele rămăşiţe ale trecutului, sau ca să le aducă un omagiu?

Pentru prima oară, Peter se întrebă dacă avea dreptul să se amestece. Privindu-l pe Michael se simţea ca şi cum ar fi văzut o altă faţetă a lui Marie, o faţetă pe care nu o cunoştea. Acest bărbat reprezenta o parte a vieţii ei pe care el nici măcar n-o înţelegea, o parte pe care nu voise niciodată s-o cunoască. El o dorise ca Marie Adamson. Pentru el nu fusese niciodată Nancy. Fusese o femeie nouă, născută din mâinile lui. Dar acum recunoştea că era altcineva. Toate bucăţile puzzle-ului începeau să se potrivească şi se simţi cuprins de resemnare şi de un sentiment de pierdere. Dusese un război de necâştigat, încercând să-şi retrăiască propriul trecut. Marie era într-adevăr o persoană nouă, dar în ea erau fragmente din femeia pe care o

iubise, femeia care murise… iubise acele fragmente din Livia la fel de mult ca realitatea fetei pe care o adusese la viaţă. Poate că nu avea dreptul să facă asta. Niciodată înainte nu avusese mână atât de liberă cu un pacient, pentru că Marie nu se bizuise pe nimeni în afară de el. Asta îi permisese să fie totul pentru ea… orice, în afară de ceea ce voia acum să fie. Privindu-l pe Michael, realiză că rolul lui în viaţa lui Marie fusese mai mult cel de tată. Ea nu realiza încă, dar într-o bună zi avea să înţeleagă.

Şedinţa se terminase şi se ridicară să-şi strângă mâinile, iar colegii lui Michael ieşiseră deja din birou, aşteptând în secretariat. Gregson şi Michael schimbau amabilităţi, când brusc totul încetă, iar Michael fixă cu privirea ceva aflat peste umărul doctorului. Era tabloul la care lucra ea cu doi ani în urmă… care trebuia să fie cadoul lui de nuntă… care fusese furat din apartamentul ei de către infirmierele acelea după ce murise. Iar acum era în biroul acestui bărbat şi era terminat. Fascinat, Michael se apropie de el înainte ca Gregson să-l poată opri. Dar nimic nu l-ar fi putut opri. Rămase acolo, privind fix, căutând semnătura, de parcă ar fi ştiut deja ce avea să vadă. Acolo, cu litere mici, într-un colţ, scria *Marie Adamson.*

— O, Doamne… o, Doamne. Altceva nu putea spune: Dar cum? Nu e… Isuse… Doamne… de ce nu mi-a spus nimeni? Ce? …

Dar brusc înţelese. Îl minţiseră. Ea trăia. Era diferită. Dar trăia. Nu era de mirare că-l urâse. Nici măcar nu bănuise. Dar ceva legat de ea, de fotografii, îl urmărise tot timpul. Avea lacrimi în ochi când se întoarse către Gregson.

Peter îl privi cu durere, temându-se de ceea ce urma.

— Las-o în pace, Hillyard. Pentru ea s-a terminat acum. A trecut prin destule.

Dar vorbelor le lipsea convingerea. După cât îl văzuse pe Michael în dimineaţa aceea, era sigur că nu avea să se ţină la distanţă de ea, iar ceva din adâncul sufletului îi cerea să-i spună unde era Marie.

Dar Michael încă-l mai privea cu o expresie de uimire.

— M-au minţit, Gregson. Ştii asta? M-au minţit. Mi-au spus că a murit. Ochii îi jucau în lacrimi: Am petrecut doi ani ca un om sfârşit, muncind ca un robot, dorindu-mi să fi murit eu în locul ei şi în tot timpul ăsta…

Se opri pentru o clipă, incapabil să continue şi Gregson îşi feri privirea.

— Şi când am văzut-o săptămâna trecută mi-am dat seama. Cred… trebuie să o fi ucis… nu mă mir că mă urăşte. Mă urăşte, nu-i aşa?

Michael se prăbuşi pe un scaun, privind tabloul.

— Nu. Nu te urăşte. Nu vrea decât să uite. Are dreptul să facă asta.

Iar eu am dreptul la ea. Ar fi vrut să-i spună asta, dar nu putea. Dar Michael parcă i-ar fi auzit gândurile. Michael îşi aminti ce auzise

despre sponsorul lui Marie, un chirurg. Brusc, vorbele îi răsunară în urechi şi durerea şi furia a doi ani îl copleşiră. Sări în picioare şi-l apucă pe Gregson de guler.

— Stai aşa. Ce drept ai tu să-mi spui că ea „vrea să uite”? De unde dracu’ ştii tu? Cum ai putea tu să înţelegi ce am trăit noi împreună? Cum poţi tu să ştii ce a însemnat totul pentru noi doi? Dacă eu ies din viaţa ei fără o vorbă, atunci o poţi avea tu, nu-i aşa, Gregson? Asta vrei? Atunci să te ia dracu’! Cu viaţa mea te joci, domnule şi mi se pare că s-au jucat destui cu ea. Singura persoană care poate să-mi spună dacă vrea să termine totul e Nancy.

— Ţi-a spus deja s-o laşi în pace.

Vocea lui Peter era calmă şi-l privea în ochi.

Michael se dădu un pas înapoi, dar pe faţă avea o expresie de teamă amestecată cu speranţă. Pentru prima oară după doi ani era ceva viu în privirea lui.

— Nu, Gregson. Marie Adamson mi-a spus s-o las în pace. Nancy McAllister nu mi-a spus o vorbă de doi ani. Şi o să aibă multe de explicat. De ce nu m-a căutat? De ce nu mi-a scris? De ce nu mi-a spus că trăieşte? Şi de ce mi-au spus că a murit? A fost opera ei, sau… a altcuiva? De fapt… îi era groază să pună întrebarea, pentru că ştia deja ce avea să audă: Cine a plătit pentru operaţia ei?

Ochii lui nu părăsiră nicio clipă faţa lui Gregson.

— Nu ştiu răspunsurile la unele din întrebările tale, domnule Hillyard.

— Şi cele la care ştii răspunsurile?

— Nu am permisiunea să…

— Nu-mi spune mie că…

Michael se apropie iar de el, iar Peter ridică o mână.

— Mama ta a plătit pentru operaţia lui Marie şi pentru toate cheltuielile de întreţinere de la accident încoace. A fost un dar foarte frumos.

De asta se temuse Michael, dar nu fu un şoc. Se potrivea cu toate celelalte fapte şi poate că într-un fel nebunesc, necugetat, mama lui crezuse că o făcea pentru el. Măcar îl condusese înapoi la Nancy acum. Se uită din nou la Gregson şi dădu din cap.

— Iar tu? Care este relaţia ta cu Nancy?

Acum voia să ştie tot.

— Nu ştiu de ce te interesează.

— Uite ce-i, fir-ar să…

Deja îl apucase din nou de haină şi Peter ridică mâna, apărându-se.

— De ce nu terminăm toate astea acum? Toate răspunsurile sunt în mâinile lui Marie. Ce vrea, pe cine vrea. Poate că nu ne vrea pe niciunul din noi. Nu ştiu din ce motiv, n-ai căutat-o de doi ani şi nici ea pe tine. Cât despre mine, am de două ori vârsta ei şi, din câte ştiu,

sufăr de complexul lui Pygmalion. Se aşează greoi pe scaun şi zâmbi trist: Aproape că-mi vine să cred că ar putea găsi ceva mai bun ca oricare din noi.

— Poate că da, dar de data asta vreau s-o aud cu urechile mele. Se uită la ceas: Mă duc la ea chiar acum.

— N-o să-ţi prea folosească.

Peter îl privi, mângâindu-şi barba. Aproape că-i ură noroc. Aproape.

— M-a sunat de la aeroport înainte să vii tu aici.

Din nou Michael păru şocat.

— Ce mai e acum? Unde se ducea?

Peter Gregson ezită o clipă. Nu era obligat să-i spună nimic. Nu era obligat…

— Se ducea la Boston.

Michael îl privi un moment şi o umbră de zâmbet îi jucă în ochi înainte de a se repezi la uşă. Se opri, privi înapoi şi-l salută pe Peter cu un zâmbet larg:

— Mulţumesc.

Capitolul 31

Se trezi în zori. Trează, vie. Se simţea mai bine decât se simţise de ani de zile. Era aproape liberă acum. De parcă până atunci o reţinuse o promisiune copilărească. Şi numai pentru că ea se lăsase ţinută. Promisiunea nu avusese decât puterea pe care i-o permisese s-o aibă.

Nu-şi bătu capul cu micul dejun. Nu bău decât două ceşti de cafea şi se urcă în maşina închiriată. Putea fi acolo în două ore, pe la zece. Înapoi la hotel la prânz. Putea să ia avionul către San Francisco şi să ajungă acasă după-amiază. Putea chiar să-l ia pe Peter de la cabinet şi să-i facă o surpriză. Bietul de el, fusese atât de înţelegător în privinţa călătoriei.

Se trezi gândindu-se la el în timp ce conducea, dorindu-şi să-i fi oferit mai mult, să fi putut să-i ofere mai mult. Poate că după ziua aceea lucrurile aveau să se schimbe. Sau poate că… Nici măcar nu termină fraza. Sigur că-l iubea. Nu despre asta era vorba.

Trecea prin New England, fără să observe nimic în jurul ei. Peisajul era încă cenuşiu şi întunecat; frunzele noi încă nu ieşiseră. Era ca şi cum locurile ar fi fost înmormântate timp de doi ani. La nouă şi jumătate trecu pe lângă Plaja Revere, unde fusese târgul şi simţi o înţepătură în inimă recunoscând locul. O luă pe un drum vechi de ţară, care trecea de-a lungul coastei, apoi se opri şi coborî din maşină. Era înţepenită, dar nu obosită. Trebuia să facă asta… trebuia… de unde stătea vedea deja copacul. Se uită la el multă vreme, de parcă ar fi fost păstrătorul tuturor secretelor, de parcă i-ar fi ştiut povestea, de parcă ar fi aşteptat-o să revină. Se îndreptă încet către el, ca şi cum s-ar fi dus în întâmpinarea unui vechi prieten. Dar nu-i mai era prieten. Ca toţi cei pe care-i iubise cândva, era un străin. Nu era decât încă un semn pe mormântul lui Nancy McAllister.

Se opri când ajunse la el, apoi făcu ultimii paşi pe nisip, către stâncă. Era tot acolo. Nu se mişcase. Nimic nu se mişcase. Numai ea şi Michael se mişcaseră, în direcţii opuse, spre lumi diferite. Rămase acolo multă vreme, de parcă ar fi încercat să-şi adune curajul şi puterea să facă ce avea de făcut. În cele din urmă se aplecă şi începu să împingă. Stânca se mişcă şi ea săpă repede, cu un băţ, după ce căuta. Dar nu era nimic acolo. Lăsă stânca să cadă cu răsuflarea tăiată, apoi, cu noi puteri, împinse din nou şi de data aceasta văzu că nu mai erau acolo. Cineva luase mărgelele. Lăsă stânca să cadă la loc, tocmai când îi auzi vocea.

— Nu le poţi lua. Aparţin altcuiva. Cuiva pe care am iubit-o. Cuiva pe care n-am uitat-o niciodată.

În ochii lui Michael erau lacrimi când îi vorbi. Aşteptase jumătate de noapte venirea ei închiriase un avion ca să ajungă acolo înaintea ei.

Dar ar fi zburat şi cu propriile aripi dacă ar fi fost nevoie. Întinse mâna şi ea văzu mărgelele, încă murdare de nisipul de sub stâncă. I se umplură şi ei ochii de lacrimi la vederea lor.

— Am promis să nu spun niciodată adio. N-am spus.

Ochii lui nu se desprindeau de ai ei.

— N-ai încercat niciodată să mă cauţi.

— Mi-au spus că ai murit.

— Am promis să nu te mai văd niciodată dacă… dacă îmi refac faţa. Am promis pentru că ştiam că o să mă găseşti. Dar tu… n-ai făcut-o.

— Aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut. Îţi aminteşti ce mi-ai promis?

Ea închise ochii şi vorbi solemn, ca un copil şi, pentru prima oară după mult timp, era vocea lui Nancy McAllister, vocea pe care o iubise, nu cea catifelată pe care o învăţase.

— Promit să nu uit niciodată ce este îngropat aici. Sau ce înseamnă.

— Ai uitat?

Acum lacrimile îi curgeau pe obraji. Se gândea la Gregson şi la cei doi ani care trecuseră.

Dar ea clătină din cap.

— Nu. Dar am încercat din toate puterile.

— Acum vrei să-ţi aminteşti? Nancy, vrei să…

Dar nu putea vorbi. Se apropie de ea şi o luă în braţe.

— O, Nancy, te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Am crezut că o să mor când ai murit tu… când am crezut că ai murit. Am murit în clipa când mi-au spus.

Dar ea plângea prea tare ca să poată vorbi, amintindu-şi zilele şi lunile nesfârşite când îl aşteptase şi apoi când renunţase să mai spere. Îl ţinu strâns, ca un copil care ţine o păpuşă, ca şi când n-ar fi vrut să-i mai dea drumul. În cele din urmă îşi regăsi răsuflarea şi zâmbi:

— Dragul meu şi eu te iubesc. Întotdeauna am crezut că o să mă găseşti.

— Nancy… Marie… care ţi-o fi numele…

Râseră amândoi ca doi copii printre lacrimi.

— Vrei să-mi faci onoarea de a fi soţia mea? De data asta ca oamenii civilizaţi, cu nuntă, cu toată lumea acolo, cu muzică…

Se gândea la nunta mamei lui, doar cu câteva săptămâni înainte. Era ciudat cât de calm era. Ar fi trebuit s-o urască pe mama lui pentru ce făcuse. În loc de asta, voia să ierte. Acum o avea din nou pe Nancy. Numai asta îl mai interesa. Îi zâmbi, gândindu-se la nunta lor. Dar ea clătină din cap şi lui i se opri inima de spaimă.

— Chiar trebuie să aşteptăm atât? Să facem toată chestia aia cu muzică şi cu oameni şi cu…

— Da. De ce nu? Acum. Nu vreau să mai aştept. Nu mai suport. În

fiecare clipă mi-ar fi teamă că se întâmplă iar ceva. Poate de data asta ţie.

El dădu din cap şi o strânse mai tare la piept, în timp ce valurile murmurau încet şi soarele palid se ivea printre nori. Înţelegea.

Sfârşit